CONTINUAREA BESTSELLERULUI MINCIUNA

CARE SANTOS

ADEVĂRUL

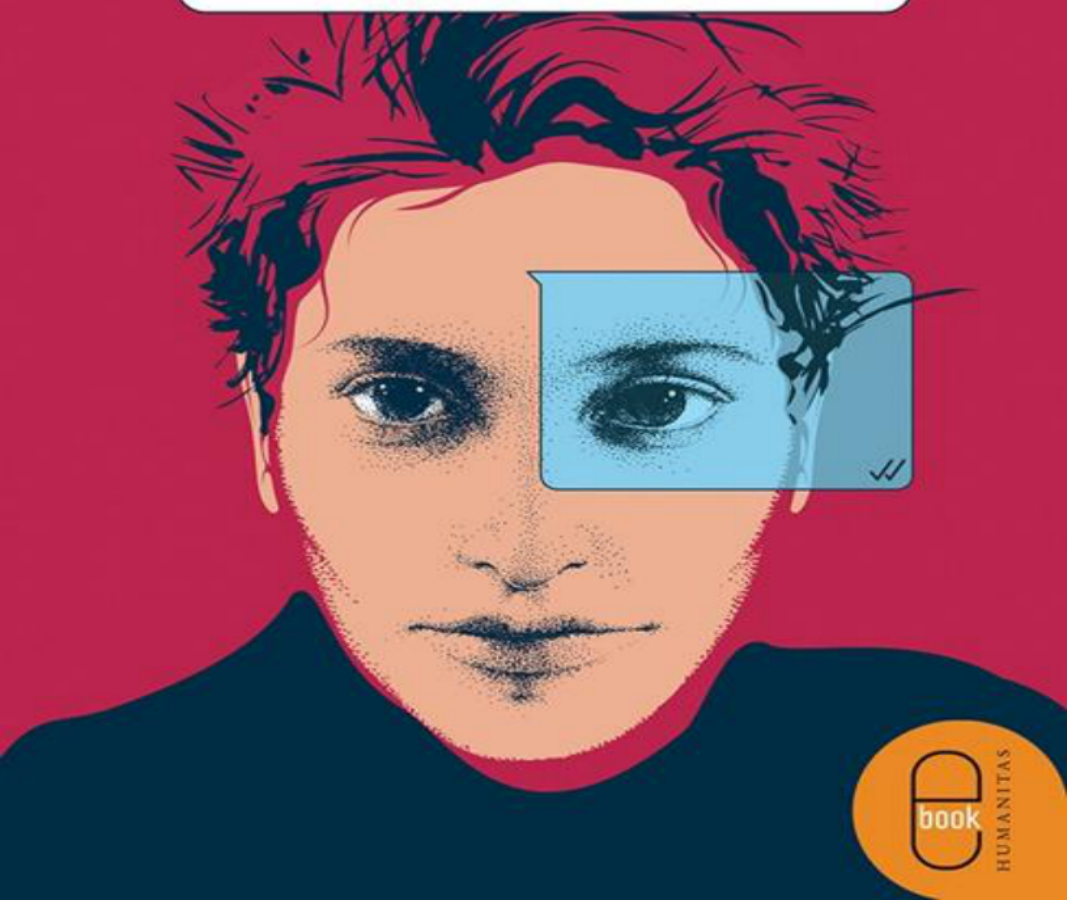

ebook HUMANITAS

CARE SANTOS

ADEVĂRUL

Traducere din spaniolă
de Camelia Dinică

Care Santos
Verdad
Copyright © 2017 by Care Santos
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parțială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziție publică pe internet sau în rețele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informației, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislației privind protecția dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS, 2020, pentru prezenta versiune românească (ediția digitală)

ISBN: 978-973-50-6927-8 (epub)

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Întotdeauna mi-a plăcut deşertul. Te instalezi pe-o dună de nisip. Nu zăreşti nimic. N-auzi nimic. Cu toate astea, în linişte, ceva palpită...

Micul prinţ, *Antoine de Saint-Exupéry*[1]

1. Traducere de Marieva Ionescu, Editura Humanitas, Bucureşti, 2017, p.78 (n. tr.).

Potrivit statisticilor, majoritatea minorilor care au fost condamnați să petreacă o parte din viață într-un centru penitenciar nu mai comit niciodată vreo infracțiune. Psihologii, responsabilii cu sistemul şi politicienii consideră acest lucru un mare succes şi-l atribuie modului lor minunat de a acționa.

Dintre toți băieții şi fetele care au stat vreodată în închisoare, doar 25,2 la sută comit din nou infracțiuni. Băieții şi fetele care consumă droguri, care au tulburări de sănătate mintală sau care au o familie dezorganizată sunt mai predispuşi să recidiveze decât cei care nu se droghează, au mintea limpede şi un tată şi o mamă normali, preocupați de ceea ce ar trebui să-i preocupe pe părinți în general. Pe scurt, dacă eşti un amărât de care nu-i pasă nimănui, riscul să devii un proscris al societății şi să ajungi din nou la închisoare e mai mare.

Mă rog, asta spun statisticile.

Mai sunt şi alți „factori de risc" care pot conduce la recidivă:

1. Nu ai un domiciliu stabil.

2. Nu locuieşti cu familia.

3. Nu mergi la şcoală.

4. Nu ai un loc de muncă.

5. Ții legătura cu prietenii delincvenți.

6. Ai probleme sentimentale sau nu ai relații afective satisfăcătoare.

Statisticile nu spun nimic cu privire la ceea ce crede lumea despre tine când ieşi din închisoare, astfel încât o să pun cifrele de la mine (dar vă asigur că vor fi la fel de reale precum cele anterioare). Când ieşi din închisoare (indiferent ce ai fi făcut, chiar dacă nu ai făcut nimic), lumea crede că:

a. „Eşti un infractor şi în maximum două zile o să comiți din nou ceva oribil (68,5 la sută dintre oameni)."

b. „Eşti un ticălos care mai bine ar muri decât să se afle în altă parte (15,3 la sută)."

c. „Nu ştiu cine eşti şi nici nu mă interesează, nu ştiu ce-ai făcut şi de ce, dar n-am de gând să am încredere în tine sub nicio formă (16,2 la sută)."

Cel mai bine este să nu-i iei în seamă, dacă ei te ignoră. Cu toate că, dacă ignori pe toată lumea, cel mai probabil, mai devreme sau mai târziu, vei ajunge să te ignori şi pe tine însuți.

Aşa încât, după statistici şi după aproape toți cei care mă cunosc (incluzându-i pe foştii mei profesori, familia mea şi toți clienții din barul mătuşii mele), eu sunt un potențial criminal. Un tip nebun sau periculos ori dezechilibrat, varză sau pur şi simplu ciudat, care în orice moment poate să facă ceva oribil.

Nici unul dintre ei nu m-a întrebat ce s-a întâmplat de fapt. Nimeni n-a fost curios să afle versiunea mea. Nimeni nu a rostit vreodată cuvântul

„nevinovat“, cu toate că eu asta sunt. Am fost întotdeauna, din ziua în care m-au arestat şi până când am fost eliberat. Sunt atât de ocupați să mă judece, încât n-au timp să mă cunoască. Şi nici să afle adevărul.

Nu contează. Întotdeauna am fost o raritate a statisticilor. O ciudățenie care se resemnează cu ceea ce este. Ori poate sunt doar un tip ghinionist. Cineva care se trezeşte în fiecare zi şi face un pas greşit.

I
O VIAȚĂ NOUĂ

—Éric González Pascual!

Nu ştiu ce-am simțit când gardianul mi-a rostit numele. A fost ciudat. M-am uitat la ceasul din sala comună. Era patru şi jumătate după-amiaza. Primul lucru la care m-am gândit a fost Xenia. Îmi spusese că mă va aştepta afară. Eram foarte nerăbdător s-o văd. Şi, mai ales, voiam s-o văd într-un loc care să nu fie sala de vizite din închisoare ori sala în care s-a desfăşurat procesul de revizuire a cazului meu.

Xenia a depus mărturie, la fel şi mătuşa Carmen, şi vărul meu, Marcelo, ba chiar şi Elena, bibliotecara. Judecătorul a hotărât „în lumina noilor probe prezentate“ că sunt nevinovat. Nevinovat. Un adjectiv pe care, începând de acum, ar trebui să învăț să-l folosesc ca pe un aparat nou, multifuncțional, dar ale cărui instrucțiuni s-au pierdut. M-au scutit numai de trei luni din condamnare. E bine şi-atât decât deloc. Cel puțin la închisoare am putut să învăț. Am terminat primul clasa a unsprezecea, un adevărat record într-un astfel de loc. Gardianul mi-a rostit numele, iar Laura, tutorele meu, s-a ridicat şi m-a îmbrățişat.

— Te simți bine? m-a întrebat. Eşti pregătit?

Am zâmbit. Cuvintele n-au fost niciodată punctul meu forte.

— Ai la tine lista pe care am făcut-o împreună?

I-am arătat spre buzunarul de la blugi. Acolo aveam lista, pe o foaie de hârtie îndoită frumos. Primele lucruri pe care voiam să le fac la întoarcerea în lumea celor buni.

— Şi banii? a coborât tonul Laura, ca să fie discretă.

Laura este o persoană uimitoare.

— Aici, am spus, şi am arătat spre celălalt buzunar.

— Să nu-i pierzi.

— O să ți-i dau înapoi, am rostit eu, tot în şoaptă.

— Sigur, dragule, a spus ea şi mi-a cuprins fața în mâinile ei calde. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?

— N-o să am nevoie, am răspuns eu foarte sigur de mine.

— Ei, pentru orice eventualitate.

Mi s-a părut că avea ochii umezi.

Lumea poate să ajungă să ți se pară un loc foarte ostil atunci când ai stat în închisoare de la paisprezece la optsprezece ani. Nu contează dacă eşti eliberat într-o zi luminoasă de primăvară, când străluceşte un soare impresionant şi afară te aşteaptă fata pe care o iubeşti mai mult decât orice pe

lume. Toate animalele au nevoie de un timp de adaptare atunci când îşi schimbă mediul.

Mi-am luat rămas-bun de la Omar şi de la colegii mei de cameră. Nu-mi erau prieteni, dar fuseseră colegi buni. Când eşti nevoit să împarți cu trei tipi un spațiu de cincisprezece metri pătrați (cu tot cu toaletă şi duş), care nu are decât o uşă de fier ce se închide pe dinafară, înveți să prețuieşti regula de aur a conviețuirii, cea a respectului reciproc.

— Ai grijă de tine, frate. Bucură-te de viață şi de apartamentul tău cel nou, mi-a spus Omar şi m-a bătut uşor pe umăr. Într-o zi o să halim împreună nişte pizza pe afară.

L-am îmbrățişat şi eu. Omar era băiat bun. Jaf armat şi vătămări corporale grave. Era cel mai tânăr dintr-o bandă de spărgători de apartamente. Niciunul dintre noi nu ştia dacă aveam să ne mai vedem.

Pentru mine, Omar era cel mai aproape de noțiunea de prieten dintre toți cei din închisoare. Pe lângă Merche, bineînțeles. Merche era altceva. O fată frumoasă foc şi deşteaptă, cu un viitor plin de necunoscute. De-aş fi putut face ceva pentru ea! Când a ieşit, mi-a dăruit mp3-ul ei. „Ca să te simți mai puțin singur“, mi-a spus şi m-a sărutat pe obraz. N-avea pe nimeni afară. N-avea studii, nici bani, nici unde să se ducă. Singura ei avere era frumusețea.

Mi-am amintit de ea acum, când cel care ieşea eram eu. Merche nu s-a bucurat când au eliberat-o. Şi mie mi-era frică.

Am străbătut pentru ultima dată coridorul zugrăvit în galben din modulul Garbí, în care fusesem repartizat. Spațiul în care locuisem în ultimii patru ani. Locul unde am împlinit optsprezece ani, unde am terminat primele două clase de liceu, unde am început ultimii ani de şcoală, unde i-am scris Xeniei scrisoarea aceea de dragoste interminabilă (presupunând că era cu adevărat o scrisoare). Un loc cu ferestre care nu sunt ferestre, pentru că nu se pot deschide, cu dormitoare comune, cu băi fără uşi, cu camere video care te supraveghează din toate unghiurile. Mi-am luat rămas-bun (în sinea mea) de la televizor, de la mese, de la canapeaua jerpelită, de la sala cu telefon, de la scrâşnetul uşilor de oțel, de la camerele de supraveghere. Ştiu tot universul acela pe dinafară. E parte din mine pentru totdeauna, la fel ca genele mele, culoarea ochilor mei sau tristețea care mă însoțeşte de mic copil. O parte din mine rămânea acolo pentru totdeauna.

În spatele penultimei uşi se găseau alt coridor, zona de primire a vizitelor, dormitorul de vizavi, sala de aşteptare şi biroul directorului. În birou era Carlos cu aerul unui tată mândru. Şi el ieşise ca să-mi spună la revedere. Mă privea ciudat. Altfel. Probabil că părinții îşi privesc astfel copiii. Nu voi şti niciodată asta, pentru că tata nu s-a uitat la mine niciodată în niciun fel. La început mi-era frică de Carlos. Se purta cu tine de parcă erați colegi, ca să-ți câştige încrederea, iar apoi se dovedea a fi un ticălos. Un tip dur, un funcționar de penitenciar ca aceia din filme. M-a întrebat dacă mi-e clar ce voi

face începând din acel moment.

— În linii mari, am spus eu. În primul rând, apartamentul meu. Apoi mai vedem. N-am de gând să mă întorc în cartier, am anticipat eu.

— Bună decizie. Tu poți să-ți permiți asta, a spus el.

Am vorbit despre Ben. Nu mult, pentru că vărul meu nu-i era prea simpatic lui Carlos, cu toate că nu-l văzuse decât o dată, singura ocazie când Ben venise să mă viziteze la închisoare. Şi ultima dată când l-am văzut. Am vorbit şi despre apartament. Faptul că-l aveam i se datora lui Ben. El îl cumpărase pentru amândoi, căci era visul lui de când eram foarte mic. Aveam să găsesc adresa notată pe brelocul de plastic: strada Profetului, numărul 20. Laura îmi explicase cum să ajung acolo.

— Vrei să vin cu tine? m-a întrebat ea. Nu vreau să stai singur în prima zi.

— Xenia şi mama ei vin cu mine, am răspuns eu.

Iar asta a părut s-o mulțumească.

— Să n-ai de-a face cu indezirabili, m-a sfătuit şi Carlos, cu toate că mi-o spusese deja de vreo zece mii de ori. Nu uita: frecventează doar acele persoane cu care nu te-ar deranja să semeni.

— Da, am răspuns.

I-am strâns mâna. Îi eram foarte recunoscător pentru tot ceea ce făcuse pentru mine.

Atunci Carlos a devenit solemn şi a rostit:

— Sper să ai parte de tot norocul pe care-l meriți, băiete. Dacă ai nevoie de mine – a început să râdă –, la naiba, mai bine să n-ai nevoie. Aşa o să mă laşi în pace!

Am râs amândoi. Eu am răsuflat uşurat. N-aş fi ştiut cum să răspund la frazele solemne.

— Voi încerca, dom' director, am glumit.

Carlos m-a însoțit până la ieşire. M-am uitat pe geam. Am zărit-o pe Xenia. Părea emoționată. Inima a început să-mi bubuie. Nu mă mai simțisem aşa. Era fericire ceea ce simțeam? Habar n-aveam; n-am prea experimentat fericirea.

La ghişeul de la ieşire era o femeie îmbrăcată în uniformă de gardian de penitenciar (n-o mai văzusem până atunci), care mi-a înmânat o tavă cu lucrurile personale. Cele pe care le aveam în buzunar când am fost arestat: cartea de identitate, o bancnotă de douăzeci de euro, trei gume de mestecat tari ca piatra şi telefonul mobil (din epoca dinozaurilor şi, bineînțeles, descărcat). Parcă îmi recuperam fărâmele unei vieți care nu-mi mai aparținea.

— Succes, mi-a urat femeia, în timp ce-mi arăta o hârtie pe care trebuia s-o semnez.

Ceva mai încolo mă aştepta Alberto, avocatul meu. Avea cutia pe care mi-o lăsase Ben când a murit. Moştenirea de la vărul meu. Acolo se aflau

cheile de la noul meu apartament de pe strada Profetului. Doar două, atârnate de un breloc de plastic cu adresa. Am presupus că una era de la intrarea în bloc şi cealaltă de la apartament. Cheile de la casa mea. Era straniu fie şi numai să mă gândesc la asta. În cutie mai era un set de cărți de pocher. Şi nişte cabluri de telefon (fără telefoane). Pentru orice eventualitate, am băgat totul în rucsac. Totul, mai puțin cheile, pe care le-am pus în buzunar. Zăngăneau la fiecare pas în timp ce mă îndreptam spre Xenia, de parcă era o melodie veselă.

Am traversat holul. Am auzit uşa principală a centrului închizându-se în urma mea. Zdrang! Un sunet care marchează sfârşitul unei epoci. Care-i delimitează pe infractori de oamenii obişnuiți. Lumea celor buni, de lumea celor răi. Schimbasem banda. Cred că niciodată nu mă simțisem atât de bine.

M-am uitat la Xenia şi am pornit spre ea cu pas hotărât.

Xenia

-Ce bine c-ai venit! i-am şoptit la ureche prietenei mele.

— Nu sunt singură, a spus ea şi a arătat într-o parte, unde la câțiva metri aştepta mama ei care vorbea cu Alberto.

Îmi părea simpatică mama Xeniei. Era simpatică. Uneori rămânea cu privirea fixată asupra mea, de parcă ar fi vrut să vadă lucruri invizibile.

— A spus că ne invită să mâncăm ceva, a zis Xenia, arătând din nou spre mama ei.

— Ah, dar de ce? Adică nu vreau să deranjez, am bâiguit.

— Nu-i niciun deranj.

Alberto îşi lua la revedere. Mama Xeniei a făcut un gest, fără să se întrerupă din discuție, care însemna „să mergem“, iar Xenia mi-a spus:

— Hai!

Nu îndrăzneam s-o iau de mână. Dar nici nu-mi trecea prin minte ce să-i spun. Cuvintele n-au fost niciodată punctul meu forte. Prefer de o mie de ori să scriu decât să vorbesc. Când scrii poți să vorbeşti despre lucruri despre care puțină lume discută.

— Vă las, copii, şi-a luat rămas-bun Alberto, foarte zâmbitor, privindu-ne pe mine şi pe Xenia. Bucurați-vă de masă, pentru că o meritați. Éric, pe tine te aştept la ora şapte pe strada Profetului.

Am dat din cap. Alberto se încăpățânase să vină cu mine la apartament ca să fie sigur că nu sunt probleme. Cu toate că Ben murise fără să lase un testament – oamenii în vârstă de douăzeci şi trei de ani nu au obiceiul ăsta –, apartamentul era, din punct de vedere legal, al meu. Vărul meu îl înscrisese pe

numele amândurora, iar acum, că el murise, eu eram singurul proprietar.

În timp ce îl priveam pe Alberto îndepărtându-se pe stradă în jos, Xenia m-a luat de mână. Mi-era cam jenă la gândul că mama ei ne priveşte, dar i-am strâns tare mâna într-a mea. Totul era perfect: culoarea aurie a soarelui, briza plăcută pe obraji, oraşul cu albastrul mării la orizont.

Pentru o clipă m-am gândit că totul va fi simplu.

Am mers o vreme în tăcere. Mama Xeniei, câțiva paşi înainte; noi, privindu-ne cu coada ochiului, fără să îndrăznim să spunem nimic. La poalele dealului era o maşină parcată. Xenia s-a urcat lângă mama ei, pe scaunul din față. Eu m-am aşezat în spate, cu rucsacul alături. Totul era foarte ciudat, părea că trăiesc viața altei persoane.

Am intrat în traficul de pe bulevardele Dalt şi Litoral, apoi am luat-o pe strada Balmes ca să ajungem cu toată viteza în Piața Cataluña. Eu mă uitam la tot ca un extraterestru picat din lună. Mai mersesem o singură dată în centrul oraşului, cu mătuşa Carmen, de Crăciun. Ea voia să vadă luminițele care împodobeau străzile, iar eu nu voiam decât să mă dau pe patinoarul din centrul pieței. Intrarea costa cinci euro. Mi-a spus că e foarte scump şi, în plus, s-ar putea să-mi rup un picior, aşa că mi-a luat o pungă cu semințe pentru porumbei şi m-a lăsat să-i hrănesc pe cei din piață. Erau mulți. A fost super. Apoi ne-am întors în cartier, unde nu erau beculețe de Crăciun şi nici nu le simțea nimeni lipsa.

Acum, când revedeam Piața Cataluña, nu părea să fie acelaşi loc cu cel din amintirile mele. Cu excepția porumbeilor. Porumbeii erau tot acolo, ca şi oamenii care le dădeau de mâncare. Mi s-a părut că e multă lume, dar mama Xeniei spunea întruna ce bine-i pare că aproape n-a fost trafic.

Am intrat în parcarea de la mall. Xenia şi mama ei păreau să ştie foarte bine încotro mergem şi în ce scop. Eu mă lăsam condus, fericit şi încrezător.

Abia când am coborât din maşină mi-am dat seama că Xenia este foarte sobră. Mi s-a părut şi că are o licărire ciudată în ochi. Oare plânsese?

Atunci mama ei a spus:

— O să fac nişte cumpărături, Xenia. Te aştept unde am stabilit la ora pe care o ştii.

Nimic din toate astea nu mi s-a părut ciudat. Xenia a încuviințat. Atunci mama ei s-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe obraji. Fermă, de parcă ar fi fost o întâlnire de afaceri. Şi mi-a spus:

— Ai mare grijă de tine, Éric.

Apoi s-a îndepărtat, în timp ce tocurile pantofilor i se loveau ritmic de asfalt.

Xenia s-a uitat la ea cum pleacă, împietrită. Atunci am îndrăznit s-o iau din nou de mână. Era rece ca gheața.

— Ce-i cu tine? am întrebat. Ai plâns?

— Nu vreau să vorbim aici, a răspuns cu un firicel de glas, şi a fost una

dintre replicile acelea care-ți îngheață inima. Să mergem la cafenea.

A luat-o pe o uşă laterală, înspre lifturi. Am aşteptat în tăcere să vină unul şi să se deschidă uşile. Era plin de oameni. Eu o priveam întruna pe Xenia, încercând să ghicesc ceea ce nu-mi spuseseră cuvintele ei. De un lucru eram sigur: nu inspira nimic bun. Cafeneaua era un loc luminos, modern, cu ferestre enorme şi vedere spre piață. Am găsit o masă lângă una dintre ferestre. Cerul părea mult mai albastru de la înălțimea aceea. Era mult mai frumos decât pot descrie. Iar Xenia era şi mai frumoasă decât cerul. Xenia se uita în meniu prefăcându-se interesată. A comandat un Club sandwich şi un suc de portocale. Am cerut şi eu acelaşi lucru, cu toate că nu-mi era foame.

— Dacă mama află că n-am mâncat nimic, mă omoară, a spus ea.

De îndată ce a plecat ospătarul, i-am luat mâna într-a mea. Atunci a început să plângă. M-am speriat. Presupun că mi-am dat seama că, indiferent ce-ar fi fost, era ceva grav.

— Te rog, spune-mi ce se întâmplă.

Şi-a şters lacrimile, mi-a apucat mâinile şi mi le-a strâns tare.

— Nu putem să ne mai vedem.

Şi din nou i-au dat lacrimile.

— Cum aşa? Ce înseamnă asta? Până când nu poți…?

A adăugat:

— E ultima dată când ne mai vedem.

Adio

După ceea ce tocmai îmi spusese, şi Xeniei, şi mie ne pierise foamea. Abia dacă ne-am atins de mâncarea din farfurie. În timp ce ronțăiam câteva chipsuri şi sorbeam amândoi încet din sucul de portocale, am avut conversația cea mai tristă şi mai de neînțeles din viața mea.

— Ce s-a întâmplat? Nu mă mai…?

Nu ştiam cum s-o spun. Dragostea are şi ea nevoie de exercițiu.

— Te întâlneşti cu altcineva?

Pe Xenia a pufnit-o râsul. Îmi place la nebunie râsul ei. E foarte frumoasă atunci când râde.

— Habar n-ai ce vorbeşti, a răspuns ea.

Am rămas nedumerit. Apoi a adăugat:

— E din cauza alor mei.

În jurul nostru erau o mulțime de oameni de tot felul. Oameni fericiți, care îşi petreceau timpul împreună. Oameni grăbiți, care mâncau ceva înainte de a-şi continua activitatea frenetică. Grupuri de prietene de vârsta a treia, care luau o gustare în liniște. Mie totul mi se părea foarte ciudat. Mă dezobişnuisem de viața normală.

Xenia mă ținea de mână în timp ce cu cealaltă mânca chipsuri. Asta mă făcea să mă simt mai liniştit.

— Părinții mei nu vor să mă mai văd cu tine, a explicat ea.

M-am simțit uşurat. Vestea bună era că mă iubea în continuare. Vestea proastă, că părinții ei, nu.

Xenia a rostit din nou:

— Mama m-a lăsat să vin ca să-mi iau rămas-bun. Dar nu mi-a fost deloc uşor s-o conving.

Sendvişuri şi chipsuri de rămas-bun. Ce original!

— Mi-a spus că am la dispoziție o oră şi jumătate.

— Şi apoi ce se întâmplă? Te transformi într-un şoricel? am glumit eu.

Xenia a zâmbit uşor, cu tristețe.

— Trebuie să inventăm ceva, Éric. Repede.

— Să inventăm ceva? În ce scop?

— Oricare ar fi acela. O să-ți expediez scrisori ca pe vremuri la tine la apartament. Vreau să spun, scrisori scrise de mână, cu timbru şi tot ce trebuie. Acum o să-mi verifice calculatorul mai mult decât o făceau înainte. Nu ştii cum se isterizează când discutăm despre asta. Ei vorbesc despre tine, dar n-au înțeles nimic. Sunt convinşi că te vei întoarce la prietenii şi la familia ta şi că n-a folosit la nimi…

— Ştii ce, ascultă-mă! Părinții tăi au dreptate.

— Cuuum?!

— Părinții tăi au dreptate să-şi facă griji. Eu sunt cel care trebuie să-i convingă. Tu ai făcut deja destul.

Dădea din cap de parcă era convinsă că mă înşel.

— Ei nu te cunosc deloc! a izbucnit ea din nou în plâns.

— Tocmai de-asta, am spus eu. Lucrurile astea au nevoie de timp. O să le demonstrez că pot să aibă încredere în mine. O să-mi găsesc un loc de muncă, o să-mi continui studiile, o să fac economii ca să-mi cumpăr o maşină. O să ai un pic de răbdare cu mine?

Xenia a făcut ochii mari.

— Bineînțeles, Éric.

Ne-am sărutat. Uşor, cu ochii închişi şi mâinile înlănțuite. Lacrimile se făcuseră nevăzute.

În definitiv, îi înțelegeam foarte bine pe părinții ei. Mă gândeam: „Dacă eu aş avea o fată ca Xenia, nici eu n-aş lăsa-o să iasă cu unul ca mine“. Şi în sinea mea, vocea neagră a conştiinței îmi şoptea: „O să se sature să te aştepte

şi o să-şi găsească pe cineva mai bun, mai interesant, mai deştept, mai frumos. Fetele ca ea nu umblă cu indivizi din cartierul tău, idiotule“.

În momentul acela a sunat mobilul Xeniei.

Era mama ei.

— Trebuie să răspund, a spus ea.

A răspuns cu vocea frântă.

— Te rog, un sfert de oră.

Am citit pe chipul ei ce replică a primit.

— Bine, a spus, înainte să închidă telefonul.

A lăsat mobilul pe masă şi mi-a aruncat o privire disperată.

— Trebuie să plec, a spus.

Niciodată trei cuvinte nu au fost mai greu de suportat.

Porumbei

Sunt veşti cu care trebuie să te obişnuieşti. Aşa cum este o privelişte lăsată de un cutremur.

Am sărutat-o pe Xenia pentru ultima dată la piciorul scărilor rulante de la parterul mallului, lângă raionul de pălării.

— Să cauți în cutia poştală scrisorile de la mine, mi-a şoptit.

Apoi a pornit spre altă scară şi m-am uitat după ea cum coboară, ca spre un infern, deşi, la drept vorbind, cel care cobora în infern eram eu.

Am ieşit în stradă ca un zombi. Mergeam fără să văd nimic, fără să-mi dau seama de nimic. Uneori gândurile îți urlă atât de tare, încât nu te lasă să mai fii atent la altceva. Am traversat strada şi m-am dus spre centrul Pieței Cataluña, în acelaşi loc în care am fost cu mătuşa mea, când eram mic, în după-amiaza în care eu am vrut să patinez şi ea n-a vrut să cheltuiască bani.

Am văzut că porumbeii erau tot acolo. Oare erau aceiaşi? Nu ştiu cât trăieşte un porumbel, dar trecuseră zece ani de la după-amiaza aceea. Poate că zece ani e o eternitate pentru un porumbel. Bine, adevărul e că zece ani e o eternitate şi pentru mine.

M-am aşezat pe o bancă şi m-am uitat în jur. Erau oameni care hrăneau păsările şi-şi făceau fotografii. Nu numai străini. Adulți şi copii. Toți păreau fericiți, de parcă acele păsări urbane ar fi avut puterea să le ridice moralul. Puterea fericirii. M-am gândit: „Unde dorm porumbeii atunci când se face noapte?“

Am stat acolo o vreme, privind păsările şi oamenii, imaginându-mi viețile

lor, casele lor, familiile lor. Deodată mi-am dat seama că în copaci nu era niciun porumbel adormit şi se făcuse târziu. Doamna de la taraba cu semințe strânsese totul şi pleca. Am hotărât să plec şi eu.

Habar n-aveam cum aveam să trăiesc fără Xenia, dar cel puțin aveam un acoperiş deasupra capului. Asta mi-a dat un imbold să mă pun în mişcare, ca să plec de acolo.

Uneori, găsirea unui motiv care să te pună în mişcare e un imbold ca să trăieşti în continuare.

Lista

Pe drum am trecut în revistă lucrurile pe care le aveam notate pe listă. O țineam în buzunar, împăturită în patru. Foşnea. O întocmisem cu ajutorul Laurei. Ea a fost cea care mi-a spus ce lucruri trebuie să fac mai întâi şi m-a ajutat să separ chestiile urgente sau foarte urgente de cele care erau doar importante.

Lista mea era, în linii mari, următoarea:

Lucruri foarte urgente: să mă înscriu la ajutorul de şomaj, să-mi resuscitez telefonul mobil (adică să-mi cumpăr o cartelă sau ceva de genul ăsta), să-mi găsesc un loc de muncă.

Lucruri urgente: să-mi cumpăr un telefon mobil decent, să-mi cumpăr haine.

Lucruri importante: să încerc să-mi recuperez permisul de la bibliotecă, să împrumut o carte, să aflu cine l-a ucis pe Ben. Pe cel din urmă l-am adăugat eu fără ajutorul Laurei.

Sunt oameni care pot trăi fără să cunoască adevărul. Oameni care nu-şi pun întrebări. Eu nu fac parte din acea categorie.

Acum trebuia să-mi şi trasez un plan ca s-o recuperez pe Xenia. Îndeplinirea lucrurilor de pe listă avea să-mi fie de folos.

Nicăieri nu era scris „să caut un loc unde să dorm“. Nu că n-ar fi fost important. Însă credeam că asta era rezolvată.

Ce fraier!

Ben

Asta ştie toată lumea despre moartea lui Ben: s-a băgat unde nu-i fierbea oala şi cineva s-a hotărât să se descotorosească de el.

La mine în cartier nimeni nu se miră de un astfel de lucru.

N-a fost prima şi nu va fi nici ultima dată. Drogurile pun în mişcare mulți bani. Lumea omoară pentru bani.

Iată ce ştiu eu despre moartea lui Ben: chiar în noaptea cu pricina a avut loc o partidă de pocher în barul lui Carmen. Clanul Medina l-a aşteptat la ieşire şi l-a târât pe terenul cu avioane, unde l-a ucis. Kevin, căruia-i spuneam „bila de grăsime“, era cu Ben, însă a făcut pe el de frică şi a spălat putina.

Iată ce ştiu eu despre Ben: că era scandalagiu, dar îi respecta pe cei din clanul Medina. La începutul carierei lucrase pentru ei. Era prieten şi cu un tip, Horacio, fiul cel mic al şefului clanului, don Nicolás. Horacio Medina era nebun după maşini şi fete frumoase şi un obişnuit al partidelor de pocher pe care le organiza Ben în barul mătuşii Carmen. Habar n-am dacă a jucat în noaptea în care Ben a fost ucis, dar cel mai probabil este că nu, pentru că erau certați de mai multă vreme. Se certaseră pentru că Ben era prea ambițios ca să lucreze pentru ei; voia să aibă propria afacere. Ambiția l-a ucis. Cu toate că nu era fraier. Ştia foarte bine cu cine avea de-a face. Era meticulos, avea întotdeauna un plan de rezervă, nu făcea greşeli. A murit ca un câine pe terenul cu avioane pentru că cineva l-a trădat.

Șaptezeci

Şaptezeci de euro. Toată averea mea. O bancnotă albastră şi una portocalie. Pe cea albastră o aveam la mine când m-au arestat. Pe cea portocalie mi-a împrumutat-o Laura.

„Dacă ai nevoie de mai mult, sună-mă“, mi-a spus. Am dat din cap că da, cu toate că în realitate n-aveam de gând s-o fac. Nu voiam să-i cer bani Laurei şi nici altcuiva. Voiam să-i câştig eu însumi, să demonstrez că sunt în stare să fac asta. În stare să-mi trăiesc viața.

Am schimbat bancnota albastră de douăzeci de euro ca să-mi cumpăr un

bilet de metrou. Tipul cu cămaşă albastră care mi l-a vândut m-a sfătuit să iau mai bine o cartelă cu zece călătorii.

— Ieşi mai ieftin aşa, mi-a spus.

O cartelă cu zece călătorii costa aproape zece euro.

— Prefer un bilet simplu, am răspuns eu.

A dat din umeri şi mi l-a înmânat.

Trebuia să-mi cumpăr o cartelă de telefon. Şi trebuia să mănânc ceva. Nu voiam să mă împrumut la nimeni. Dacă Ben ar fi fost cu mine, lucrurile ar fi stat altfel. Lui Ben puteam să-i cer bani şi nu era nicio problemă. Nici măcar nu mi-i dădea cu împrumut. Mi-i dădea şi gata, ca unui frate mai mic.

Telefonul meu, de exemplu, mi l-a plătit întotdeauna Ben. La fel şi mâncarea, şi hainele, şi sala de sport (când i-a venit ideea că trebuie să fac taekwondo cu prietenul lui, Marcelo, care şi el mi-e un fel de văr, cu toate că nu suntem rude de-adevăratelea). Ben era mână largă. Uneori chiar în exces. La partidele de pocher era în stare să piardă sume impresionante. Dar şi să le câştige, dacă era în mână.

Uneori Ben spunea că suntem fraţi. Mie îmi plăcea mult chestia asta. În realitate, nu eram nici veri, cu toate că lumea aşa credea. E mai complicat de explicat, la fel ca toate chestiunile ce privesc familia mea.

În linii mari era aşa: unchiul Anselmo este fratele mai mare al tatălui meu. Prima soţie a unchiului Anselmo se numea María şi avea un băiat, pe Ben. Unchiul Anselmo i-a dat numele lui de familie şi l-a crescut ca pe fiul lui. Despre tatăl adevărat al lui Ben nu s-a ştiut niciodată nimic. Apoi María a murit şi unchiul Anselmo s-a căsătorit cu mătuşa Carmen, care avea trei copii (două fete şi pe Marcelo). Pe fete nu le-am cunoscut niciodată. Pe Marcelo da, pentru că era cel mai bun prieten al lui Ben şi instructorul meu de taekwondo. Asta n-are nimic de-a face cu familia, ştiu. Ben spunea că dacă pentru a fi în relaţii bune cu cineva trebuie să te gândeşti că e rudă cu tine, în realitate nu eşti în relaţii bune cu el.

Ben era un tip deştept.

Iar eu ajungeam târziu la întâlnirea cu Alberto.

Scara

Lumea e un loc ciudat. Îţi dai seama de asta când se fac patru ani de când n-ai mai ieşit în lume.

Am grăbit pasul, speriat, de parcă eram un animal dintr-un alt habitat. Am

găsit repede strada şi numărul. Laura îmi notase tot ce trebuia să fac: „Să cobor la staţia Diagonal“, „la intersecţie cu Mayor de Gracia, să o iau pe Córcega (la stânga)“, „să o ţin drept înainte pe Torrent de l’Olla până la Tordera“, „să merg pe Tordera vreo o sută de paşi şi să cotesc la stânga“. Faţada era cea mai veche şi mai urâtă dintre toate. O intrare care nu atrăgea agenţia, cu o uşă de fier negru, cu geam. „Nu primim pliante publicitare“, am citit. Textul era scris de mână şi lipit pe interior.

Era trecut de opt şi jumătate, însă Alberto nu era acolo. S-o fi săturat să mă aştepte? O fi intrat în clădire? L-am aşteptat puţin pe stradă, uitându-mă în toate părţile doar-doar aveam să-l văd cum apare, iar în cele din urmă m-am hotărât să intru. Am scos cheile din buzunar; am încercat-o pe cea mai mică. Uşa de fier nu a opus rezistenţă. În faţa mea, o scară întunecată cu trepte foarte înalte şi pereţi coşcoviţi, zugrăviţi într-o culoare urâtă. Doar trei cutii poştale, cu toate că numai pe una se putea citi un nume. Era un nume de femeie. Nici urmă de ascensor. Scara era din fier forjat, veche, ruginită. Totul era murdar, neîngrijit.

Adevărul e că-mi imaginasem altceva, dar tot era mai bine decât la închisoare şi mult mai bine decât să mă întorc în cartier.

Am urcat cele trei etaje aproape pe bâjbâite.

La etajul al doilea am descoperit că pot să aprind lumina pe scară de la un întrerupător; nu era cu mult mai bine, căci becurile abia luminau. Am ajuns la etajul trei ros de curiozitate. O uşă închisă la culoare, veche şi ea, dar vopsită. Începea să fie mai bine.

Înainte să bag cheia în broască, am auzit râsete din interior. Era o voce de femeie. Râdea de parcă ar fi gâdilat-o cineva. Mi-am dat seama că nu era una singură, ci două. Două fete, amândouă vesele. Păreau să se simtă bine. Am auzit şi o voce de bărbat, poate chiar două. Am ciulit urechea, însă nu se distingea bine. Din când în când, fetele scoteau câte un ţipăt ascuţit sau un geamăt, nu ştiu exact. Se auzea şi un clinchet de sticlă, ca şi cum ar fi ciocnit paharele. Râsete, ţipete şi iar glasuri bărbăteşti.

Cineva se distra la maximum înăuntru.

Nu m-am intimidat câtuşi de puţin şi am încercat să deschid uşa. Cheia a intrat greu în broască; totuşi, n-am reuşit să o răsucesc. Nu se mişca nici un milimetru. Am încercat de mai multe ori până când m-am dat bătut. Mi-a luat câteva minute să înţeleg ce se întâmplă: cineva schimbase încuietoarea.

Între timp, ţipetele, gemetele şi râsetele încetaseră. Din apartament răzbătea o tăcere apăsătoare, în expectativă. Acum şi ei încercau să mă asculte pe mine. M-am hotărât să le stric noaptea, indiferent cine erau ei, şi am apăsat pe sonerie. Am aşteptat. Nu s-a întâmplat nimic, doar că tăcerea a devenit şi mai adâncă. Oare le era teamă?

Am sunat din nou, de două ori, insistent.

Mi s-a părut că aud zgomote în apartament. Ca şi cum soneria pe care o

apăsasem stârnise tulburare. Acum mi-era clar că-i speriasem. Poate pentru că ceea ce făceau acolo nu era legal? Din nefericire, am experiență cu astfel de lucruri. O voce de femeie a întrebat:

— Unde sunt hainele mele?

Cealaltă a izbucnit:

— La naiba, la naiba, la naiba!

Am hotărât să mă ascund. Am mai urcat un etaj, până la o uşă mică ce dădea pe terasă. Pe palier nu era lumină (sau nu funcționa), aşa că am aşteptat să se stingă lumina de jos cu respirația întretăiată.

Am mai auzit nişte zgomote: un zdrang, ca la închiderea frigiderului; pantofii cu toc ai fetelor pe podea; glasuri şoptite. Apoi s-a deschis uşa, la început doar puțin. Am auzit răsuflarea. O persoană a ieşit pe palier ca să vadă dacă este cineva.

— Liber, a anunțat o voce de bărbat. Puteți să ieşiți.

— Sigur? a întrebat un glas de femeie.

— Nu-i nimeni, a spus din nou vocea de bărbat.

De îndată ce au ieşit, uşa apartamentului s-a închis din nou. Cheia s-a răsucit de două ori.

Fetele erau probabil trei, judecând după sunetul produs de pantofii lor cu toc când coborau pe scară. Nu mai râdeau. Una dintre ele a spus:

— Grasului ăluia scârbos ar trebui să-i cerem dublu.

Iar celelalte au râs uşor, complice şi răutăcios.

— Sau triplu, a spus alta.

Uşa de la intrare s-a închis cu un zgomot sec şi nu s-a mai auzit nimic. În apartament domnea o tăcere tipică laşului.

Mi-am scos rucsacul şi m-am făcut comod. Am hotărât să rămân acolo, pe palierul care dădea pe terasă. Nu puteam să mă întind din lipsă de spațiu, dar dacă rămâneam aşezat puteam să-mi întind picioarele. Nu era chiar aşa de rău. Era un loc bun de supraveghere. Oricum nu aveam unde să mă duc.

Cât despre Alberto, nici urmă de el. Oare o fi uitat de întâlnirea noastră? Era ciudat. Alberto este omul cel mai responsabil pe care-l cunosc. M-am gândit că noaptea avea să fie lungă.

Au trecut câteva minute înainte să aud din nou cum se deschide uşa apartamentului meu. O răsuflare. Sacadată, probabil de spaimă. Cineva scruta întunericul tot aşa cum eu rămâneam atent la linişte.

Când uşa s-a închis, eu am închis ochii.

„Se spune că pe întuneric auzul se ascute“, m-am gândit eu.

Şi m-am pregătit să verific asta.

Nu încercați vreodată să dormiți pe o scară. E cel mai incomod lucru din lume. Eu am încercat, cel puțin pentru o oră, la început. Când am văzut că era imposibil, am rămas cu urechea ciulită. Am ascultat cu multă atenție. Am clasificat zgomotele care se auzeau în apartamentul lui Ben (adică apartamentul meu). Era cam aşa:

Zgomote produse de aparate: un calculator care se închide (ştiți voi, clinchetul acela stupid), bâzâitul unui motor (frigiderul?), sunetul unui mesaj primit pe un telefon mobil pe care cineva a uitat să-l pună pe silențios; apoi doar vibrații.

Zgomote produse de obiecte: un robinet, multă apă – ca şi cum cineva s-ar chinui să curețe temeinic ceva –, o uşă care scârțâie, un întrerupător, fereastra care se deschide şi se închide.

Zgomote produse de oameni: mai multe conversații în şoaptă (la telefon, am presupus eu). N-am identificat nici vocea, nici cuvintele. Mi-am dat însă seama că persoana respectivă era tulburată. Puteam să bănuiesc câteva dintre motivele sale.

Deodată, pe la miezul nopții, am auzit clinchetul unor chei. Cineva deschidea uşa de la intrarea în bloc. Nu s-a străduit deloc să păstreze liniştea. Uşa s-a închis zgomotos. Nişte paşi hotărâți, amenințători au început să urce scara. Nici prea încet, nici prea repede. Ritmic, fără să se oprească pe paliere şi fără să aprindă lumina. Când au ajuns la uşa apartamentului meu, s-au oprit. Doar câteva secunde, ca să observe, ca să se gândească. Apoi au continuat să urce. La etajul acela nu era întrerupător pentru lumină. Am văzut doar o umbră care se apropia. Cea a unui tip cât un dulap. N-am putut să-i văd chipul. S-a oprit în fața mea şi mi-a ordonat:

— Cară-te!

N-am schițat nicio mişcare. N-am făcut nimic.

— Eşti surd? a spus.

— Nu, am răspuns.

— Hai, afară cu tine! a insistat.

Dat fiind că n-am făcut nimic în continuare şi l-am ignorat, a trecut la acțiune: m-a luat de tricou şi m-a ridicat în aer fără nicio greutate. A început să coboare pe scară târându-mă.

Abia am avut timp să-mi iau rucsacul. N-am căzut doar pentru că mă ținea cu o mână ca de fier. Când am trecut pe palierul de la etajul unu mi s-a părut că doi ochi strălucitori ne observă curioşi prin crăpătura unei uşi. Tipul cât dulapul a deschis uşa din stradă şi m-a aruncat afară dintr-un brânci.

Am căzut în genunchi pe trotuar.

— Cară-te şi să nu te mai întorci! a spus înainte să adauge: Data viitoare îţi trag o mamă de bătaie şi te las lat în faţa poliţiei cu juma' de kil de cocaină în rucsac. Ai înţeles, dobitocule? Vrei să te întorci la răcoare?

N-a aşteptat răspunsul meu. Uşa s-a închis cu zgomotul obişnuit.

Cineva se uita la scena asta de la fereastra de la etajul trei. Ca să se asigure că m-am cărat, presupun. Am rămas o clipă acolo, uitându-mă în sus, dar n-am văzut pe nimeni, doar o jaluzea care se lăsa în jos cu repeziciune.

M-am dus până în piaţeta cea mai apropiată. Nu avea copaci, nici plante, nici arbuşti, nici leagăne, nimic, doar o ţâşnitoare, un coş de fum singuratic, un zid care ocupa o latură întreagă şi două bănci. M-am aşezat pe una să mă gândesc, să mă liniştesc. Nu putusem să-i văd faţa agresorului meu. Ştiam doar că e mare cât un dulap şi că poartă nişte cizme de cowboy roşii, ţipătoare. A fost ultimul lucru pe care l-am văzut după ce m-a aruncat în stradă şi a închis uşa.

Mi-a luat ceva vreme să mă adun. Apoi, încet-încet, a început să mi se facă somn. M-am întins pe bancă şi mi-am vârât inutilele chei ale apartamentului în chiloţi. Este un lucru pe care l-am învăţat de la Ben şi pe care nu l-am spus nimănui, niciodată. „Ţine ce ai mai de preţ acolo unde oamenii obişnuiţi nu îndrăznesc să caute", spunea el, cu un zâmbet şmecher. E un sfat bun. Puţini oameni îşi închipuie că ţii cheile de la casă ascunse în şliţ.

Am adormit cu rucsacul în braţe. Acolo era tot ce aveam pe lume. Tot? Nu. Mai era şi dragostea mea pentru Xenia.

Dragă Éric,

Am atâtea să-ţi spun, că nu ştiu cu ce să încep. Asta este cea mai tristă noapte din viaţa mea. Nu pot să dorm. Mă gândesc întruna la tine. La ora asta (e trecut de cinci dimineaţa) probabil eşti în pat, în apartamentul tău din Barcelona, bucuros că te afli acolo, şi dormi. Poate că şi tu te gândeşti la mine, în pofida emoţiilor pentru noua ta viaţă.

Ce n-aş da să fiu acolo, cu tine! Ce bine ar fi dacă nimic nu ne-ar despărţi!

O să-ţi spun ce s-a întâmplat în după-amiaza asta după ce ne-am sărutat. Mama mă aştepta în parcare, încruntată şi numărând minutele ce trecuseră peste ora pe care mi-o stabilise. Prima parte a drumului spre casă am parcurs-o în linişte, însă, când am ajuns la un semafor, a luat mâinile de pe volan, m-a privit şi a spus:

— Ştiu că acum nu înţelegi, Xenia, dar când o să fii mare o să-ţi dai seama că nu ai altă soluţie.

Nu i-am răspuns. Poate că mă lăsa în pace.

Când am ajuns acasă, altă predică:

— Ştiu cât de mult te doare să te desparţi de el şi că acum crezi că este

iubirea vieții tale, dar toate astea o să treacă. Într-o zi o să cunoşti pe cineva ca tine, care o să-ți placă şi…

— Scuză-mă, mamă, am nevoie la baie, am spus în timp ce-mi desfăceam centura şi coboram din maşină.

A strâns din buze ca atunci când nu-i convine ceva. Probabil şi-a dat seama că greşeşte. Nu pot să cred că-mi face una ca asta.

M-am dus direct la duş, să plâng pe ascuns. Am rămas câtva timp închisă în cameră, fără niciun chef. Am spus că nu-mi e foame (pe bună dreptate) ca să nu văd calculatorul din bucătărie şi feţele lor care spuneau „Am făcut ce era mai bine pentru tine“. M-am culcat la zece fără douăzeci. Încă era lumină afară! Ştiam că n-o să pot să dorm, dar voiam să mă gândesc la tine şi să fiu singură. Bine, de fapt nu voiam să stau cu ei.

M-am gândit mult. Am ajuns la câteva concluzii. De exemplu: nu trebuia să te las să pleci. Trebuia să vin cu tine. Nu contează unde. Nu suport ideea că n-o să te mai văd niciodată. Trebuie să fac ceva. Şi o să fac.

Te iubesc.

Xenia

CV

M-a trezit o întrebare rostită de o voce suavă:

— Ai dormit pe banca asta?

Când am deschis ochii, am dat peste o fetiță blondă, cu codițe şi trotinetă, care mă privea uimită. Nu cred că avea mai mult de şase sau şapte ani.

— Da, i-am spus.

— E foarte tare? a întrebat.

— Cam da.

— N-ai pat?

Până să-i răspund, mama ei a luat-o de mână şi a tras-o ca s-o îndepărteze de mine.

— Nu vorbi cu necunoscuți, Noa! a certat-o.

— Nu este un necunoscut, este un domn fără pat, a protestat ea în timp ce se îndepărta cu forța.

M-am ridicat în capul oaselor. Mă durea puțin spatele, dar scurta conversație cu Noa, în mod surprinzător, m-a binedispus. Pe lângă asta, se anunța o zi frumoasă. Păsările cântau şi în fundal se auzeau maşinile trecând

pe străzile din apropiere. M-am spălat pe față la țâșnitoarea din piațetă. M-am uitat o vreme la graffiti de pe perete. Majoritatea creaturilor desenate erau monstruoase. Unele aveau trei capete, cu antene, altele aveau formă de suzetă şi de înghețată, iar printre ele se amestecau dansatoare de flamenco, actori în alb şi negru sau un grup de elevi într-o sală de clasă. Partea cea mai frumoasă erau culorile, foarte vesele, în contrast cu urâțenia piațetei. Erau exact ce-i trebuia locului aceluia atât de plictisitor, cu toate că nu puteam să nu mă gândesc la persoana care desenase şi la ideile ciudate care-i treceau prin minte.

Chiorăitul stomacului mi-a amintit că mi-era o foame de lup. O foame pe care n-o mai simțisem din şcoala primară, când am ajuns celebru pentru că i-am furat sendvişul unei colege de clasă. Am hotărât să caut un supermarket şi să-mi cumpăr ceva pentru micul dejun. A fost uşor. Am găsit buticul unui pakistanez de unde, pe lângă un pachet de biscuiți şi un shake de cacao, mi-am cumpărat o cartelă prepaid de telefon. Am vrut să cumpăr doar cu apeluri (unealta mea antediluviană nu avea nici conexiune la net, nici WhatsApp, nici nimic), dar mi s-a spus că n-au. Am cumpărat-o pe cea mai ieftină. Costa 12,5 euro. Mi-am notat pe o hârtie noul meu număr. De îndată ce voi reuşi să-mi încarc telefonul, le voi trimite câte un mesaj Laurei şi lui Carlos. Trebuia să iau legătura şi cu Alberto ca să aflu ce s-a întâmplat.

M-am aşezat pe o bancă într-o piațetă şi am mâncat aproape pe nerăsuflate. Apoi am numărat banii care-mi rămăseseră: 53,15 euro. Trebuia să-mi găsesc un job cât mai curând. Şi ca să reuşesc asta, primul lucru pe care trebuia să-l fac – îmi spusese Laura – era să mă înscriu la şomaj.

Laura, la rândul ei, căutase sediul celul mai apropiat birou. M-am încurcat în numele străzilor, dar am ajuns la cinci minute după ce-au deschis. Era o grămadă de lume, am luat un număr şi am aşteptat mult. Am profitat de asta ca să merg la baie, să mă spăl pe dinți, să-mi schimb tricoul şi mai ales ca să-mi conectez mobilul din Epoca de Piatră la prima priză pe care am găsit-o.

Când în sfârşit mi-a venit rândul, o doamnă cu părul albastru mi-a cerut să completez un formular. Prenume, nume, data naşterii, numărul cărții de identitate, adresa. Aici am ezitat o clipă, dar am scris strada Profetului numărul 20, apartamentul 3. Nivelul studiilor absolvite: clasa a unsprezecea. I-am înmânat hârtia. Nici n-a terminat de citit că mi-a spus:

— Va trebui să-ți întocmeşti un CV.

— Un CV?

— Poți s-o faci de acasă, direct pe site. Te ajută pentru că lumea îți va cunoaşte experiența profesională.

— În realitate, nu am prea multă experiență profesională, am spus eu.

— Vei fi făcut ceva în cei – a consultat formularul – optsprezece ani pe care-i ai. Ceva ce ai putea să-ți treci în CV.

M-am gândit la cuvintele ei şi la ce aş putea trece: „tăinuitor de

criminali“, „prieten de-al traficanților“, „complice al jucătorilor de pocher“, „nevinovat încarcerat“ şi alte lucruri de genul ăsta.

În loc de asta am spus:

— Sunt la şcoală.

— Ce studiezi?

— În septembrie o să încep clasa a douăsprezecea.

— Eşti înmatriculat deja?

— Da.

Mă înscrisesem cu doar câteva zile înainte. Liceul organiza cursuri la seral şi nu era prea departe de mine.

— Atunci, ăsta ar fi primul tău loc de muncă? m-a întrebat ea.

— Da, am răspuns.

— Ai urmat vreun curs de formare profesională?

— Am lucrat trei ani într-un atelier de montat biciclete.

— Biciclete?

Ştiam eu că nu e mare lucru, dar era tot ce ne învățaseră la închisoare. Doar pe internii de nivel 3. Adică pe băieții buni. Femeia cu părul albastru şi-a notat.

— Altceva?

— Nu.

A strâmbat din buze a nemulțumire.

— Te sfătuiesc să te înscrii la unul dintre cursurile de formare profesională pe care le oferim. Majoritatea sunt gratuite. E greu să-ți găseşti un job dacă nu ai o calificare.

— Vreau să merg la facultate.

— Ce vrei să studiezi?

— Literatură.

A strâmbat din din nou buze, de parcă literatura n-ar folosi la nimic. Mi-a venit s-o întreb dacă-i place să citească. Şi să-i povestesc câte lucruri învățasem din cărți, începând cu fericirea. Ce diferit ar fi totul dacă n-aş fi citit nimic niciodată! Ce oribilă ar fi lumea dacă n-ar fi inventat nimeni poveştile pe care nu le vom putea trăi nicicând! Asta este literatura: posibilitatea de a fi cel care nu vei fi vreodată.

— Te pricepi la ceva în mod deosebit? m-a întrebat.

— Să citesc, am insistat.

— Vorbeşti vreo limbă străină?

— Un pic de engleză.

— Crezi că te pricepi în relațiile cu oamenii?

— Ca să fiu sincer, nu prea.

— Ştii să găteşti?

— Nu.

— Ai altă experiență în afară de biciclete?

— Nu.

— Cum se numeşte atelierul la care ai lucrat?

— N-are nume.

— Nu? Cum aşa? Unde este?

— La Centrul pentru Minori Can Salvà.

S-a uitat la mine fix pe deasupra ochelarilor, de parcă ar fi vrut să mă vadă mai bine. De parcă dintr-odată aş fi fost mai interesant. Şase sau şapte secunde de linişte, ca să înțeleagă.

— Înțeleg, a spus în cele din urmă. Ai executat o condamnare?

— Da.

— Pot să te întreb de ce?

— E o poveste lungă.

— Aha, a spus ea, fără prea multă convingere. Ai vreo problemă psihologică?

— Nu.

— Urmezi vreun tratament?

— Nu.

— Dar ai urmat?

Nu am răspuns. A fost o vreme când psihologii din închisoare mă considerau psihopat.

— Bine, a spus ea, înainte să se cufunde iar în linişte, voi preciza că accepți joburi de orice fel. Chiar şi joburi care nu necesită formare profesională, cum ar fi muncă necalificată la descărcat camioane ori mutări, lucrător comercial în supermarket, distribuitor de pizza.

— Bine, am spus, pentru prima dată mulțumit că ajungem undeva, cu toate că niciunul dintre acele joburi nu-mi surâdea, ca să fiu sincer.

Am şi glumit:

— O să-ncerc să fac muşchi.

S-a uitat din nou fix la mine şi mi-a zis foarte serioasă:

— O să fie un pic cam dificil.

A zâmbit. Nu mult, doar schițat. Ca şi cum i-ar fi fost greu.

— Fă un curs, ascultă ce zic.

— O să fac, am spus eu.

Eram gata să terminăm şi mi-a cerut cartea de identitate. Am pus micuța bucată de plastic pe masă. Cel din fotografie nu semăna cu mine, ci mai degrabă cu un frate de-al meu mai mic. L-a luat şi s-a apucat să noteze datele.

— Nu pot să te înscriu, s-a oprit ea, returnându-mi carnetul. E expirat.

Habar n-aveam. Voiam să plec odată de acolo.

— Şi ce fac? am întrebat.

— Te întorci când l-ai preschimbat.

— Şi nu puteți să mă înscrieți între timp? Am nevoie de un job cât mai urgent.

— Sigur, dragule, toată lumea are nevoie, a răspuns lăsând dosarul deoparte. Întoarce-te cu cartea de identitate valabilă şi te înscriu imediat. Între timp, poți să te gândeşti la ce să-ți treci în CV şi la ce cursuri să te înscrii. Mi-a părut bine să te cunosc, Éric, serios. Sper să-ți meargă bine.

Apoi s-a întors spre rând şi a strigat:

— Următorul!

Cel mai absurd şi mai inutil interviu din viața mea se terminase.

Revenirea la viață

După atâta timp pierdut la biroul forțelor de muncă tot mi s-a întâmplat şi ceva bun: mobilul meu a revenit la viață. I-am băgat cartela. Am apăsat pe ON. Pe ecran a pâlpâit o luminiță albă, iar aparatul m-a salutat cu acelaşi sunet de pornire dintotdeauna. De parcă n-ar fi trecut timpul.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i trimit un mesaj lui Alberto:

Bună, Alberto, sunt Éric.
Acesta este noul meu număr.
Ieri am ajuns puțin cam târziu.
M-am mirat că nu te-am văzut acolo.

Următoarele au fost pentru Laura şi Carlos. Acelaşi text:

Bună, sunt Éric şi am mobil din nou.
Notează-ți noul meu număr…

Rămăsese Xenia. M-am întrebat dacă e bine să-i trimit un mesaj, sau nu. Nu voiam să-i fac probleme, dar în acelaşi timp voiam mult de tot să am veşti de la ea.

Mă gândesc la tine din clipa când ne-am despărțit.
Te iubesc.
Şterge mesajul acesta imediat.
Nu vreau să-ți fac probleme.

Nici nu l-am trimis bine când a intrat un apel. Melodia mea veche din

Star Wars mi-a amintit de Ben. Lui îi plăcea la nebunie. Pe atunci nu mă suna prea multă lume. Nici acum nu aşteptam să mă sune cineva. Am răspuns convins că e o greşeală.

— Bine că mi-ai trimis numărul tău, puştiule, am recunoscut vocea lui Alberto. Se auzea ca şi cum nu ar fi fost la birou. Am fost foarte îngrijorat! N-am avut cum să te anunț. Am sunat-o pe mama Xeniei, dar nu mi-a răspuns. Iartă-mă că n-am apărut ieri. Nici astăzi n-o să pot. Îmi pare rău.

Nu am ştiut ce să-i spun. Am rămas fără cuvinte. Decepționat, surprins. Năuc. Aveam nevoie să vorbesc cu Alberto despre ceea ce mi se întâmpla. El ar fi ştiut ce trebuie să fac, în mod sigur. Tăcerea l-a uimit.

— Alo? a întrebat Alberto. Eşti acolo?

— Da, da, sigur.

— Nu ştii ce rău îmi pare, puştiule. Ştiu că te las baltă, dar sigur o să te descurci fără mine patruzeci şi opt de ore, nu-i aşa?

N-a aşteptat să-i răspund, părea să se grăbească foarte tare.

— Dacă n-ar fi ceva important, ştii că nu… Uite, nu vreau să am secrete față de tine: mama a murit azi de dimineață devreme, a făcut un atac de cord subit, aşa că trebuie să mă ocup de o grămadă de lucruri neplăcute. Sunt singur la părinți şi tata este distrus şi, pe deasupra, este foarte în vârstă. Peste două zile mă întorc şi le aranjăm pe toate. Moartea ne surprinde întotdeauna în cel mai prost moment, puştiule. Tu eşti bine, nu-i aşa?

Am rămas împietrit. M-am simțit groaznic că m-am supărat pe el. Am preferat să nu-l mai îngrijorez cu problemele mele. Nu mai exprimasem condoleanțe până atunci. Cred că n-am făcut-o prea bine.

— Îmi pare rău… am bălmăjit, apoi am reuşit să adaug: Nu-ți face griji pentru mine.

— Mulțumesc pentru înțelegere, puştiule.

Poate că nu înțelegeam totul. M-am întrebat ce aş simți eu dacă ar muri tata. Preferam să nu răspund la propria-mi întrebare. Uneori e mai bine să nu încerci să afli răspunsurile la unele întrebări.

Cu o secundă înainte să închid am auzit cum intră un mesaj. Când am verificat, inima mi-a zvâcnit în piept: era de la Xenia. L-am deschis în mare grabă. L-am citit aproape tremurând. Am înțeles imediat că făcusem o greşeală gravă când încercasem să iau legătura cu ea. Începând de acum, trebuia să învăț să-mi reprim pornirile. Mesajul spunea aşa:

Bună, Éric. Sunt mama Xeniei.
Acesta nu mai este numărul fiicei mele.
Te rog să nu mai încerci să iei legătura cu ea.
Cu bine.

SE CAUTĂ DISTRIBUITOR
MAXIMUM 20 DE ANI
REFERINȚELE OBLIGATORII

Anunțul era afişat pe uşa unui butic de fructe de pe strada Siracusa. Am intrat fără să ezit.

— Vii pentru anunț? m-a întrebat un bărbat în halat albastru aflat de partea cealaltă a tejghelei.

Am dat din cap că da.

— Ai recomandări?

— Nu, dar pot face rost.

Scotea nişte zgomote guturale, de parcă ar fi rumegat fiecare răspuns.

— Ai lucrat în vreo prăvălie?

— Nu, am răspuns, dorindu-mi să nu mă întrebe de unde sunt. Mi s-a părut interesant să adaug: Este primul meu job.

— Şi ce-ai făcut până acum?

— Am învățat. Vreau să merg la facultate, am explicat eu, gândindu-mă că i-ar plăcea să ştie asta, dar n-a avut nicio reacție.

— Aha. De unde eşti mai exact?

— Nu sunt din cartier.

— Este o muncă grea. Trebuie să distribui comenzile clienților noştri. E nevoie de putere, a explicat.

— Pot s-o fac.

M-a măsurat din cap până-n picioare, părând să ezite.

— Programul ar fi dimineața, a continuat. Patru ore sau până la terminarea comenzilor. Te plătesc cu 250 de euro.

— Îmi faceți contract? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire ironică şi părea gata să izbucnească în râs.

— Bineînțeles că nu.

Era o porcărie de job şi un salariu de mizerie. Cu toate astea, eram dispus să accept. M-a străpuns cu privirea şi deodată m-a întrebat:

— Doar n-ai fost la închisoare?

M-a lăsat mască. Se vedea pe fața mea? Ori avea o intuiție deosebită? N-am vrut să-l mint. O minciună este întotdeauna un început prost.

— Da, am spus, dar cazul meu este puțin mai special.

— Aha, a făcut pe un ton neîncrezător. Eu nu vreau încurcături. Nu angajez foşti condamnați. Pleacă.

— Bine, în realitate eu nu… Dacă mă lăsați să vă explic…

Nu m-a lăsat să termin:

— Am zis să pleci.

A spus-o pe un ton care nu admitea replică. Am ieşit în timp ce mă privea, de parcă ar fi vrut să se asigure că plec.

Lecție învățată: de-acum înainte să nu mai fiu atât de sincer.

Plete

Pentru preschimbarea cărții de identitate sunt necesare două fotografii, mi-a spus polițistul care se ocupa de coadă. A spus că pot să mi le fac într-un minimarket de vizavi de secția de poliție. A trebuit să aştept la rând, pentru că mai erau două persoane care stăteau pentru acelaşi lucru.

Când mi-a venit rândul, fotograful a arătat un colț şi mi-a spus:

— Acolo e o oglindă dacă vrei să te piepteni.

— Sunt bine aşa, am răspuns, fără să arunc o privire.

Bărbatul s-a uitat la mine disprețuitor:

— Mă rog, treaba ta.

Mi-era indiferent dacă apăream ciufulit în fotografie. În plus, n-aveam pieptene.

Bărbatul mi-a spus să trec într-o încăpere în care se afla un taburet, mi-a cerut să mă aşez şi să-mi dau într-o parte pletele de pe față. „Astea sunt regulile“, a spus. Am ieşit oribil, ca de obicei.

Omul mi-a dat fotografiile într-un plic de carton gri. Era atât de mic, încât l-am băgat în buzunarul de la pantaloni ca să nu-l pierd. M-au costat 6,90 euro. Averea mi se micşora în continuare cu mare repeziciune. Când m-am întors la secție, acelaşi polițist mi-a spus:

— Pot să te programez pentru mâine la ora nouă şi douăzeci.

— Mâine? Nu se poate azi?

— Imposibil, băiete, a dat din cap. N-avem niciun loc liber. Ai noroc că se poate mâine.

— Şi nu puteți să faceți o excepție? am întrebat.

Drept răspuns a ridicat din umeri. Am ieşit din secția de poliție demoralizat. Dacă nu mă descurcam cu lucrurile cele mai simple, cum aveam să rezolv chestiunile dificile?

M-am aşezat pe o bancă într-o stație de autobuz, trebuia să mă gândesc.

Habar n-aveam ce trebuia să fac în continuare. Ca şi cum dintr-odată aş fi jucat o partidă ale cărei reguli nu le cunoşteam. Am scos banii şi i-am numărat. Îmi rămăseseră 46,25 euro. Partea neplăcută era că mi se făcuse foame din nou. Trebuia sa mă abțin puțin. Nu puteam risca să rămân fără bani.

M-am hotărât să mă întorc în strada Profetului. Să supraveghez intrarea. N-aveam nimic mai bun de făcut.

Presupun că aveam nevoie de răspunsuri. Ceva ce puteam să-i povestesc lui Alberto atunci când avea să se întoarcă. El ştia că apartamentul fusese cumpărat de Ben şi că el voia să-mi rămână mie. Mai ştia şi cum funcționează legile. Legile sunt complicate. Uneori nu le sunt de folos oamenilor pentru ceea ce le trebuie.

În timp ce aşteptam cu ochii la uşa închisă, am început să mă gândesc la tot felul de lucruri. Asta se întâmplă cu creierul: când nu are preocupări, o ia razna.

Şi dacă Ben îşi pusese la bătaie apartamentul la una dintre partidele lui de pocher şi-l pierduse? Mi-a spus că l-a cumpărat după o noapte în care avusese baftă. L-a plătit cu banii jos, cu bancnote noi de cinci sute, la o săptămână după cea mai bună partidă din viața lui. „Cum vin, aşa se duc“, obişnuia să spună mătuşa mea, făcând aluzie la banii puşi la bătaie în partidele clandestine din barul ei.

Mă gândeam la lucrurile astea când am văzut că vine cineva. Era o bătrână cu părul cărunt. Avea picioarele umflate, încălțate într-o pereche de papuci de casă în carouri. Răsufla greu, părea foarte obosită de efort. Târa un cărucior de cumpărături. S-a oprit în fața uşii de la intrare, cu cheile în mână, gâfâind. Probabil că era vecina de la etajul unu. Mi s-a făcut milă şi m-am oferit să o ajut. I-am ieşit înainte şi am întrebat-o:

— Vreți să vă ajut?

— De ce? mi-a răspuns pe un ton ursuz, neîncrezător. Ce vrei?

— Nimic, doar să vă ajut.

— Eşti client al băiatului ăluia gras?

— Care băiat gras?

— Cel de sus. Cel cu târfele.

— Ce spuneți?

— Sunt bătrână, dar nu proastă, a rostit ea răspicat, vizibil înfuriată. Toate fetele alea… Vin de mai multe ori pe săptămână. Fac mult zgomot. Nu pot să dorm – s-a închinat, uitându-se spre tavan, de parcă acolo ar fi fost Dumnezeu, care-i dădea dreptate. Apoi m-a privit şi a continuat: Nu vă sufăr defel! Nici pe tine, nici pe prietenul tău. Sunteți nişte nespălați. Uită-te la tine ce plete ai! Nu vreau să am de-a face cu oameni care nu se piaptănă!

A intrat în clădire şi a început să urce treptele cu mare greutate.

— Într-o zi o să chem poliția!

Sus, la etajul trei, o fereastră s-a închis brusc. Cineva spiona din nou. Atât

doar că acum îmi imaginam cine putea să fie. Şi am început să fiu la fel de supărat ca bătrâna antipatică de la etajul unu. Sau poate şi mai rău.

Apropo, nici ea nu era pieptănată cum trebuie, dar asta n-are nicio legătură.

Carmen

M-am instalat în piața cu coşul de fum şi zidul multicolor ca să pot suna liniştit. Aşa îmi consumam minutele într-o singură zi. Am format numărul de la barul mătuşii, care-i poartă numele şi care se află pe Bulevardul Once de Septiembre, artera principală din cartierul meu. Locul în care Ben a pierdut şi a câştigat cele mai mari averi din viața lui. Ultimul loc în care a călcat înainte să ucidă şi să fie ucis.

Telefonul a sunat de mai multe ori până să răspundă o voce de femeie grăbită şi puțin răguşită. Am recunoscut-o imediat.

— Mătuşă?

Voci, zdrăngănit de farfurii, zgomotul focului din bucătărie, un televizor deschis, râsetele obişnuiților partidei de domino: gălăgia din bar m-a purtat înapoi, în trecut. Tăcerea mătuşii trăda surpriza. Am adăugat:

— Mătuşă? Sunt Éric.

— Éric, dragule! Ce bucurie!

Țipa aşa de tare, încât a trebuit să îndepărtez telefonul de ureche.

— Unde eşti? Ai ieşit?

N-am ştiut ce să spun. Nu mă pricep la chestiile astea. Totuşi, m-am bucurat s-o aud.

— Vreau să vorbesc cu tine, mătuşă.

— Sigur, dragule, vino când vrei.

Pe fundal am auzit vocea unui client care voia să plătească. Şi glasurile jucătorilor de domino aflați în toiul partidei. Şi melodia care anunța starea vremii la televizor.

— Auzi, mătuşă, îți aminteşti de apartamentul din Gracia pe care l-a cumpărat Ben?

— Ah, dragule, am barul plin de oameni.

— Durează doar o clipă. Îți aduci aminte sau nu?

— Păi… ştiu că l-a cumpărat. S-a spus la proces, nu? Cu mine nu vorbea. Ştii şi tu cum era Ben. În plus, nu-mi place să vorbesc despre asta la telefon.

— Nu vreau să mai vin în cartier.

— Nu vrei să te întorci? Ei, ce prostie mai e şi asta? Aici e familia ta. Locul tău. Unde să te duci dacă nu aici?

„Familia ta“, „locul tău“. Se presupune că sunt oameni pe care vrei să-i revezi. Eu nu voiam să revăd pe nimeni, cu excepția mătuşii. Atât timp cât nu-mi spunea ce să fac. Am întrebat:

— Mătuşă, tu ştii unde este Kevin?

— Kevin? A, da! Grăsuțul? Prietenul lui Ben?

— Chiar el.

— Oh, nu l-am mai văzut de o grămadă de timp! Cred că s-a mutat din cartier.

— Şi ştii unde?

— De unde să ştiu eu? Şi apoi, mi-e indiferent. Nu mi-a plăcut niciodată băiatul ăla. Nu ştiu ce-avea vărul tău de împărțit cu el.

„Nici eu“, mi-am spus.

— Şi Marcelo? am întrebat.

Marcelo era cea de-a doua persoană din cartier pe care voiam s-o văd. A doua şi ultima. Glasul mătuşii s-a întristat la auzul numelui băiatului ei.

— Altul care a dispărut… a spus.

— Nu ştii unde e?

— Pe undeva prin Barcelona, presupun. Nu mai vine deloc pe-aici.

Marcelo a fost întotdeauna misterios. Genul ăla care nu ştii niciodată ce ascunde. Poate ceva foarte bun sau poate ceva foarte rău, nu ştii niciodată cu certitudine. Cu toate că mie mi s-a părut întotdeauna un tip cinstit. Prea cinstit ca să rămână în cartier. De asta s-a cărat. Îl înțelegeam bine. Şi-l invidiam.

— Nu mai lucrează la sala de sport ca instructor de taekwondo?

— Da’ de unde! A renunțat de mult.

Plecase din cartier, însă nu putea să se lase de taekwondo. Marcelo era bun. Bun cu adevărat. Excepțional. Ca fost elev al lui, nu s-a lipit nimic de mine. Dar asta pentru că eram un elev foarte slab. M-am gândit că Marcelo reuşise ceea ce visase Ben: să plece din cartier ca să nu se mai întoarcă niciodată. Probabil că de-asta şi plecase.

— Când a plecat? am întrebat.

— Cam în aceeaşi perioadă când cu Ben.

„Când cu Ben“, o modalitate drăguță de a nu spune „când a murit Ben“ sau, mai bine zis, „când a fost ucis Ben“. Oamenii mai în vârstă din cartierul meu se pricep să nu spună lucrurilor pe nume.

Mătuşa Carmen şi-a recăpătat tonul jovial dintotdeauna şi a spus:

— Hai, Éric, dragule, nu mai pune atâtea întrebări şi vino s-o vizitezi pe mătuşa ta. Îți aminteşti de sendvişurile mele cu tortilla? Îți dau unul în schimbul unui milion de pupici.

„Îți dau unul în schimbul unui milion de pupici.“ Unele afirmații pot să închidă în ele o parte din copilărie. M-am revăzut în spatele tejghelei din bar,

în puținele dăți în care Ben mă lua cu el, ridicându-mă pe vârfuri ca s-o sărut pe mătuşa Carmen pe obraz de multe ori. Un milion de pupici ar fi fost foarte obositor de dat, dar ea se apleca puțin ca să-i dau treizeci, patruzeci, cincizeci de pupici. Apoi îmi pregătea o gustare care era de obicei lucrul cel mai bun din săptămâna sau din luna aia.

În timp ce mâncam sendvişurile ei delicioase cu tortilla, o auzeam când îi spunea lui Ben în şoaptă: „Copilul ăsta n-are ce căuta în anturajele astea ale tale, e prea mic.“

Ben îi răspundea cu un gest plictisit. Eu mă prefăceam că nu-mi dau seama despre ce vorbesc.

Nici nu m-am gândit bine la sendvişurile cu tortilla pe care mi le pregătea mătuşa Carmen, că stomacul meu a scos un vaiet de nostalgie (şi de foame).

— Bine, o să văd eu, am răspuns.

— Ascultă, l-ai sunat pe taică-tău? m-a întrebat mătuşa. Mereu întreabă de tine.

„Altă noutate“, m-am gândit eu, mormăind. Mătuşa a insistat:

— Nici pe taică-tău n-ai de gând să-l vizitezi? Asta-i bună!

Nu i-am mai explicat mătuşii din ce motive nu voiam să-l vizitez pe tata. De exemplu: faptul că, în realitate, nu s-a comportat niciodată ca un tată. Că singurul lucru la care se pricepea când eram mic era să mă abandoneze. Că, dacă nu ar fi fost Ben, eu nu m-aş fi făcut mare. În fine, tata nu reprezintă subiectul meu de conversație preferat.

— Îmi pare rău, mătuşă, dar trebuie să închid, am mințit.

Era ora prânzului. Am intrat într-un supermarket, mi-am cumpărat o pungă de cartofi prăjiți, un baton de ciocolată şi un suc de portocale. M-am întors la banca din piață şi am mâncat totul în nici cinci minute. Îmi mai rămâneau 41,70 euro.

Dorayaki

Aş fi putut s-o sun pe Laura, sau pe Carlos. Aş fi putut să le cer ajutorul, dar ceva mă împiedica. Orgoliul? Ruşinea? Nu ştiu.

Trecuseră doar douăzeci şi patru de ore de când eram liber. Încă mai credeam că pot să mă descurc fără să deranjez pe nimeni.

Lucrurile nu-mi ieşeau aşa cum prevăzusem, dar nu trebuia decât să aştept să se întoarcă Alberto şi totul avea să se aranjeze. Voiam să încerc să mă descurc singur, şi nu doar o singură dată. Aveam optsprezece ani, nu mai

eram copil.

Am petrecut după-amiaza rătăcind prin cartier, uitându-mă la oameni. Străzile erau foarte animate. Am văzut un spectacol de jonglerie în Plaza del Diamante. Erau un băiat şi o fată cam de vârsta mea, îmbrăcați în haine colorate şi cu dreaduri. Când au terminat, s-au plimbat prin public cu o pălărie. Au spus că banii sunt pentru casa abandonată din cartier, ocupată abuziv. Când fata s-a apropiat de mine, am întrebat-o:

— Aş putea dormi la voi măcar o noapte?

Ea s-a strâmbat şi a spus:

— Naşpa, frate, suntem deja claie peste grămadă pe căldura asta.

Nu le-am pus nimic în pălărie, fapt pentru care s-a uitat urât la mine.

Pe strada Perill am văzut alt anunț de angajare la intrarea într-un bar. Căutau chelner. Am intrat şi am întrebat de patron. I-am spus că vin în legătură cu anunțul. De data asta nici măcar nu m-a întrebat nimeni nimic. S-a uitat la mine de sus în jos şi a spus:

— S-a ocupat deja, îmi pare rău.

Un alt fel de a spune: „Nu-mi place de tine, cară-te.“ Nu-i nimic. Sunt obişnuit.

Am petrecut o vreme pe o bancă în Plaza del Sol. Am văzut că Laura îmi răspunsese la mesaj. Spunea:

Ține minte tot ce am discutat. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Te sărut, dragule.

Laura îmi spune „dragule“ din ziua în care ne-am cunoscut. Era ciudat la început, dar m-am obişnuit imediat. Acum îmi place mult. E uşor să te obişnuieşti cu lucrurile bune. Laura e singura persoană din lume care-mi spune aşa.

Cu toate că m-am gândit s-o sun şi să-i povestesc ce mi se întâmplă, am hotărât totuşi să n-o fac. Era vineri şi Laura probabil că era deja acasă, cu fata ei, bucurându-se de weekend. N-am vrut s-o deranjez. Scuza perfectă ca să nu trebuiască să-mi recunosc eşecul în fața ei.

Carlos nu răspunde la mesaje decât dacă e o chestiune de viață sau de moarte, şi îmi părea bine.

Pe înserate am descoperit un chioşc cu mâncare japoneză într-un colț al pieței. „*Dorayaki* la 2 euro“, scria pe un afiş. M-am apropiat şi m-am uitat foarte curios la fotografii. Cunosc mulți oameni cărora le place la nebunie mâncarea japoneză, dar eu n-o încercasem niciodată. Felurile de pe afiş păreau prăjiturele şi arătau delicios.

— Ce-i aia *dorayaki*? am întrebat.

Doamna care servea la tejghea m-a privit cu mirare. M-a întrebat:

— Tu nu te uitai la *Doraemon*[2] când erai mic?

2. Desene animate japoneze foarte populare (n. tr.).

— *Doraemon*? am repetat nedumerit.

— Motanul cosmic, prietenul lui Nobita!

Habar n-aveam despre ce vorbeşte.

— *Dorayaki* este mâncarea lui preferată!

Am cerut două. Îmi plac pisicile. Chiar şi cele cosmice.

— Le vrei umplute cu *anko*, sau cu ciocolată? a întrebat femeia.

Am comandat câte una din fiecare, cu toate că nu ştiam ce este *anko*, dar mi-era ruşine să întreb.

Am plătit cei patru euro (îmi mai rămâneau 37,70) şi ea mi-a dat două prăjiturele rotunde, călduțe şi moi, care miroseau dumnezeieşte.

— Cred că eşti prima persoană pe care am cunoscut-o care n-a auzit de *Doraemon*, a adăugat printre râsete. Poftă bună!

Poate că trebuia să mă pun la curent. Să mă uit la televizor, să citesc ziarele, să aflu ce le place oamenilor acum. Să aflu ce-a mai făcut lumea în lipsa mea.

Dorayaki erau delicioase. Le-am mâncat în timp ce rătăceam prin labirintul străduțelor care mă duceau spre strada Profetului.

Am încercat să ghicesc ce este *anko*, dincolo de faptul că-i o pastă dulce, maro închis şi delicioasă, dar nu-mi amintea de nicio aromă pe care să o fi gustat vreodată.

Când în sfârşit am ajuns la scara apartamentului meu, deja se însera. M-am uitat sus: la fereastră era lumină. La fel şi la etajul întâi, unde locuia bătrâna antipatică. Cum n-aveam nimic mai bun de făcut, m-am ascuns în penumbra portalului de la intrarea în bloc, hotărât ca, pentru o vreme, să mă transform în spion.

Ángel

A fost o noapte foarte productivă. Pe la nouă şi jumătate au venit doi tipi îmbrăcați în negru. Au sunat de patru ori, scurt. La fereastra de la etajul trei s-a ivit un cap. Trei secunde mai târziu, uşa se deschidea cu un bâzâit. Cele două umbre negre au intrat în hol şi au ieşit după aproximativ douăzeci de minute, nu înainte să se uite în toate părțile, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-i vede nimeni.

Puțin după zece au sosit două tipe. Erau tinere, frumoase, îmbrăcate cu

fuste foarte scurte şi pantofi cu toc. Au sunat o singură dată. Din nou capul şi-a făcut apariția ca să le vadă înainte să deschidă uşa. De data asta am fost pe față şi cred că am recunoscut fălcile umflate ale bilei de grăsime de Kevin, cu toate că n-aş fi putut să bag mâna-n foc.

Fetele au rămas înăuntru mai mult decât tipii de mai devreme. Cel puțin o oră. Au ieşit în linişte, dar, odată ajunse în stradă, una dintre ele a spus:

— Îți jur că a fost ultima dată.

S-au îndepărtat grăbite, în păcănit de tocuri.

Nici n-au plecat bine că a apărut alt tip. Un bărbat în vârstă, cu părul grizonant. A făcut acelaşi lucru ca şi indivizii de mai înainte. A sunat de patru ori. S-a deschis fereastra, s-a ivit acelaşi cap, iar uşa s-a deschis. Zece minute mai târziu, tipul a coborât în stradă, pipăind ceva dintr-un buzunar, de parcă voia să se asigure că lucrul respectiv e la adăpost. S-a îndepărtat cu capul plecat, părând grăbit.

Nu stăteam acolo de nici două ore şi deja ştiam că apartamentul meu era un centru de distribuție a drogurilor, foarte frecventat de traficanți şi prostituate, când a sosit altcineva. Avea să fie descoperirea nopții. Era un băiat mai tânăr decât mine, foarte slab, înalt. Era beat criță. Se vedea asta pentru că nu reuşea să meargă drept şi trebuia să se sprijine de perete ca să-şi țină echilibrul. Ceea ce mi-a atras atenția cel mai mult a fost tricoul. Era gri, cu un desen cu capul negru al lui Darth Vader, sub care scria „I am your father“. Era foarte mişto.

S-a oprit în fața intrării, s-a uitat la număr de două ori, şi-a scos mobilul din buzunar şi a sunat.

M-am tras mai în spate în penumbra portalului şi am profitat de ocazie ca să-l privesc cu atenție. Îl cunoşteam din cartier. Când eram mici ne întâlniserăm întâmplător la sala de sport a lui Marcelo şi la mai multe demonstrații de taekwondo organizate acolo. El era mult mai avansat decât mine, dar numai la taekwondo, pentru că la şcoală era o catastrofă. Nu era bun de nimic, nu ştia decât să repete anul ori să chiulească. Nu reuşeam să-mi amintesc prenumele lui, dar îmi era foarte clar numele de familie: Medina. Era unul dintre nepoții şefului clanului. Unul dintre moştenitori. O tânără speranță.

Era atât de beat, încât nu-şi dădea seama că vorbea prea tare.

— Auzi, nu vreau să urc trei etaje nenorocite. Coboară tu, a spus, pe un ton ce suna autoritar.

Am devenit alert. O ocazie să-i văd fața locatarului din apartamentul meu şi să-mi confirm bănuielile.

— Ți-am zis să cobori! a ordonat.

Era clar că băiatul era un Medina. Nu ştiu unde învață să fie atât de aroganți şi să-i trateze pe ceilalți de parcă n-ar face nici doi bani.

— Atunci nu coborî, dar aruncă-mi marfa pe geam.

De cealaltă parte i s-a spus probabil că unele lucruri nu se fac în văzul lumii.

— Dar nu urlu! a țipat deodată.

S-a deschis fereastra. A apărut din nou căpățâna, dar de data asta părea să fie mai agitat. I-a spus pe un ton nici şoptit, nici foarte ridicat:

— Eşti nebun, sau ce? Vino sub geam!

Mezinul clanului Medina l-a ascultat. Imediat a picat un pachet din cer. Un pachet compact ca o cărămidă, de mărimea unui cub Rubik, care a făcut „paf“ când i-a căzut în mâini.

— Cară-te! a adăugat glasul de sus înainte de a închide fereastra.

Beţivul a continuat conversația la telefon:

— Doar atât? Mi-ai promis mai mult. Ascultă! Să nu mai spui că sunt prea tânăr! Tu nu eşti tata, dobit…! Nu-mi spune mie ce să fac! Sunt destul de mare. Câştigi o grămadă de bani datorită mie, nu? Ar trebui să-mi pupi picioarele!

Urla din ce în ce mai tare, în timp ce se îndepărta împleticindu-se, cu telefonul lipit de ureche. M-am gândit că pot să-l urmăresc, dar nu mi s-a părut interesant. Era atât de beat, că cel mai probabil avea să adoarmă în primul loc liniştit care avea să-i iasă în cale.

Chiar înainte să dispară din raza mea vizuală mi-am amintit numele lui: Ángel. Ángel Medina Angulo. Întotdeauna îl strigau pe ambele nume de familie ca să-şi primească medaliile. Nu exista competiție la care să nu câştige vreuna. Urca pe podium şi ne privea pe noi, ceilalți, cu dispreț. La opt ani era deja un arogant nesuferit. Unul dintre cei care nu se mulţumesc niciodată cu ceea ce au, care vor mereu mai mult. Un Medina din cap până-n picioare.

Pizza

Eram tot în umbra intrării în clădire, unde stăteam de ceva vreme fără să se întâmple nimic şi începeam să mă plictisesc. Mă gândeam să plec de acolo când a apărut un distribuitor de pizza pe un scuter roşu. A scos din portbagaj o pizza uriaşă şi a apăsat la interfon o singură dată, fără să-şi scoată casca. Fereastra de la etajul trei s-a deschis şi scena pe care o ştiam atât de bine s-a repetat. După trei secunde s-a auzit bâzâitul soneriei.

M-am gândit că asta e şansa mea. Am ieşit din ascunzătoare, am făcut câțiva paşi către uşa de la intrare şi m-am prefăcut că tocmai sosesc acasă.

— Pizza a cerut-o colegul meu. Dacă vrei, o duc eu sus, am arătat scara şi

am schițat un zâmbet. Sunt trei etaje.

S-a gândit timp de două secunde.

— Nu te deranjează? m-a întrebat părând uşurat. Mi-ai face o mare favoare.

— Oricum trebuie să urc, am minţit din nou.

— Bine atunci, a spus, înmânându-mi cutia fierbinte şi o pungă cu două doze reci ca gheața. Cele două Coca-Cola sunt gratis. În total face 22,50.

Nu mă gândisem la acel detaliu. Să plătesc pizza. Am scos banii din rucsac şi i-am dat. Economiile mele tocmai scăzuseră la 15,20 euro. Speram să merite.

N-am mai aşteptat ca motociclistul să plece, am închis uşa şi am urcat. La etajul trei era lumină şi cineva era la uşă. Probabil că a observat ceva straniu ori poate a auzit motocicleta îndepărtându-se, fiindcă a încercat să intre în casă şi să închidă uşa înainte să ajung pe palier. Eu însă am fost ceva mai rapid. Am reuşit să-l văd o clipă. Un nas cârn, rotund şi roşu ca o pătlăgică. Ochi mici de şobolan. Mâini dolofane, cu degete ca nişte cârnați. Breton năclăit. Kevin. Nu mai încăpea îndoială.

N-am mai sunat. Am bătut uşa cu palma; de mai multe ori.

— Ieşi, ticălosule! Spune-mi ce cauți în casa mea!

Am stat acolo cinci minute, lovind în uşă şi făcându-l în toate felurile. N-a ieşit. Întotdeauna a fost un laş.

M-am aşezat pe o treaptă şi am deschis cutia de pizza. Era cu pui, ton, Roquefort, pepperoni şi pesto. Numai porcului de Kevin îi poate trece prin cap să pună toate astea pe un singur blat. Totuşi nu mi s-a părut rea la gust. Probabil că mi-era foarte foame. Am devorat-o în cinstea grăsanului, am băut cele două doze şi am lăsat gunoiul pe palier, chiar în fața uşii lui.

Apoi am coborât, m-am dus la banca mea din piață şi am stat o vreme aşa, uitându-mă pe mobil. Niciun apel, niciun mesaj. M-am gândit la Xenia, m-am întrebat oare ce făcea, dacă se gândea la mine. Am băgat telefonul în rucsac, iar rucsacul mi l-am pus sub cap pe post de pernă. Era lună plină. Stelele nu se prea vedeau. „Bine că-i cald“, m-am gândit eu. M-am simțit omul cel mai nefericit de pe lume.

Mi-am pus cheile în ascunzătoarea ştiută şi am adormit imediat.

Durere

M-a trezit un junghi de durere. În burtă. Atât de ascuțit, că mi s-a tăiat respirația. Am căzut cu fața în jos. Înainte să fiu în stare să deschid ochii, durerea a revenit. Încă un junghi, şi încă unul. Ritmic. Cineva îşi vărsa furia asupra mea fără să mă lase măcar să mă trezesc.

Încă era noapte. Aveam pământ în gură şi în ochi. Am încercat să văd cine mă lovea, dar n-am putut distinge decât aceeaşi umbră uriaşă cât un dulap din ziua precedentă. Şi cizmele. Roşii, de cowboy, din piele. Nu era mare lucru. Când ai ceva mai important de făcut (de exemplu, să încerci să supraviețuieşti unei bătăi), nu prea îți mai rămâne timp ca să observi.

Ultimul şut a fost în față şi, pentru o clipă, n-am mai văzut nimic. Apoi mi-a tras încă unul în burtă, care m-a încovoiat de durere. Mi-am atins obrazul şi mâna mi s-a pătat de sânge. Încercam să mă ridic, dar la fiecare efort mă încovoia altă lovitură, mai puternică decât cele de dinainte.

M-am gândit: „O să mor la fel ca Ben.“ Şi am cedat, fix cu o secundă înainte să închid ochii.

Avertisment

Când m-am trezit, lumea era la locul ei, iar eu încă eram acolo. Stâlcit în bătaie şi cu dureri în tot corpul, dar respiram. În fața mea, monştrii colorați de pe zidul din piață păreau o glumă. Mai aproape, ochii lui Noa, prietena mea cu codițe şi trotinetă, care mă priveau.

— Ce ai pățit? m-a întrebat.

Mi se uscase puțin rana de pe față, mă dureau stomacul, spatele. M-am ridicat. N-aveam nimic rupt.

— Am căzut de pe bancă, am spus eu.

— Eşti plin de sânge.

— Sunt în regulă.

— Nu te doare?

— Puțin.

— Trebuie să te duci la doctor, a spus ea. O să-ți dea cu un lichid maro şi o să-ți pună un plasture.

Cred că ştia despre ce vorbeşte.

În momentul acela mama, neatentă pentru că vorbea la telefon, m-a văzut

şi s-a speriat serios. A luat-o de mână pe fiica ei şi a îndepărtat-o de mine fără să-şi dezlipească urechea de aparat.

— Pa-pa, şi-a luat la revedere Noa, fluturând mâna.

Am reuşit să ajung la ţâşnitoare şi să mă spăl pe faţă. Mă durea rău obrazul drept. Aveam hainele în ultimul hal, murdare şi pline de sânge.

Atunci mi-am dat seama că rucsacul meu nu mai era de găsit. Nu era pe bancă. Nici sub ea, nici în apropiere, nicăieri.

Nenorociţii ăia se răzbunaseră pe mine.

Cred că am tras cele mai urâte înjurături pe care le ştiu şi am dat un şut în ţâşnitoare, dar m-a durut prea tare ca să mai repet experienţa. Am mai şi izbucnit în plâns; doar pentru un minut. N-a observat nimeni. Ben se supăra dacă mă vedea plângând. Spunea că nu trebuie să plângem din cauza problemelor, ci să le rezolvăm.

M-am simţit uşurat când am găsit cheile în chiloţi. Ben avusese dreptate: era o ascunzătoare bună. M-am căutat în buzunare, în caz că-mi mai rămăsese vreo monedă. N-am găsit decât fotografiile pentru cartea de identitate, într-un plic de carton gri, şi o punguţă de plastic transparentă plină cu un praf alb, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Pe pungă era scris cu marker roşu: „Primul avertisment“.

Mi-a luat aproape o oră să accept că nu puteam să fac decât un lucru. N-aveam încotro. Am luat o gură mare de apă de la ţâşnitoare. Am deschis punguţa albă (era cocaină) şi am aruncat praful alb în canal. Mi-am luat rămas-bun de la monştrii de pe zid şi de la coşul de fum singuratic, însă nu definitiv. Apoi am pornit spre cartierul în care m-am născut.

Dragă Éric,

Azi s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Părinţii mei au o strategie de control planificată minuţios: nu-mi spun la ce oră au de gând să se întoarcă acasă ca să nu pot pune la cale niciun plan de evadare. Tata vine de obicei la prânz, ca să mănânce, dar nu spune niciodată la ce oră. Când pleacă, nu-mi spun dacă vor întârzia trei ore sau jumătate de oră. Totuşi, azi au uitat. Mama a spus că o să mănânce de prânz în oraş şi tata a zis că are o întâlnire la ora unu şi că ajunge puţin mai târziu. Asta însemna că de la zece la două, cel puţin, aveam patru ore minunate de libertate în care nimeni nu mă putea controla.

Înainte să plece, mama m-a întrebat ce-am de gând să fac azi. M-a pus să repet de trei ori, ca să fie sigură. I-am spus că poate mai târziu mă duc la sala de fitness, iar în restul timpului o să mă uit la un serial la televizor. Ce bine era să nu fi fost vară! În timpul anului şcolar totul ar fi mai uşor. Mamei i s-au părut în regulă răspunsurile mele şi m-a lăsat în pace.

De îndată ce a închis uşa, am început să mă pregătesc să vin să te văd. La zece şi douăzeci eram deja în metrou. Cu geanta pentru sport, ca să fie

mai credibil, şi foarte emoționată. Schimb de linie de două ori, până la Fontana. Aveam totul notat. Strada Profetului, 20. Abia aşteptam să ajung acolo.

În timp ce urcam pe scările rulante din stație am primit un telefon de la mama. N-am răspuns. Când merg la sală nu răspund niciodată, pentru că îmi las telefonul la vestiar. „O să-i spun pe urmă că eram la piscină“, m-am gândit eu, în timp ce țineam telefonul în buzunar. Atunci am văzut-o pe mama, stând în picioare lângă porțile automate din stație, cu telefonul în mână şi arătând supărată foc.

Am înțeles imediat ce se întâmplase: îmi localizează telefonul. Ştiu în orice moment unde mă aflu. Sunt mai rău decât poliția.

De cum m-a văzut, mama mi-a spus: „Să fie ultima oară când încerci să mă minți!“

Ne-am întors împreună acasă. Mă simțeam ca o idioată, cu geanta de sport pe umăr. Când am ajuns m-am închis în cameră, dar am auzit-o când a dat un telefon. Vorbea cu şeful ei despre concediu. Îi cerea o favoare, cu voce plângăreață, de parcă ar fi fost ceva foarte grav sau foarte necesar. Şeful i l-a acordat, desigur. Mama lucrează de treizeci de ani în aceeaşi firmă. Nu i se refuză niciodată nimic.

Când a ajuns tata acasă, ea i-a dat vestea, pe un ton uşurat, asemenea unei eroine care tocmai a salvat lumea de la un dezastru nuclear: „Mi-am replanificat concediul. Începând de mâine, rămân acasă. Aşa voi putea să stau cu Xenia.“

II
VECHIUL CARTIER

Aviator

Am umblat pe jos toată ziua. Nu puteam să merg foarte repede, pentru că mă durea totul. Nu puteam nici să iau metroul, pentru că nu mai aveam niciun cent. Pe lângă asta, nu mă grăbeam s-ajung. M-am oprit în câteva rânduri. Am băut apă din multe țâşnitori Nu am mâncat nimic. Am crezut de multe ori că n-o să mai ajung. Oamenii se uitau după mine. Probabil că arătam ca un zombi care tocmai ieşise din mormânt. Dar nu m-am dat bătut şi nu i-am băgat în seamă. Întotdeauna e important să mergi până la capăt, chiar dacă pare imposibil.

Am ajuns în cartier când începea să se lase seara. „Cu atât mai bine, mi-am zis, aşa o să atrag atenția mai puțin.“ Nu voiam să mă recunoască nimeni, să mă întâlnesc cu nimeni, să vorbesc cu nimeni. Mi-ar fi plăcut să fiu invizibil.

Când am traversat râul, m-am gândit: „Nu mai e cale de întoarcere.“ Când am văzut de departe terenul cu avioane, mi-am spus: „Aici s-a întâmplat.“ Locurile stârnesc amintiri şi n-ai cum să te împotriveşti. Eu urăsc toate amintirile care au legătură cu locul ăsta. Mi-ar fi plăcut ca şi ele să fie invizibile.

Am ajuns în cartierul mărginaş Las Palmeras. Este un grup de case mici, care nu seamănă cu cartierul meu. În spatele perdelelor care se întrevăd la ferestre trăiesc oameni obişnuiți. Ben şi cu mine locuiam acolo. Odată Ben mi-a cumpărat o bicicletă pe care mi-o lăsam la intrare, până când mi-a furat-o cineva. Niciodată străzile astea n-au arătat mai bine ca atunci când eram pe bicicleta mea cea nouă.

De departe am văzut lumină în casa noastră. Singurul loc pe care l-am considerat vreodată casa mea. Mi s-a părut că la ferestre sunt perdele roz. M-am întrebat cine oare locuieşte acum acolo. Am lăsat deoparte aceste gânduri. Nostalgia nu foloseşte la nimic, Ben îmi spunea mereu asta.

Pe măsură ce am lăsat în urmă şoseaua şi m-am apropiat de inima cartierului, străzile au devenit mai animate. Pe bulevardul Once de Septiembre erau copii care se jucau cu mingea, grupuri de femei aşezate la uşile caselor, care tăceau atunci când mă vedeau, maşini parcate lângă trotuar cu muzica la maximum şi, înăuntru, doi sau trei tipi care încheiau aranjamente, doamne care treceau pe lângă maşină şi grăbeau pasul. Totul era ca întotdeauna, ca şi cum în acel loc timpul n-ar fi trecut. Singurul care se schimbase eram eu. Mă

simțeam ca un aviator care tocmai s-a prăbuşit în mijlocul deşertului, la o mie de mile de civilizație.

Când am intrat în barul mătuşii mele, aproape că nu mai aveam putere. Eram extenuat şi chinuit de dureri. În bar era destul de multă lume. Mame tinere cu bebeluşi în cărucior. Clienții obişnuiți cufundați în partidele lor de domino. Eternii beţivani aşezați la tejghea în fața unui pahar de coniac ieftin. Televizorul era dat la ştiri, care relatau despre transferurile de milioane ale cluburilor de fotbal.

Mătuşa nu m-a văzut când am intrat, dar una dintre mamele tinere a scos un țipăt când a dat cu ochii de mine, speriată de cum arătam. Atunci mătuşa s-a uitat la mine. Prima dată nu m-a recunoscut. Apoi şi-a pus mâinile la gură.

— Preasfântă Fecioară, Éric! Ce-ai pățit?

A venit din spatele tejghelei ştergându-şi mâinile pe şorț în mare grabă şi mi-a dat un scaun. Cred că dacă n-ar fi făcut-o, m-aş fi prăbuşit chiar acolo. Mi-a adus un pahar cu apă, pe care l-am golit pe nerăsuflate, de parcă n-aş fi băut de câteva săptămâni.

— Sfântă Fecioară, Éric! De unde vii, copilule? Ce-i cu tine?

— Nimic, mătuşă. Sunt doar obosit, am spus. Pot să dorm aici?

N-a îndrăznit să spună că nu.

— Sigur, sigur…

Am sesizat un uşor resentiment în glasul ei? Nu sunt sigur.

— Vino pe-aici, a spus.

Barul mătuşii comunică cu apartamentul ei printr-o scară îngustă aflată între tejghea şi intrarea la bucătărie. M-a ajutat să urc fără să înceteze nicio secundă să invoce sfinții şi fecioarele. M-a instalat în fosta cameră a verişoarei mele, un loc de prost gust, în care totul era roz, cu o grămadă de jucării de pluş peste tot (aproape toate de culoare roz). Mătuşa mi-a adus o pastilă şi un pahar cu lapte. A dat deoparte pilota (roz şi ea) şi m-a ajutat să-mi scot adidaşii. M-am întins fără să mă dezbrac. Eram epuizat.

— Odihneşte-te, dragule, a spus mătuşa înainte să închidă uşa. Mâine ai multe să-mi povesteşti.

„Mâine ai multe să-mi povesteşti“ nu era chiar un plan bun, dar eram atât de obosit, încât am adormit fără să mă gândesc la nimic. Cu excepția Xeniei. Xenia întotdeauna îmi ocupa ultimele secunde înainte să adorm. Anticamera viselor.

Când m-am uitat în jur dimineața, am descoperit două lucruri: că rozul îmi dă dureri de cap şi că nu-mi amintesc numele niciuneia dintre verişoarele mele. Când eram mic abia dacă le băgam în seamă. Nu mă aşteptam să se schimbe lucrurile când voi creşte. Ce puteam să-i spun cuiva care doarme într-un loc în care singurul lucru care nu este roz sunt geamurile de la ferestre? Nu mă aşteptam nici să conversez cu ele, n-aş fi ştiut cum să încep. De fapt, singurul lucru la care mă aşteptam era să plec cât mai curând din cartier. Mi-am amintit cum îmi spusese Ben de atâtea ori: „Locul ăsta e o groapă de gunoi, Ric. Într-o zi o să plecăm de-aici.“

Jaluzeaua era ridicată şi în cameră pătrundea un soare obraznic. Habar n-aveam cât e ceasul. Era cald. M-am aşezat pe pat. M-am uitat în jur. O lampă roz cu ciucuri roz. O girafă roz. Mulți ursuleți de pluş, toți roz. Un tablou în care se vedea un unicorn roz. Un covor roz. Perdele roz. Pe dulap, un poster cu Stephanie din *Lazy Town* cu rochia ei roz şi peruca roz. Începea să mă ia amețeala, când am văzut că pe scaun (al cărui spătar era şi el roz) stăteau două prosoape şi o sticluță cu gel de duş. Le-am luat ca pe o invitație din partea mătuşii să mă aranjez puțin. Când m-am ridicat, mi-am dat seama cât de tare mă dureau loviturile.

M-am uitat la jumătatea de duzină de cutii de carton înghesuite pe jos, lângă dulap. Erau sigilate cu bandă adezivă. Un mister.

Abia dacă-mi aminteam cum arăta apartamentul mătuşii. Când eram mic fusesem acolo doar de vreo două ori, cel mult. Cu toate astea, am găsit imediat baia şi m-am închis înăuntru ca să mă bucur de primul meu duş în libertate. Nu arăta cum îmi imaginasem, dar nu era deloc rău.

Am petrecut o vreme în fața oglinzii, privindu-mi urmele de pe corp. Îmi apăruseră vânătăi pe abdomen şi în dreptul coastelor, dar în general nu părea chiar atât de grav. Cel mai rău arăta fața, pe care o vede toată lumea. Era un pic umflată. Obrazul drept, de o culoare între mov şi galben, mi-era decorat cu o rană verticală aproape uscată. „Pff… – m-am gândit eu – măcar nu e roz.“

Am intrat la duş şi am lăsat apa să curgă pe mine. M-am săpunit de două ori. M-am spălat pe cap. Poate că sunt plictisitor, dar e genial să faci baie. Mai ales când de două zile n-am avut cum şi de peste patru ani am făcut duş contra cronometru.

Cine n-a fost niciodată la închisoare nu poate să-şi închipuie ce înseamnă să faci duş într-o celulă pe care o împarți cu alți trei indivizi, într-o baie fără uşi şi nimic altceva care să te acopere complet. Cine n-a fost niciodată la închisoare nu poate să-şi închipuie că, atunci când eşti privat de libertate, ți se ia şi ceea ce oamenii apreciază mai presus de orice: intimitatea. Țineți minte asta, poate vreodată vă trece prin cap să comiteți o infracțiune. Sunt lucruri pe care nu ți le explică nimeni la şcoală, dar care sunt indispensabile.

M-am îmbrăcat din nou cu hainele mele (mi-era cam ruşine să port tricoul murdar de sânge, dar mai rău era dacă nu-mi puneam nimic) şi m-am încălţat cu adidaşii ponosiţi. M-am uitat în oglindă. Eram un dezastru. M-am gândit la ce ar zice Xenia dacă m-ar vedea acum. Preferam să nu ştiu. M-am întrebat dacă aveam s-o mai văd vreodată. Am încercat să mă gândesc la ceva pozitiv, ca să-mi ridic puţin moralul. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să încerci mereu să-ţi ridici moralul. A fost uşor: micul dejun. Am coborât scara din bar zburdând, încercând să nu las să se vadă că mă doare.

Micul dejun

Mătuşa era la bar, cu şorţul ei înflorat şi cu eternul ei zâmbet pe chip. De cum m-a văzut, mi-a spus:

— Stai jos, o să-ţi fac ceva bun.

A intrat în bucătărie şi a dat câteva indicaţii. M-am uitat pe furiş: la aragaz era un bărbat. Mătuşa tăia pâinea. Am auzit pe cineva care bătea ouă. Aroma de tortilla mi-a amintit că eram nemâncat de câteva ore. Mi-a adus aminte şi de milionul de pupici; mătuşa la bar, cu zece ani mai tânără, care număra, iar eu pe vârfuri, sărutând-o pe obraji şi numărând la rândul meu.

Ceasul unsuros pe care era imprimată marca unor răcoritoare şi care străjuia tejgheaua arăta ora opt fără un sfert. La ora aceea erau deja câţiva clienţi în bar. Cei obişnuiţi, de fiecare dimineaţă, cu ziarul, pâinea prăjită şi cafeaua cu lapte. Profesorii de la o şcoală din apropiere, somnoroşi, care vorbeau despre muncă. Şi, aşezaţi la bar, cei care beau cafea cu coniac sau coniac simplu. Bărbaţi cu faţa roşiatică, barba nerasă de două zile, cămaşă albă şi pantaloni cu talia până la subraţ. Unul dintre ei mă privea fix, deloc prietenos. Nu părea bucuros să mă vadă.

Când mătuşa a ieşit cu un sendviş de-un cot, care mirosea genial, i-a spus bărbatului:

— E nepotul meu. S-a întors.

N-a spus de unde. Oare el ştia? Probabil că despre închisoare nu se vorbeşte explicit.

— Ce-ţi pun de băut? m-a întrebat mătuşa. O bere?

— Mai bine un suc de portocale, mulţumesc.

Mătuşa a zâmbit duios. A pus cuburi de gheaţă într-un pahar. Mi-a lăsat paharul în faţă, lângă o sticlă. Am preferat să beau direct din ea. Mă privea

într-un fel care mă intimida.

— Cât ai crescut, copilule! a exclamat cu ochii umezi, şi ce slab eşti!

Bărbatul din dreapta mea era în continuare atent la toate. Mă incomoda prezența lui.

Am înghițit jumătate de sendviş fără să scot un cuvânt. Avea acelaşi gust din copilărie. Gusturile sunt aproape o călătorie în timp. Abia după ce mi-am recuperat puterile am îndrăznit să spun:

— Mătuşă, am nevoie de ajutorul tău.

Mătuşa este genul de persoană căreia nu-i place să-şi schimbe planurile.

— Bine, să vedem dacă pot, a spus pentru orice eventualitate.

— Am nevoie de nişte bani.

A țuguiat buzele cu o expresie contrariată. Mătuşa Carmen şi unchiul Anselmo au avut întotdeauna faima de zgârie-brânză. Tata mereu spunea despre ea: „Mătuşă-ta este un om bun cât timp nu trebuie să scormonească în buzunar.“ Faptul că nu-şi vorbesc de ani întregi e din cauza banilor.

— Îți trebuie mult? m-a întrebat.

— Cât poți să-mi împrumuți. Ți-i dau înapoi.

— Da, sigur – tonul ei neîncrezător m-a jignit. Ai vreo problemă?

— Nimic grav, am răspuns, cu toate că ea nu părea foarte dispusă să mă creadă. O să-mi caut un loc de muncă. Ceva obişnuit. Şi am de gând să-mi continui studiile.

Mătuşa s-a uitat la mine de parcă se înmuia.

— Întotdeauna ai avut multă minte, a spus, apoi a repetat: Cât îți trebuie?

— Nu ştiu. Cât poți tu, serios.

— Trebuie să vorbesc cu unchiul tău, a spus, probabil ca să paseze problema.

Unchiul lucrează în Mercabarna. Pleacă foarte devreme şi ajunge acasă foarte târziu. Când eram mic credeam că era ca mama, care plecase de tot.

— Am nevoie să-mi cumpăr un telefon mobil, am adăugat, ca să înțeleagă că aveam cu adevărat nevoie de bani.

— Un mobil?

— Aveam unul vechi, dar mi-a fost furat.

Doi clienți au intrat şi au cerut câte o cafea. Mătuşa s-a apucat să le pregătească, cu spatele la mine.

— Ascultă, de ce nu te uiți printre lucrurile lui Ben? a spus.

— Care lucruri ale lui Ben?

— Ai văzut cutiile din camera Andreei? Sunt lucrurile vărului tău. Ce am scos din casa lui din Las Palmeras înainte ca vară-ta să se instaleze acolo.

— Verişoara mea stă în casa lui Ben?

— Nu mai este a lui Ben. Acum este a Andreei şi a fiică-sii, nepoată-mea.

— Andrea nu-i căsătorită?

— Era, dar soțul ei s-a cărat de mult şi nu l-am mai văzut. Era un

nesimțit, cine ştie ce o face acum. Au divorțat.

Câte informații dintr-odată! Aşadar verişoara mea se căsătorise, divorțase, era mamă şi locuia în casa lui Ben. A! Şi o chema Andrea. Cel puțin acum ştiam cum se numeşte. Cel care mă interesa era Marcelo, dar mi-a fost nu ştiu cum să întreb.

Mătuşa a adăugat:

— Dacă prin cutiile lui Ben este vreun telefon, păstrează-l. Dar trebuie să-l cauți tu. Eu nu vreau să mai răscolesc printre lucrurile lui.

Profitând că mătuşa tocmai intrase în bucătărie şi că rămăsesem singuri la bar, bărbatul care bea cafea cu coniac s-a apropiat de mine şi mi-a rostit câteva cuvinte la ureche, cu o voce răguşită şi duhnind a alcool:

— Sper să te întorci repede la închisoare, nenorocitule!

A lăsat o monedă pe tejghea şi a plecat în pas lent, de parcă ar fi fost proprietarul cartierului. S-a oprit în drum spre uşă, pentru că tocmai în acel moment la televizor se anunța o ştire de ultimă oră. O ştire care ne afecta pe toți.

Ştire

În această dimineață a fost găsit plutind în mare, sub podul Maremágnum, corpul lipsit de viață al tânărului Ángel Medina, în vârstă de şaisprezece ani. Descoperirea macabră a fost făcută în jurul orei şase dimineața de către un cuplu din cartier care ieşise să facă mişcare. Surse din cadrul investigației au confirmat că este vorba de unul dintre membrii cei mai tineri ai faimosului clan de traficanți de droguri din El Prat, iar cadavrul avea asupra sa o importantă cantitate de cocaină. Deocamdată nu se cunosc cauzele morții, însă poliția nu exclude nicio ipoteză, de la accident la o reglare de conturi între bande rivale. Potrivit martorilor oculari, tânărul decedat ar fi fost văzut aseară la intrările unor discoteci din complexul de agrement, unde ar fi vândut stupefiante.“

Reporterul a intervievat cuplul care găsise cadavrul. Erau un bărbat şi o femeie de aproximativ cincizeci de ani. Păreau afectați.

— Era atât de tânăr… spunea ea.

Când reporterul i-a întrebat dacă pot să ofere mai multe informații, dacă observaseră alte detalii, el a adăugat:

— Primul lucru pe care l-am observat a fost tricoul cu personajul negativ din *Star Wars*.

În spatele lor se întrezărea podul Maremágnum plin de poliție, maşinile agenților cu sirenele aprinse, două ambulanțe şi un puhoi de curioşi care se uitau la locul faptei şi se strâmbau stupid la cameră.

Mătuşa Carmen dădea din cap şi şoptea:

— La fel şi el… Cine ştie în ce încurcături era băgat bietul băiat?!

Unul dintre participanții la partida de domino şi-a dat cu părerea:

— Nu se poate. Medina nu-i pune la treabă pe cei sub optsprezece ani. Băiatul ăsta era pe cont propriu.

Nimeni nu i-a răspuns. La mine în cartier sunt anumite lucruri despre care e bine să nu-ți dai cu părerea. Chiar dacă eşti informat. Mai ales când eşti informat. De aceea am urcat scările în tăcere, ascunzând ce ştiam.

Cutii

Încă impresionat de ştirea de la televizor şi întrebându-mă dacă Kevin avea vreo legătură cu moartea lui Ángel, m-am întors în camera roz, la vânătoare de comori printre lucrurile lui Ben. Nu mi s-a părut amuzant.

În prima cutie erau haine: cămăşi, tricouri, două sacouri, pantaloni, mai multe perechi de cizme şi adidaşi. De asemenea, o curea, mai multe perechi de chiloți, două portofele (goale), o umbrelă automată, patru perechi de ochelari de soare noi şi de firmă (păreau foarte scumpi). Lui Ben îi plăceau hainele scumpe şi lucrurile bune.

Am mai găsit fel de fel de lucruri: nişte haltere, o maşină de tuns părul din nas, un cântar de bucătărie, un difuzor, un box, un briceag… însă nici urmă de vreun telefon. De asemenea, erau pachete de cărți de joc (trei seturi), mai multe mape pline cu hârtii (nu le-am deschis), echipamente de taekwondo (inclusiv centura neagră) şi o grămadă de borcănele cu loțiuni de îngrijire (apă de colonie, creme, spume de ras, şampoane şi chiar mai multe periuțe de dinți). Niciodată nu mă gândisem cât de triste sunt obiectele unui mort.

La cea de-a patra cutie, a sosit surpriza. Nu erau lucrurile lui Ben. Erau lucrurile mele. Cele pe care le aveam la el acasă când am locuit acolo şi care au rămas în urmă când am fost arestat. Acolo erau pantalonii mei, tricourile cu *Dragonball*, borcănaşul cu gel de păr (eu voiam să semăn cu Ben până şi la părul cu țepi), geaca mea de piele (cadou de la Ben), cele două brățări de piele, şapca mea cu *Star Wars* şi adidaşii. Totul îmi era mic, chiar şi brățările. Parcă aş fi deschis rucsacul unui copil. Am stat o vreme privind hainele, surprins. Nu-mi dădusem seama cât de mult crescusem. La fundul cutiei era

partea cea mai bună: permisul meu de bibliotecă şi exemplarul din *Micul prinţ*, pe care nu putusem să-l restitui. M-am bucurat mult că am găsit permisul (care era de mult expirat şi avea un record de penalizări) şi cartea. Parcă mi-aş fi recuperat singura parte din mine care încă îmi mai plăcea. M-am distrat o vreme răsfoind cartea. Fusese recomandarea – ultima – a Elenei, bibliotecara. „Abundă în idei interesante, dă-i o şansă“, îmi spusese, pentru că eu credeam că n-o să-mi placă şi mi se părea o prostie pentru copii. Bineînţeles, mă înşelam. Această carte mă făcuse să mă gândesc la multe lucruri. Uneori gânditul este un sport extrem.

Înainte să cobor, am probat nişte pantaloni de-ai lui Ben. Nişte blugi negri, noi, de firmă. Mi-erau un pic largi, dar erau cam de mărimea mea. Am probat şi una dintre cămăşile lui de blugi. M-am uitat în oglindă. Nu-mi venea să cred că-mi vin hainele lui. Îmbrăcat astfel păream altcineva. Cineva cu mai multă personalitate. Mai sigur pe el. Şi semănam puţin cu Ben (asta-mi plăcea). De cizme n-am putut să mă bucur: erau cu două numere mai mici. Am luat cele patru perechi de ochelari de soare. Am ascuns cartea lui Saint-Exupéry într-unul dintre buzunarele laterale.

Astfel, îmbrăcat ca Ben, am coborât din nou scara din bar. Mătuşa a tresărit când m-a văzut.

— La naiba, tu cine eşti? a glumit.

— Unde sunt celelalte lucruri ale lui Ben? am întrebat.

— Ce lucruri?

— Nu ştiu, bicicleta lui statică, televizorul, sistemul audio, canapeaua extensibilă…

— A, toate astea au rămas acasă, acolo unde locuieşte vară-ta.

„Verişoara mea a tras lozul cel mare odată cu moartea lui Ben“, m-am gândit, şi trebuie să recunosc că eram invidios, pentru că toate acele lucruri făcuseră parte la un moment dat din casa mea.

— Nu erau telefoane, am anunţat, imaginându-mi că pe cele care nu fuseseră folosite ca probe la proces le păstrase tot verişoara mea.

Mătuşa a ridicat din umeri.

— Te duci undeva? a întrebat.

N-am vrut să-i spun. N-ar fi înţeles.

— Vino puţin, a spus şi m-a chemat cu un gest în spatele tejghelei.

Mătuşa a tras perdeaua cu şnururi de plastic din bucătărie şi eu am urmat-o. Odată ajunşi înăuntru, foarte misterioasă, a scos ceva din buzunarul şorţului. O bancnotă de cincizeci de euro.

— Ia, mi-a spus punându-mi banii în palmă. Să nu afle unchiu-tău.

— De ce? El nu vrea…?

— Ascultă-mă, m-a întrerupt.

— Mulţumesc mult, mătuşă. Îţi promit că ţi-i dau înapoi.

— Da! a râs ea. Cu dobândă!

În clipa aceea a intrat bucătarul. Mărunțel, brunet, cu şapcă, acru, tăcut, parcă supărat pe toată lumea.

— Îți aminteşti de Hussam? m-a întrebat mătuşa.

Am mormăit fiecare câte un salut. Nu ne văzuserăm de mult. Mă gândeam că niciodată nu-i auzisem glasul.

Mătuşa m-a lămurit în şoaptă, în timp ce el se schimba în baia din spate:

— Este sirian, abia dacă înțelege două boabe în spaniolă, a spus mătuşa. Ştie doar să spună „tortilla“, „cârnat“, „muşchi file cu brânză“ şi altele de genul ăsta. Numai nume de mâncăruri. Cu toate că stă aici de peste cinci ani. E incredibil cât sunt de încuiați oamenii ăştia!

— Mulțumesc încă o dată, mătuşă.

Am sărutat-o pe obraz, ca atunci când eram mic. Nu se aştepta şi a tresărit. La mine în cartier adulții se sărută rar.

Troc

În primul rând am mers să vizitez un vechi cunoscut. Nu-i ştiam numele, ci doar că avea un magazin cu articole de fierărie pe strada Cuenca. Era un tip mărunțel, brunet, aproape chel, îmbrăcat veşnic într-o salopetă de mecanic şi cu o scobitoare în colțul buzelor. Era prietenul tuturor hoților din cartier (şi din cartierele vecine). Vindea telefoane mobile la prețuri de chilipir. Mobile furate, desigur, dar mai bine era să nu te gândeşti la asta.

— Ultima dată când te-am văzut n-ajungeai la tejghea, băiete, a spus, fără să pară că se bucură. Ți-au dat drumul?

N-am răspuns. Fusesem acolo de multe ori, când eram mic, cu Ben. Îl văzusem negociind. Se spune că tot ce-ai învățat de mic ții minte pentru totdeauna.

— Spune ce-ai nevoie, a rostit bărbatul.

— Un telefon.

— Vreun model anume?

— Unul care să fie bun.

— Cât eşti dispus să cheltuieşti?

— Puțin.

A ridicat sprâncenele, a pufnit. Scobitoarea i s-a mişcat între fălci.

— Începem prost, a bombănit.

Am lăsat pe tejghea cele trei perechi de ochelari de soare de firmă (am păstrat o pereche pentru mine). El a mai pufnit o dată; s-a uitat la mine

clătinând din cap.

— Şi ce vrei să fac cu astea?

— Să le vinzi. Sunt ochelari buni şi arată ca noi. Uite, ăştia au eticheta şi tot ce trebuie.

S-a uitat în silă, prefăcându-se că nu-l interesează. Strategii comerciale. Îl mai văzusem făcând aşa şi în alte dăți.

— De unde le-ai şterpelit? a întrebat.

N-am spus nimic.

— Bine, a bombănit, dar îmi mai dai treizeci de euro.

— Douăzeci, am negociat eu.

— Treizeci şi-ți dau şi-o cartelă.

— Douăzeci şi cinci, cu tot cu ea.

A dat din cap că nu în timp ce spunea:

— Nici vorbă. Mie ce-mi iese? Trebuie să-mi câştig traiul.

Nu ştiam multe despre afacerile omului aceluia mărunțel. Dar ştiam destule cât să-mi dau seama că oferta mea i se părea interesantă. El nu pierdea nimic aproape niciodată.

Am luat ochelarii şi m-am întors. Ca şi cum mă gândeam să plec. Strategii comerciale. Simularea dezinteresului trezeşte întotdeauna interesul.

— Ei, ei, ei, băiete! Aşteaptă! m-a oprit.

M-am întors cu încetinitorul.

— Bine, a spus în silă. Ochelarii şi douăzeci şi cinci de euro pentru mobil şi cartelă.

Am lăsat din nou ochelarii pe tejghea.

— Nu aici, a adăugat. Hai înăuntru.

Am trecut de uşa care ducea spre magazie, un loc în care nu mai intrasem niciodată. Eu aşteptam întotdeauna afară, cu Kevin, observând clienții care veneau să cumpere cuie şi bandă izolantă şi întrebându-mă care dintre ei şterpelea telefoane mobile. Niciodată n-am reuşit să aflu.

Tranzacția a fost rapidă. Partea cea mai complicată a unei afaceri este întotdeauna ajungerea la o înțelegere. Când am ieşit de acolo, aveam din nou telefon. De data asta era un mobil adevărat. Îmi folosise totuşi la ceva întoarcerea în cartier.

Yom Chi

Următoarea oprire a fost sala Yom Chi. „Judo, Aikido, Jiu-Jitsu,

Karate, Taekwondo“. Acolo Marcelo a încercat să facă din mine sportiv (fără succes, însă) şi a avut cursanţi atât de remarcabili, încât au murit la şaisprezece ani sub podul Maremágnum. Tot acolo Xenia a venit convinsă că eu şi Marcelo eram una şi aceeaşi persoană. Locul în care m-a urât şi în care şi-a pierdut încrederea în mine, cu toate că nu mă cunoştea. Alt loc în care nu-mi plăcea să mă întorc.

Nu mă aşteptam să fie deschis. Am împins uşa şi am întrebat de Marcelo la domnul în vârstă care făcea sudoku la recepţie. Era acelaşi domn bătrân de când eram eu mic, deşi acum era şi mai în vârstă.

— Marcelo? Nu. Nu mai lucrează aici, a răspuns, rostind clar cuvintele.

— Am nevoie să-l găsesc.

A clătinat din cap în semn că nu. A bombănit ceva. Semăna cu un muget.

— Mmmm… a spus. Va fi greu.

— Sunt vărul lui, l-am informat, de parcă asta l-ar fi putut convinge.

M-a străpuns cu privirea. Cred că atunci m-a văzut, pentru că a întrebat:

— Ce ai pățit la față?

— Nimic.

— Vezi să nu.

— Aveți vreun număr de telefon de-al lui?

— Eu nu ştiu nimic, dădea din cap mereu în semn că nu.

Parcă vorbeam cu un scaun. Am hotărât să schimb strategia. I-am cerut o hârtie.

— Dacă vorbiți vreodată cu Marcelo, ați putea să-i dați numărul meu şi să-i spuneți că-l caut?

— Eu nu vorbesc niciodată cu…

— În eventualitatea în care o faceți.

A ridicat din umeri. I-am notat pe hârtie numărul meu de telefon şi numele. Dacă i-aş fi cerut o favoare unui scaun, l-aş fi convins mai uşor.

Biblioteca

Biblioteca nu se află la mine în cartier. Fireşte: cei care au construit-o ştiau că aici n-ar avea prea mult succes. Însă nu-i departe. Este o clădire modernă, de oțel şi sticlă, cu uşi mari, transparente şi rampe pe toate părțile. Înăuntru, lumină, cărți, linişte. Îmi place totul în acest loc. În special liniştea. Liniştea e ceva pe cale de dispariție, iar cel mai rău e că foarte puțini îşi dau

seama de asta.

— Am venit să restitui o carte, i-am spus fetei aflate la masa de la intrare.

Îmi era cam ruşine. I-am predat exemplarul din *Micul prinț*. A căutat ceva pe calculator.

— Îl ai de peste patru ani? a întrebat impresionată.

Cred că am roşit. Mi-am amintit un pasaj din carte: „Când roşeşti, spui de fapt *da*“[3], şi n-am spus nimic. Noi, cititorii, avem nevoie de mai puține cuvinte pentru a înțelege lucrurile.

3. Antoine de Saint-Exupéry, *Micul prinț*, trad. de Marieva Ionescu, Bucureşti, Humanitas, 2017, p. 85 (n. tr.).

Voiam să-mi cer scuze când fata a întrebat:

— Ai permisul?

I-am înmânat cartonaşul plastifiat.

— Este expirat, a spus, verificându-mi datele. Vrei să ți-l reînnoiesc?

— Da, sigur, am spus în timp ce mă gândeam: „Cel puțin aşa îmi voi bifa un punct de pe listă.“

Aşteptam o muştruluială sau ceva de genul ăsta. Ca la şcoală. În schimb, ea a întrebat:

— Nu vrei să împrumuți nicio carte?

M-a nedumerit atât de tare, încât nu am putut decât să dau din cap în semn că nu. Nu credeam că pot. Când te sancționează, nu poți să împrumuți cărți multă vreme.

— Pot? am întrebat.

— Ți-au anulat sancțiunea, mi-a explicat ea şi a zâmbit. Probabil cineva te simpatizează.

Sigur fusese Elena, prietena mea bibliotecară. Înainte lucra acolo, chiar la acel ghişeu. Apoi au detaşat-o la birourile centrale ale serviciului de biblioteci publice sau într-un loc care suna la fel de plictisitor. Mi-am amintit de prima carte pe care mi-a recomandat-o şi că datorită ei am cunoscut-o pe Xenia. M-am gândit că trebuie să-i scriu un mail, s-o sun sau să mă prezint la ea la serviciu ca să-i mulțumesc pentru tot ce făcuse pentru mine, dincolo de recomandările de lectură.

— Poftim noul tău permis, să te bucuri de el!

L-am luat, am zâmbit şi tocmai plecam când ea m-a oprit:

— Ascultă… pot să te rog ceva? Tocmai am creat pagina bibliotecii pe Facebook. Ai vrea să intri şi să postezi părerea ta despre o carte pe care ai citit-o? Suntem la început şi ne-ar prinde bine ajutorul tău.

O solicitare ca asta i-ar fi făcut să leşine de râs pe colegii mei de la închisoare.

— Sigur, am spus. Ce trebuie să fac?

Mi-a notat adresa pe o hârtiuță, mi-a arătat sala de calculatoare, chiar

lângă rampa care ducea spre sala de lectură.

— Ca să te conectezi la internet trebuie să introduci numărul permisului. Parola este numele tău de familie.

Părea uşor. În noua sală de calculatoare erau o mulțime de utilizatori şi niciun loc liber. A trebuit să aştept câteva minute să-mi vină rândul. Când în sfârşit s-a eliberat unul, am urmat indicațiile noii bibliotecare. În primul rând, mi-am verificat e-mailul. În eventualitatea în care Xenia reuşise să înşele vigilența părinților ei. N-aveam niciun mesaj de la ea, aşa cum îmi închipuiam, dar m-a întristat mult să constat asta. Celelalte mesaje erau aproape toate publicitare. Cu excepția unuia. Mi-l trimitea serviciul de biblioteci şi avea la subiect cuvântul „Interesant“. L-am deschis. Era un anunț. Unul foarte ciudat. Spunea:

Se caută tânăr dispus să citească cu voce tare la domiciliu,
2 ore în fiecare după-amiază.
Remunerație atrăgătoare. Cei interesați pot suna la…

Mi-am notat numărul de telefon. În cazul în care era un loc de muncă, era cel mai ciudat de care auzisem în viața mea. Deşi era, de asemenea, primul pentru care mă simțeam întru totul calificat. Am căutat în mesaj vreun indiciu cu privire la expeditor. Cine putea să mă cunoască atât de bine ca să ştie că acel loc de muncă mi se potriveşte mănuşă? Încă o dată ştiam răspunsul.

Am apăsat „Răspunde“ şi am scris un singur cuvânt: „Mulțumesc“.

Apoi am pierdut o bună bucată de vreme creându-mi un profil de Facebook. Pentru prima dată nu am mai mințit. Nume: Ric. Vârsta: 18. N-aveam nicio fotografie de-a mea, aşa că am lăsat asta pentru altă dată. Un mesaj m-a anunțat: „Ți-ai creat profilul. Acum poți începe să postezi“.

Am intrat pe pagina serviciului de biblioteci. Avea peste şapte mii de urmăritori. Era un loc nemaipomenit, unde prietenii îşi împărtăşeau părerile despre cărțile care le plăceau şi ceilalți puteau comenta. Am scris dintr-o suflare:

Prima dată când am răsfoit Micul prinț, *romanul cel mai cunoscut al lui Antoine de Saint-Exupéry, mi s-a părut o carte simplută, pentru copii. N-aş fi citit-o dacă nu mă sfătuia o bună prietenă (care este şi bibliotecară, pe deasupra). Din fericire, am împrumutat-o şi am citit-o pe nerăsuflate (este scurtă). E despre un aviator nevoit să aterizeze în mijlocul unui deşert şi acolo cunoaşte un copil straniu care, în realitate, este o ființă de pe altă planetă. Totul pare puțin ciudat, dar povestea în sine nu este deloc. Vorbeşte despre ceea ce ne dorim toți, dar nu recunoaştem: un loc al nostru cât de mic), cineva la care să ținem (de exemplu, un trandafir) şi motive ca să trăim (chiar dacă sunt cam plictisitoare, cum ar fi să cureți vulcani în fiecare*

dimineață). Pe scurt, vorbeşte despre toate lucrurile cu adevărat importante în viață, care sunt de obicei invizibile. Este o carte care te face să gândeşti şi care te transformă pe dinăuntru. Iar cine crede că tocmai am scris o aroganță de prost gust ar trebui să se gândească la ceea ce-şi doreşte în adâncul inimii lui.

Am citit textul de două ori ca să fiu sigur că n-am spus nimic stupid şi am apăsat tasta „Postează“. Comentariul meu a apărut imediat pe pagină, alături de numele meu şi chenarul pentru fotografie gol. După trei secunde, aveam deja paisprezece *like*-uri. După încă o clipă a apărut un comentariu: „Mulțumim pentru părerea ta, Ric. Sperăm să te revedem curând pe-aici“.

Cititor

De cum am ieşit din bibliotecă, am format numărul de telefon de la anunțul ciudat şi m-am oferit.

— Citeşti bine cu voce tare? m-a întrebat o voce de bărbat.

— Da.

— Câți ani ai?

— Optsprezece.

— Te consideri o persoană răbdătoare?

„Ce întrebare ciudată“, am gândit eu. Dar eram sigur de răspuns:

— Da.

Acea informație a părut să-i placă, dar i-a luat un pic mai mult până a răspuns (poate că-şi nota răspunsurile mele):

— Îți place să citeşti?

— Mult.

— Consideri că este unul dintre hobby-urile tale preferate?

— Da.

De fapt, îl consideram singurul meu hobby.

— Cum te cheamă?

— Éric.

— Cu ce te ocupi, Éric?

— Studiez. Anul viitor încep clasa a douăsprezecea, am spus de parcă totul în viața mea ar fi uşor.

— Perfect – o pauză, trei secunde. Ne-ar plăcea să te cunoaştem. Eşti amabil să te deplasezi până la noi pentru o probă?

Bărbatul acela vorbea ca un personaj dintr-un roman vechi.

— Desigur, am spus.

— Notează adresa, te rog.

Adresa pe care mi-a dat-o era în cartierul Bonanova, în zona de sus a oraşului. De sus nu doar geografic.

— Mă scuzați, am îndrăznit să spun, ați putea să-mi spuneți în ce constă munca?

— Îmi dau seama că poate părea puțin ciudat – s-a auzit un zgomot gutural, probabil ceva ca un râs uşor. În realitate, este exact ceea ce spune anunțul. Ar trebui să vii până aici în fiecare după-amiază şi să citeşti cu voce tare timp de două ore. De luni până duminică, cu foarte puține zile de odihnă. Bineînțeles, vei fi plătit pentru asta.

Totul era cât se poate de straniu. Muream de curiozitate.

— Şi de ce ar trebui să citesc cu voce tare? am întrebat.

Bărbatul a făcut o pauză şi mi s-a părut obosit atunci când a răspuns:

— Întrebarea nu este de ce, ci pentru cine. Pentru cineva care are nevoie, desigur. Şi cu care sperăm să legi o frumoasă prietenie. Totuşi, toate astea ți le vom explica personal, Éric. Bineînțeles, vom stabili şi condițiile financiare, deşi sunt convins că în această privință nu va fi greu să ajungem la un acord. Am putea să ne vedem în după-amiaza aceasta la ora şapte?

M-am prefăcut că trebuie să-mi consult agenda ca să verific dacă sunt liber.

— Nicio problemă, am spus.

— Grozav. Atunci te aşteptăm în după-amiaza asta, Éric. Te rog să fii foarte punctual.

A închis fără să aştepte să-mi iau la revedere.

Iar eu am rămas gândindu-mă la ce fel de oameni spun „grozav“ şi „te rog să fii foarte punctual“. Bineînțeles, niciunul dintre cei pe care-i cunoscusem până acum.

Criminal

În lume sunt două tipuri de oameni: cei care-ți fac viața mai bună şi cei care ți-o fac mai rea. În viața mea erau mulți din cea de-a doua categorie şi foarte puțini din prima. În prima, apropo, se aflau şi scriitorii mei preferați.

La lucrurile astea mă gândeam în timp ce parcurgeam drumul care despărțea biblioteca de secția de poliție din cartier. Acolo mă cunoşteau, sigur, dar mi-era indiferent. Toată lumea trebuie să-şi preschimbe cartea de identitate. După aceea trebuia să mă întorc la biroul de ocupare a forței de muncă. Trebuia să bifez lucrurile cele mai urgente de pe listă. Doar aşa aveam să fac progrese.

Deodată mi-am dat seama că cineva mă urmărea. Paşii lui îmi răsunau în spate ca un ecou al paşilor mei. La început a fost doar un gând neplăcut; apoi, o bănuială. M-am întors să mă uit, dar n-am văzut pe nimeni. Am mers mai repede, am traversat strada: la o distanță de câțiva metri am văzut că cineva făcea acelaşi lucru. Mi s-a făcut frică. Erau două persoane în stația de autobuz. Asta m-a liniştit. Am aşteptat să vină maşina uitându-mă permanent în toate părțile. Am plătit un bilet pentru o călătorie şi am primit restul la cinci euro. Nu mai conta câți bani mai aveam. În ultimul moment a apărut un tip în fugă. Chipul lui mi se părea familiar: rotund, barbă de trei zile, păr blond dat pe spate. Purta o geacă de piele şi blugi.

Eu mă aşezasem pe ultimul rând. De mic mi-a plăcut rândul acela. S-a aşezat lângă mine fără un cuvânt. A aşteptat să pornească autobuzul. Deodată mâna lui mare mi-a apucat genunchiul, nu ştiu cum şi-a înfipt degetele şi a strâns. Am simțit o durere îngrozitoare. Şi-a lipit gura de urechea mea şi a spus în şoaptă:

— Dacă nu dispari curând, o să o pățeşti la fel ca văru-tău. Ai înțeles?

Mi-am înăbuşit un urlet de durere. Nimeni nu se uita la noi. Pe nimeni nu interesează ce se întâmplă în ultimul rând din autobuz. Ne apropiam de o stație.

— Răspunde-mi, criminalule! a spus.

Am dat din cap. Nu ştiu de unde am avut atât curaj ca să bălmăjesc:

— Dar eu nu sunt un…

A strâns şi mai tare. Am țipat de durere. El a părut satisfăcut şi mi-a dat drumul la genunchi. Am reînceput să respir. S-a ridicat, mi-a aruncat o ultimă privire de ură şi a spus:

— Curând. Aici n-ai ce căuta.

A coborât din autobuz dintr-o săritură. Am rămas uitându-mă la el cum se îndepărta. Şi el se uita la mine. Acum îmi aminteam cine era. Era fratele Martei Villanueva.

Marta

Marta Villanueva era o pisăloagă. Era înnebunită după Ben şi toată lumea ştia asta. Îi scria nişte poezii oribile, de toată jena, pe care le posta pe Facebook. Îi trimitea mesaje de dragoste. Îl suna, îi lăsa mesaje disperate. Uneori chiar îl urmărea pe stradă ori se făcea că se întâlneşte întâmplător cu el ca să-i spună acelaşi lucru mereu: că e topită după el, că vrea să fie iubita lui. Era demnă de milă.

Lui Ben nu-i plăcea de Marta. Îl sufoca. Îmi spusese de multe ori să vorbesc cu ea, să-i explic pe şleau. Marta era în clasă cu mine, chiar dacă era mai mare, pentru că rămăsese repetentă. Mă căuta mereu ca să mă întrebe diverse lucruri despre Ben. Nişte zăpăciți de la mine din clasă credeau că suntem cuplați. Vero, de exemplu. Vero era nebună după mine şi n-o suporta pe Marta. Îşi crease propriul scenariu în minte. Ne închipuim nişte filme incredibile şi apoi ne amăram viața derulându-le întruna. Îi spusesem de o mie de ori lui Vero că nu sunt încurcat cu Marta şi n-aveam să fiu niciodată. Îi mai spusesem şi Martei de o mie de ori să-l lase în pace pe Ben, să nu-l supere, că Ben n-are nicio treabă cu ea şi că, dacă o ține tot aşa, avea să fie şi mai rău. Nu m-a luat în seamă. Era convinsă că, dacă insistă, Ben avea să se îndrăgostească până la urmă de ea. Săraca.

În după-amiaza dinaintea morții ei, Marta a postat o fotografie cu ea goală şi i-a dedicat-o lui Ben. Toată lumea a văzut-o, toată lumea şi-a închipuit lucruri neadevărate, toată lumea vorbea despre asta. Ben nu suporta ca lumea să vorbească despre el şi cu atât mai puțin despre chestiuni personale, chiar dacă erau neadevărate. S-a supărat rău. Când Ben se supăra, ți se făcea frică.

În noaptea aceea Marta a murit. A dat o maşină peste ea pe terenul cu avioane. De mai multe ori. E incredibil, dar în realitate n-a murit din cauza asta, ci de la o lovitură puternică la cap, produsă puțin mai târziu. Lovitura de grație. I-a dat-o Ben, care în noaptea aceea jucase pocher şi câştigase. Era beat sau pur şi simplu înnebunise, nu ştiu. Atunci au îngropat-o, el şi grăsanul, într-o groapă pe care am săpat-o toți trei.

După câteva zile, când poliția a descoperit-o, Ben mi-a cerut să spun că eu o omorâsem pe biata fată. Am repetat mult ca să nu greşesc. Mi-a ieşit bine. M-au condamnat pentru omor calificat. După ce Ben a murit, mi-au revizuit cazul şi a reieşit că sunt nevinovat.

Dar despre lucrurile astea oamenii din cartier n-au aflat. Familia Martei Villanueva probabil nici nu vrea să afle.

Cartea de identitate

Era aproape un miracol faptul că încă mai aveam fotografiile pentru cartea de identitate. În plus, la secția de poliție din cartier cineva anulase programarea în ultimul moment şi rămăsese un loc liber la douăsprezece şi jumătate. A trebuit să aştept puțin, dar nu mi-a păsat. Am profitat ca să-mi pun la încărcat noul telefon şi să mă gândesc la ale mele. La fratele Martei Villanueva, de exemplu. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu el, să-i spun adevărul.

Când mi-a venit rândul, m-au întrebat unde este cartea de identitate anterioară şi am răspuns că am pierdut-o (mai bine nu discuți despre furturi cu poliția). M-au mai întrebat şi ce-am pățit la față. Am spus că am căzut din pat şi s-au uitat la mine de parcă ar fi spus „Tu ai impresia că noi suntem imbecili?“. Totuşi, nu m-au mai întrebat altceva. Mi-au luat amprentele şi mi-au spus să semnez pe un carton ciudat. Apoi mi-au cerut să aştept să fiu strigat ca să mi se înmâneze noua carte de identitate.

În loc să mă strige, am fost invitat într-un birou. Unul cu mobile întunecate şi urâte. La masă era un polițai bătrân în uniformă. Trebuia să fie sergent sau ceva de genul ăsta. Mi-a spus să iau loc. Avea în mână noua mea carte de identitate.

— De ce te-ai întors în cartier? m-a întrebat pe un ton neutru.

— Ca s-o vizitez pe mătuşa mea. Plec curând.

S-a uitat la mine fix, gânditor.

— Suntem informați despre revizuirea cazului tău, a spus sergentul, jucându-se cu cartea mea de identitate, voiam doar să-ți recomand să ai grijă. Aici lumea nu te simpatizează. Începând cu clanul Medina. Cred că hotărârea de a pleca este cea mai potrivită.

— Ştiu, am spus şi am adăugat: Mulțumesc pentru sfat, oricum.

Mi-am luat noua carte de identitate şi am plecat de acolo prefăcându-mă că nu se întâmplă nimic deosebit.

Clan

Cartierul meu apare la ştiri doar când se discută despre droguri.

Traficanți, pachete confiscate, dealeri, cârtițe, reglări de conturi, polițiști corupți şi şefi de clan atotputernici. Acestea sunt lucrurile pe care le ştie lumea despre noi.

Cartierul meu are propriii stăpâni şi chiar propriile legi. Stăpânii sunt familia Medina, un clan care se ocupă cu traficul de droguri şi care aici sunt arhicunoscuți. Şeful este bunicul, don Nicolás. El a fost cel care a început afacerea în urmă cu peste patruzeci de ani. Toți spun despre el că este un om liniştit, uneori amabil, care nu ridică niciodată vocea, dar pe care toți îl ascultă. Este la închisoare de câțiva ani, condamnat pentru trafic de droguri şi crimă. Totuşi, de acolo continuă să conducă întreaga bandă ca atunci când era liber. Don Nicolás controlează tot şi, pe lângă foarte mulți bani şi foarte puține scrupule, are prieteni peste tot. Unii sunt convinşi că a omorât mulți oameni, mai exact pe toți cei care se puneau în calea planurilor lui. Aici toți spun că-l respectă, dar mint. În realitate, se tem de el.

Clanul Medina este format din trei frați ai lui don Nicolás, doi cumnați, şase fii şi o turmă de nepoți şi de veri. Sunt probabil peste treizeci de oameni şi sunt bine organizați. Mi-a povestit cineva mai demult că, pe vremuri, în cartier stăpânea altă familie de traficanți. Capii familiilor erau foarte buni prieteni şi rivali în acelaşi timp. De aceea au căzut de acord să-şi împartă afacerea. Până când don Nicolás a hotărât că totul i se cuvine lui şi a început să-i alunge pe ceilalți. A ajuns la închisoare, dar a început să câştige foarte mulți bani.

De atunci, de fiecare dată când vreunul dintre membrii clanului Medina intră într-un loc, toată lumea tace şi-l priveşte. Se teme de el, dar îl şi admiră.

Clanul Medina duce o viață fabuloasă. Maşini scumpe, fete frumoase, haine de firmă, petreceri fastuoase, toate fițele. Se spune că o dată don Nicolás a intrat într-un magazin cu obiecte sanitare şi a cumpărat treizeci de jacuzzi. A cerut să fie livrat câte unul fiecărui membru al familiei. Unii aveau apartamente mici şi au fost nevoiți să-şi instaleze jacuzzi-ul în living. De asemenea se spune că familia principală are o reşedință impresionantă în munții Collserola şi că acolo se țin petrecerile nocturne. Cică la petrecerile alea sunt întotdeauna multe droguri, mult alcool, mulți politicieni, multe prostituate şi nişte partide de pocher la care se câştigă şi se pierd averi. Foarte puțini au avut onoarea de a fi invitați.

Unii spun că toate astea sunt legende. Alții tac pentru că aşa le-a cerut unul dintre membrii clanului. Toată lumea se supune regulilor familiei Medina. Toată lumea se teme de ei. Toată lumea cu excepția lui Ben.

Lui Ben nu-i era frică de nimeni şi de nimic. Ar fi putut să lucreze pentru clanul Medina, pentru că odată i s-a propus să fie dealer pentru ei, dar n-a vrut. Le-a spus că nu şi a început să vândă pe cont propriu; la început în stradă, în piața de lângă bibliotecă, într-un loc puțin mai îndepărtat, ca să nu-l descopere clanul Medina. Mai târziu şi-a pornit propria afacere. Nu ştiu de

unde cumpăra drogurile, dar din când în când pleca la aeroport şi se întorcea cu un pachet sub scaunul maşinii. Le prepara în bucătărie, acasă, cu ajutorul bilei de grăsime. Apoi le vindeau la bar, în timpul partidelor de pocher, sau în stradă, dar numai clienților cunoscuți. După un timp şi-a lărgit punctele de distribuție: a intrat în zona discotecilor, a început să construiască o rețea de distribuitori. În cartier se comenta că drogurile lui Ben sunt mai pure, mai puțin periculoase decât ale rivalilor lui. Unii clienți au început să-l prefere pe Ben. Văru-meu era deştept. Se descurca bine. Singura lui greşeală a fost că şi-a subestimat duşmanii.

El ştia că intrase pe un teren periculos, dar obişnuia să spună că afacerea este destul de mare pentru toți, şi nu dădea importanță amenințărilor.

Nicolás Medina a dat probabil ordinul din închisoare. Nu ştiu cine s-a ocupat de executarea lui. Toți membrii clanului sunt înalți şi puternici. Toți par în stare să omoare pe cineva în bătaie. N-a existat o anchetă şi nici vinovați. Una dintre specialitățile şefului clanului Medina, aşa cum toată lumea ştie, este coruperea polițiştilor. Ca să le spună ce trebuie să verifice şi ce ar fi mai bine să nu. Probabil că nu-i este foarte greu, căci doi dintre nepoții lui sunt polițişti. Nu s-au făcut arestări, nimeni nu a ajuns la închisoare. Asasinarea lui Ben a apărut la ştiri cu jumătate de minut înainte ca toată lumea să uite de el.

Toată lumea, cu excepția mea.

Aranjament

Secția de poliție se află pe o stradă centrală. Când am ieşit de acolo, cu gândul la problemele mele, am străbătut Piața Primăriei şi m-am dus la metrou. Străzile erau aglomerate, iar soarele strălucea vesel. Era cald. Voiam să iau metroul şi să mă întorc la biroul de plasare a forței de muncă, unde femeia cu părul albastru aştepta să-i duc cartea de identitate recent preschimbată. Cu puțin noroc, puteam să ajung acolo înainte să închidă şi aş fi fost oficial un om în căutarea primului său loc de muncă (şi puteam bifa aşa încă unul dintre punctele cele mai importante de pe listă).

Nu-mi trecuse prin cap că cineva putea să aibă alte planuri pentru mine.

Nu i-am văzut pe cei doi tipi cu ochelari de soare şi tricouri negre care aşteptau în fața stației de metrou până n-am ajuns acolo. Lângă ei aştepta un Mercedes AMG alb cu motorul pornit, condus de un alt individ cu haine negre şi ochelari de soare. Păreau băieții răi dintr-un film de acțiune, numai că

nimeni nu angajase vreodată nişte actori atât de urâți. Când mi-am dat seama că nu mă scăpau din ochi, era deja prea târziu. Am încercat să fac cale întoarsă, dar mi-au luat-o înainte, au urcat cu maşina pe trotuar cu un derapaj ca în filme, au deschis portiera din spate şi o voce a răzbătut din maşină ca să-mi ordone:

— Urcă!

Am povestit deja de ce nu-i o idee bună să nu respecți ordinele clanului Medina. Bineînțeles că m-am urcat în maşină. Am pornit imediat.

— Să nu faci nimic ciudat. Suntem parteneri, ai înțeles? Parteneri, a spus cel care se aşeza lângă mine, cel mai urât dintre cei trei.

— Eu nu sunt partenerul nimănui, am răspuns, înainte să mă uit pe geam ca să nu le mai văd mutrele alea hidoase.

Am străbătut străzile din cartier în linişte. Văzut aşa, la lumina soarelui şi de pe scaunul din spate al unei maşini de lux, cartierul nu mai părea un loc oribil. Ne aflam lângă zona industrială. Am trecut de gardurile care o delimitează, am trecut prin fața mai multor hale, până în capătul străzii. Ne-am oprit în fața uşii unei magazii fără firmă, ce părea abandonată. Unul dintre urâți a trimis un mesaj pe mobil şi în trei secunde uşa a început să se ridice. Am intrat înainte să se deschidă complet şi imediat a început să se închidă în urma noastră, de parcă ne înghițea.

Pentru o secundă m-am întrebat dacă aveam să ies de acolo în viață. Celor trei le-ar fi plăcut să ştie că sunt speriat. M-am străduit să-mi ascund teama, ca să nu le dau satisfacție. Pentru asta, dar şi pentru Ben. Nu puteam să nu mă gândesc la el, la faptul că probabil mutrele acelea diforme erau ultimul lucru pe care-l văzuse înainte să moară.

Am ieşit din maşină şi am mers prin hală până la o scară metalică din spate. Hala era goală şi destul de inospitalieră. În capătul de sus al scării se afla o uşă. Urâții au ciocănit de trei ori şi o voce răguşită le-a zis să intre. Am intrat într-o încăpere la polul opus față de hală: pereți zugrăviți, mobile, o masă mare de birou demodat, tablouri care păreau reuşite şi, în spatele biroului, asemenea unui politician sau om de afaceri important, un bărbat cu sacou, cravată şi aceleaşi trăsături fizice ca orice Medina: mare, brunet şi urât. Avea probabil patruzeci şi ceva de ani.

— Ai crescut, băiețaş, mi-a spus de cum m-a văzut, şi cu un gest le-a indicat însoțitorilor mei să aştepte afară. Intră, intră, omule, nu sta acolo! Aşază-te. Îți aminteşti de mine?

Habar n-aveam cine e. Mai mult, aş fi jurat că nu l-am văzut în viața mea. El însă m-a adus pe calea cea bună.

— Am fost prieten cu vărul tău. Mă rog, cu Ben, s-a corectat, fără îndoială pentru că ştia că Ben şi cu mine nu eram rude. Mai mult decât atât: i-am fost un fel de mentor, profesor. L-am învățat să joace pocher. Nu ți-a spus niciodată?

Nu credeam nicio vorbă. Cu toate că ar fi putut fi adevărat. Poate că era. Ben nu se prea pricepea să-şi aleagă prietenii.

— Nu, am spus.

— Ben şi mândria lui. Credea că n-are nevoie de nimeni, că poate să facă totul singur, a zâmbit el, mimând bunăvoința. În realitate, toți avem nevoie de cineva odată, nu-i aşa, Ric? Te superi dacă-ți spun Ric?

În realitate mă supăra, dar n-am răspuns. Pe de altă parte, dacă-mi spunea Ric, poate că nu mă mințea. Puțini mă ştiau cu numele pe care mi l-a pus Ben. Poate că era adevărat că fuseseră prieteni.

— Am înțeles că eşti foarte inteligent, a spus, rezemându-se de spătar şi privindu-mă ca un tată care-şi priveşte mândru copilul, şi că ai nevoie de un loc de muncă. Aşa este?

— Da, la ambele, am spus.

A zâmbit. Îl amuzau răspunsurile mele. Mi s-a părut că e semn bun. Că poate intenția lui nu era să mă omoare. Sau, cel puțin, nu încă.

— Bine. Pentru că am un job pentru tine.

— Eu nu ştiu decât să montez biciclete, am răspuns.

A izbucnit în râs ca personajele negative din filme. Ca un posedat de demon.

— Biciclete? a spus râzând neîncetat. Eşti haios, băieţaş. Deşi nu-i o idee rea, cea cu bicicletele, ca acoperire. Putem să ne gândim la ea. Nu, nu, a devenit serios. Eu am nevoie de un reprezentant.

Mă deranja foarte tare că mă numea „băieţaş“, dar, fireşte, nu aveam cum să-l împiedic.

— Reprezentant?

— Vânzător.

— Nu mă interesează, m-am grăbit să spun.

— Aşteaptă un moment. Ascultă-mi oferta. Tu ai relații bune. Cunoşti oameni din închisoare. Consumatori de încredere, nu-i aşa? Câți dintre colegii tăi de închisoare sunt dependenți de ceva?

— Câțiva, am recunoscut.

— Minunat. Poți să-i vizitezi când ies, nu-i aşa? Chiar şi cât timp sunt închişi, ca să atragi clientela. Nimeni n-o să te suspecteze. Dar mai vreau ceva. Vreau să vinzi în discotecile la care merg cei de vârsta ta. Tinerii. Avem nevoie de clienți noi, de noi piețe de desfacere. Cu cât sunt mai dependenți, cu atât mai bine. S-o ducă cât mai mulți ani înainte să moară de supradoză. Să putem să-i stoarcem bine şi să ne îmbogățească.

Toate astea îmi făceau greață. Inclusiv el.

— Nu mă interesează, am insistat.

— Ascultă, încă n-ai auzit oferta mea. Este bună, într-adevăr. Facem *fifty-fifty*. Ce zici? Nu ofer asta nimănui! Vânzătorilor începători, ca tine, le dau cel mult douăzeci la sută, a făcut el o pauză ca să se uite la mine, dar n-a observat

nicio reacție şi a continuat: Vezi ce uşor e? Ai deja un loc de muncă!

A deschis un sertar, a scos un pachet cu punguțe pline cu un praf alb. Mi s-a părut că sunt la fel ca aceea care a apărut în buzunarul pantalonilor mei după bătaie.

— Ai aici puțin material, pentru început. Sunt patruzeci de grame. O mie de euro ție, una mie. Nu-i mult, dar de undeva trebuie să începi. Am sentimentul c-o să fii o achiziție bună, băiețaş.

Am simțit că ceva nu se potrivea acolo. Am întrebat:

— De ce eu?

— Pentru că eşti văr cu Ben! Şi pentru că mi-eşti simpatic! Nu pot să mă abțin.

— Îți sunt simpatic?

Era lucrul cel mai ciudat pe care-l auzisem până atunci.

— Da. Poate am motivele mele. Vreau să fim prieteni, Ric.

— Nu mă cunoşti deloc.

— Aiurea! Te cunosc de când erai copil. A făcut o pauză, de parcă deodată şi-ar fi amintit ceva. Apropo, probabil că-l cunoşteai pe nepotul meu, Ángel, nu-i aşa?

Mi-am adus aminte de tricou: „I am your father“, de ştirea de la televizor, de țipetele în mijlocul străzii.

— Sigur, am spus. Mergeam la aceeaşi sală de sport.

— Atunci probabil că ştii că a murit.

— Am văzut la ştiri.

Nu voiam să fac o gafă.

— Suntem devastați. Era atât de tânăr, avea un viitor atât de promițător în față. Adevărul este că nu înțelegem ce s-a putut întâmpla. Tata i-a protejat întotdeauna pe tinerii din familie. Şi Ángel era un băiat sportiv, atât de sănătos, de nobil… Bunicul lui este distrus, a adăugat, iar tristețea şi mirarea lui păreau sincere.

Într-o clipă, şi-a recuperat expresia dinainte şi a insistat:

— Aşa că nu-mi spune că nu ştii cum merge afacerea. În copilărie erai umbra lui Ben. Te aşteptăm de când ai intrat în închisoare, băiețaş. O să te descurci foarte bine.

— Eu nu sunt ca Ben, am răspuns.

— Da, ştim, a zâmbit el, şi de asta îți dăm de lucru. Dacă ai fi fost trădător, ca văru-tău, nu te-aş fi chemat. Dar eu cred că ai stofă. În parte, asta este şi treaba mea, ştii? Aşa cum sunt vânătorii de talente care umblă de colo-colo ca să găsească viitoarele vedete ale fotbalului. Tu vei fi cea mai bună achiziție a noastră, băiețaş, sunt sigur de asta.

Inima-mi bătea nebuneşte. Furios pentru că trebuia să-i permit acelui criminal să-l insulte pe Ben. Neputincios pentru că nu eram în măsură să refuz ce-mi oferea şi în plus trebuia să fiu amabil cu el.

— Pe bune că-ți mulțumesc mult, am spus eu împingând mai încolo punga cu droguri şi adoptând un ton amabil. Dar eu văd lucrurile altfel.

A dat un pumn în masă. Se supăra. Nu era probabil obişnuit să i se spună nu.

— Măi, nu mă călca pe nervi! – începea să-şi piardă răbdarea. În cartierul ăsta nimeni nu vede lucrurile altfel. Pe lângă asta, în caz că n-ai înțeles – a devenit din ce în ce mai serios, m-a privit în ochi şi am simțit cum un fior îmi trece pe şira spinării –, oferta asta nu poate fi refuzată.

Era la mintea cocoşului: n-aveam de ales. Tăcerea mea l-a făcut să zâmbească.

— Perfect! a exclamat. Mă bucur că ni te alături. Ben ar fi fost mândru de tine. Înainte să ne trădeze era cel mai bun, ştii? Ar fi ajuns sus de tot dacă n-ar fi fost atât de imbecil. O să reuşeşti tu în locul lui.

„Mă îndoiesc“, m-am gândit eu, în timp ce inima-mi bătea puternic de furie şi de ură.

— Cine l-a omorât? am întrebat dintr-odată.

Întrebarea ne-a surprins pe amândoi (chiar şi pe mine, care nu credeam că sunt în stare s-o pun). A rămas tăcut, ca de gheață, uitându-se la mine. Eu simțeam că inima-mi bătea acum în gât. Eram paralizat de spaimă.

— De ce te interesează să afli?

— Țineam la el.

— Atunci nu întreba cine l-a omorât, ci de ce, a spus el, foarte calm. Cine l-a trădat. Cine l-a înşelat prefăcându-se că este cel mai bun prieten al lui, când în realitate lucra deja pentru mine. Dacă stai să te gândeşti o clipă, toate drumurile te vor conduce la acelaşi şobolan obez.

Tocmai îmi confirma ceea ce bănuiam demult. Că ura mea față de Kevin era mai mult decât justificată.

Horacio Medina a continuat, pe un ton părintesc insuportabil:

— O să-ți dau un sfat, băiețaş. Unul dintre cele pe care nu le dau aproape nimănui. Nu pune niciodată întrebări la care răspunsurile nu vor face decât să-ți complice viața.

A împins punga cu droguri spre mine. Mi-a căzut în poală.

— Cară-te, a ordonat. Vino peste o săptămână şi spune-mi cum îți merg afacerile.

M-am uitat la punga cu droguri. M-am gândit la Xenia. La Ben. La mine. La cei o mie de euro. Am pus-o în rucsac.

Twitter

Când am ieşit din hala industrială, era aproape ora patru. Mi-a luat mai mult de o oră ca să ajung la mătuşa, unde m-am închis în camera mea. Trebuia să-mi încarc mobilul şi să ascund drogurile într-un loc sigur. Am ales un ursuleț de pluş de-al verişoarei mele. Era de culoare roz, ca tot ce se afla acolo, cu cuvintele „Pink“ şi „Sweety“ inscripționate pe tălpi. I-am despicat cusătura din spate, am băgat pachetul cu cele patruzeci de grame de cocaină în spuma de poliuretan din interior şi l-am cusut la loc cu grijă, ca să nu se observe. A fost greu şi a ieşit foarte urât. L-am pus la locul lui, cu alte pluşuri. Părea o ascunzătoare bună cât timp aşteptam să vorbesc cu Alberto ca să-l întreb ce să fac. În mod sigur el avea să-mi ofere cea mai bună soluție.

M-am întins în pat şi mi-am mutat atenția la mobilul cel nou. Era primul telefon ca lumea (vreau să spun, cu internet, WhatsApp, Facebook şi altele asemenea), aşa că am petrecut o vreme învățând cum funcționează şi configurând diversele aplicații. De asemenea, am trimis mesaje aceloraşi persoane dintotdeauna. Pentru Carlos şi Laura:

Sunt Éric din nou. Am alt număr de mobil.
Te rog, şterge-l pe precedentul şi salvează-l pe ăsta…

Şi pentru Alberto:

Frate, sper să te întorci curând. Salvează-mi noul număr de telefon (mobilul cel vechi mi-a fost furat)
şi sună-mă când te întorci, te rog.

N-am vrut să-l zoresc ca să nu-l fac să se simtă mai prost. Trebuie să fie destul de neplăcut să-ți moară mama ca să te mai încarce şi lumea cu problemele ei. Ca de obicei, Carlos n-a răspuns, dar Laura a făcut-o imediat:

Bună, dragule. Cum eşti? Fericit, presupun, de noua ta viață.
Bucură-te la maximum! Sigur îți merge foarte bine.
Te pup.

M-am gândit o vreme la ce să-i răspund. Ce-ar fi să-i spun adevărul? Sau era mai bună o minciună liniştitoare? La ce-mi folosea adevărul? Foloseşte vreodată la ceva? Câți dintre noi spunem întotdeauna adevărul? Există cineva care nu minte niciodată, în nicio împrejurare? Ce efecte avea să aibă adevărul asupra Laurei? Ce efecte are asupra fiecăruia dintre noi?

M-am hotărât să-i trimit un emoticon, cel mai bun mod de a spune ceva

fără ca celălalt să ştie ce-i spui: am trimis un smiley.

Ea mi-a răspuns imediat: pumnul închis cu degetul mare în sus.

Am intrat şi pe pagina de Facebook a bibliotecii. Nimeni nu scrisese niciun comentariu sub postarea mea despre *Micul prinț*. Nici mesaje n-aveam. Fireşte, celor ca mine, care nu există, nu e nevoie ca cineva să le spună ceva.

Mi-am făcut şi cont de Twitter. Am hotărât să nu folosesc numele meu. M-am numit AviatorÎnDeşert, în cinstea cărţii lui Saint-Exupéry. Am ales fotografia unui avion de vânătoare cu două motoare P-38 Lightning, asemănător cu cel pe care-l pilota scriitorul când a dispărut misterios la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. În loc de prezentare, citatul meu preferat din carte: „Tot ce-i important pe lume nu se vede“[4].

4. *Op. cit.*, p. 88 (n. tr.).

Am căutat o vreme oameni şi diverse şi am dat click pe „Continuă“. Am căutat tot ce mi-a trecut prin cap: şcoala mea cea veche, formații de muzică, asociații ecologiste, poliția națională, biblioteca (aceeaşi dintotdeauna)… Apoi am început să caut cunoscuți. Kevin n-avea profil. Nici Xenia (părinții ei n-o lăsau). În schimb, l-am găsit pe al lui Alberto şi l-am citit. Apoi l-am căutat pe Ángel Medina Angulo şi l-am găsit. Ultima lui activitate – dăduse share la un banc prost, din alea care circulă pe rețelele de socializare. O făcuse cu două seri înainte, cu puțin timp înainte să-l văd strigând pe strada Profetului. Mi-am petrecut o vreme uitându-mă la fotografiile lui şi citindu-i postările. Dacă înainte credeam că-i imbecil, după ce-am citit toate gunoaiele pe care le postase pe Twitter m-am convins că-i imbecil la pătrat. Acolo erau de toate: bancuri de prost gust, fotografii cu femei goale, jigniri la adresa oricui nu era de aceeaşi părere cu el, selfie-uri în fața oglinzii unde-şi etala pectoralii…, totul asezonat cu nişte greşeli de gramatică de toată jena.

Deja mă săturasem de pierdut vremea cu idiotul ăla când mi-a atras atenția o poză. Fusese făcută cu o săptămână înainte la un chef sau ceva de genul ăsta. Textul spunea: *Uitațivă ce distraktie cu shampanie pizza si tipe bune*. În fotografie, mai multe pahare goale. În partea de jos se vedea colțul unei cutii de pizza mărime *family*. În prim-plan dreapta era o burtă cât un munte, care nu putea să fie decât a slinosului de Kevin. Puțin mai departe, două picioare păroase cu două labe osoase şi urâte (m-am prins că erau ale lui Ángel). Şi mai departe, în centrul imaginii, se vedeau trei fete. Toate trei blonde, toate trei frumoase, toate trei goale. Numai una zâmbea şi poza, bucuroasă să fie fotografiată. Celelalte două păreau deranjate. Una era încruntată şi cu buzele crispate într-o mimică supărată, ca şi cum l-ar fi certat pe fotograf. Cea de-a treia îşi acoperea sânii cu mâinile şi nu părea să se distreze deloc. Nu părea că are ce căuta acolo. În realitate, era o poză oribilă. O fotografie făcută de o persoană oribilă.

Înainte să-mi dau seama de toate detaliile pe care tocmai le-am descris,

mi-a sărit în ochi ceva mult mai important. De fapt, cel mai important. O cunoşteam pe una dintre fete. Cea care-şi acoperea sânii. Era Merche, prietena mea din închisoare, cea care mi-a dăruit MP3-ul ca să nu mă mai simt atât de singur, cea care-mi mărturisise de atâtea ori cât de tare se teme de soarta care o aştepta odată ce avea să fie liberă. Merche era superbă, pe lângă că era deşteaptă şi un om bun, dar n-avea pe nimeni afară din închisoare. Nimeni care să aibă grijă de ea.

„Cam cu ce crezi c-aş putea să mă ocup? Bărbaţii se uită la mine şi se gândesc la un singur lucru, de parcă mi-ar fi scris pe faţă."

Acum îmi dădeam seama că destinul n-o luase deloc prin surprindere pe Merche. Şi mi-a venit să plâng numai imaginându-mi-i pe ea şi pe Kevin împreună.

Deșert

Pe data de 30 decembrie 1935 aviatorul Antoine de Saint-Exupéry a suferit un accident în deşertul Sahara. După aterizarea forţată a descoperit că habar n-are unde se află (poate că la mii de kilometri de pământ locuit). Şi-a dat seama şi că abia dacă are mâncare. Doar câţiva struguri, două portocale şi puţin vin. În câteva ore a început să sufere o deshidratare severă din cauza căldurii din deşert, care i-a creat halucinaţii vizuale şi auditive. Probabil că într-una dintre acele halucinaţii i-a apărut un mic prinţ îmbrăcat straniu, de parcă tocmai ar fi sosit de pe altă planetă, care i-a spus:

— Fii bun, desenează-mi o oaie.

Probabil Antoine i-a desenat o oaie ca să aibă ceva de făcut şi să nu moară. Şi mai târziu l-a desenat şi pe prinţ pe planeta lui, plină de vulcani micuţi care trebuiau curăţaţi de cenuşă în fiecare dimineaţă, şi unde crescuse un trandafir pe care el îl preţuia ca pe o comoară, de aceea voia să-l protejeze de curenţii de aer, ca să nu răcească. Nu trebuie să fii prea deştept ca să-ţi dai seama că în realitate trandafirul este fata de care era îndrăgostit. Un fel de metaforă. Pe lume există o grămadă de curenţi de aer de care trebuie să-i protejezi pe cei pe care-i iubeşti. După trei zile, scriitorul aviator a fost salvat de un trib de nomazi din deşert. Fusese cât pe ce să moară.

La câţiva ani după ce a supravieţuit tuturor acestor calamităţi, a scris şi şi-a publicat cea mai faimoasă carte, despre un aviator care se prăbuşeşte cu

avionul în mijlocul unui deşert, la mii de kilometri de pământ locuit, şi care se întâlneşte cu un băiețel îmbrăcat în prinț care-i spune:

— Fii bun, desenează-mi o oaie.

Unii oameni cred că *Micul prinț* este o carte pentru copii, dar asta pentru că nu ştiu nimic despre autor sau despre ceea ce l-a făcut să o scrie. Nu ştiu că, dacă te pierzi într-un deşert şi nu mori, trebuie să povesteşti despre asta.

Deşertul este cel care te face scriitor. Adică viața.

Tata

Credeam că tata nu călca niciodată în barul mătuşii Carmen. Înainte nu s-a întâmplat asta niciodată. Unchiul Anselmo şi tata au stat certați ani în şir şi nu şi-au vorbit din cauza unor chestiuni legate de bani, care nici nu era prea importantă. De aceea eram convins că sunt la adăpost la mătuşa acasă. Nu ştiam că, imediat cum încep să îmbătrânească, adulții simt nevoia să se împace cu toată lumea şi atunci se reconciliază în acelaşi fel în care s-au certat: fără rost şi în mare grabă. Nu bănuiam nimic din toate astea când mătuşa a strigat de pe scară:

— Éric, coboară o clipă!

Nu mă aşteptam să-l găsesc pe tata la bar, uitându-se la mine cu ochii umezi, de parcă dintr-odată ar fi vrut să-i facă pe ceilalți să creadă că-i pasă de fiu-său. Amândoi ştiam că nu-i adevărat.

M-am oprit în fața lui şi l-am privit. Nu voiam să-mi amintesc, dar îmi aminteam: absența lui, țipetele lui, bețiile lui, dezinteresul lui față de mine. Întotdeauna am crezut că tata mă urăşte pentru că mama a intrat în depresie când m-am născut. Întotdeauna am crezut că tata nu este tatăl meu adevărat şi că numai el ştie asta.

— N-ai de gând să-l îmbrățişezi pe taică-tău? a spus mătuşa Carmen.

N-am schițat niciun gest. Nici tata.

— Ce-ai la față? m-a întrebat el.

— Nimic, am spus eu.

— De când eşti liber? a continuat.

— De câteva zile.

— Vrei să vii acasă?

— Nu.

Din fericire, n-a insistat. Nici nu s-a arătat afectat. Ca şi cum n-ar fi auzit ce i-am spus.

— Dacă-ți cauți de lucru, la mine la firmă caută muncitori pentru încărcat camioane.

— Mulțumesc mult, dar nu mă interesează.

Mătuşa şi tata au ridicat din sprâncene în acelaşi timp, de parcă tocmai auziseră ceva nemaipomenit.

Mătuşa se uita la noi ca la o partidă de tenis: mişcând capul când într-o parte, când în cealaltă. Până când a încetat să mai mişte capul pentru că am tăcut. Ca de obicei, eu şi tata n-aveam ce să ne spunem. E greu să intri în vorbă cu cineva care nu te cunoaşte câtuşi de puțin.

— Dacă vrei, pot să vorbesc cu administratorul, a insistat. Cu recomandarea mea, sigur îți face un contract de practică.

— Am spus că nu mă interesează, am înăsprit eu tonul.

Dacă aş face o listă a lucrurilor pe care nici de nebun nu vreau să le fac, primul ar fi „Să lucrez cu tata“.

— Eu nu vreau decât să-ți meargă bine, a spus el. „Ce noutate“, m-am gândit eu.

Dar, cum n-am spus nimic, s-a enervat. Cred că şi mătuşa.

— Mulțumesc pentru tot, Carmen, a spus el, în cele din urmă. O să vin altă dată.

S-a apropiat puțin de mine şi m-a îmbrățişat. N-am ştiut cum să răspund. Nu mă mai îmbrățişase până atunci. Mi-am imaginat că vrea să pară un tată bun în fața mătuşii. M-am enervat. N-am schițat niciun gest. El m-a lăsat în pace şi a plecat. Am simțit o mare uşurare când l-am văzut trecând pragul şi ieşind în stradă.

Atunci mi-am dat seama că mătuşa Carmen se uita la mine furioasă.

— E frumos să te porți aşa cu taică-tău?

Nu i-am mai dat explicații. Am evitat, de exemplu, să-i povestesc cum se purtase tata cu mine când eram copil. Nu i-am mai spus despre foame, singurătate, abandon. Adulții întotdeauna iau partea adulților. Ei cred că lucrurile sunt aşa cum le gândesc ei şi nu se deranjează să afle adevărul.

— La ce te gândeşti? De ce nu i-ai spus că te interesează jobul? Trebuie să lucrezi într-un loc decent, altfel o să ajungi să intri în încurcături, ca Ben!

Eu eram sătul până peste cap ca toată lumea să-mi spună acelaşi lucru. Voiam să-i spun mătuşii că eu nu sunt ca Ben, când a adăugat:

— Eu n-am de gând să-ți mai împrumut nici măcar un euro în plus, să ştii.

— Dar nici nu ți-am cerut! am strigat la ea.

Nu mai ridicasem tonul la mătuşa niciodată. Cred că amândoi am rămas surprinşi.

Chiar şi Hussam, care ne spiona din bucătărie, în tăcerea lui obişnuită.

Am ieşit din bar trântind uşa. Era ora cinci şi jumătate.

Am mers pe jos până la metrou. Mai aveam mult până la strania întâlnire pentru job, dar nu suportam ideea de a mă întoarce în camera roz.

După o călătorie de trei sferturi de oră şi tot atâtea schimbări de linie, am ieşit în Piața John Fitzgerald Kennedy. Cu toate că mi-a fost cam greu să mă orientez, pentru că Bonanova nu-i tocmai un cartier pe care să-l fi frecventat la viața mea, în cele din urmă am reuşit. Am reperat adresa pe care o notasem. Corespundea unui bloc foarte elegant, cu ferestre mari spre stradă şi balcoane cu coloane. Mai aveam încă o jumătate de oră până la şapte, aşa că m-am hotărât să mă aşez pe o bancă şi să aştept.

Cu tot ceea ce mi se întâmplase, mă simțeam prins într-o pânză de păianjen din care nu puteam să scap. Clanul Medina avea dreptate: ceva învățasem pe lângă Ben. Învățasem, de exemplu, că-i periculos (sau prostesc) să ai o pungă cu droguri ascunsă într-un ursuleț de pluş deasupra patului. Dar şi că, dacă ai de-a face cu jegurile, ajungi să te acoperi de jeg. Sau că cel mai bun lucru pe care poți să-l faci într-un loc oribil este să pleci. Mi-ar fi plăcut ca Ben să fie acolo ca să-i povestesc ce mi se întâmplă şi să-i cer un sfat.

M-am hotărât să profit de timpul rămas ca să-l sun pe Alberto. Îmi promisesem că n-o fac, dar situația mea începea să fie disperată. A răspuns robotul. Am închis fără să las niciun mesaj.

Am format numărul lui Carlos. Apelurile s-au încheiat fără să-mi răspundă nimeni. Am insistat, cu acelaşi rezultat. Nimic. Nici măcar robotul. Tipic pentru dom' director.

Mai rămăsese Laura. „Numărul apelat nu este disponibil sau se află în afara ariei de acoperire. Lasă un mesaj…". Am închis.

Iată propriul meu deşert. Eram la multe mii de kilometri de pământ locuit. Cred că doar disperarea sau singurătatea sau un amestec sinucigaş din ambele m-a făcut să formez numărul Xeniei, deşi ştiam că nu aveam cum să vorbesc cu ea. Nici cu ea, nici cu nimeni altcineva. Când a început să sune, mi-am imaginat-o pe mama ei privind ecranul şi gândindu-se: „Sigur e iar băiatul ăla amărât. Nu-şi dă seama că n-are ce face". Aşa cum mă aşteptam, a intrat robotul: „Înregistrează mesajul după semnal".

S-a auzit semnalul şi am înregistrat un mesaj. Doar că nu am spus nimic. Am înregistrat o tăcere lungă de peste două minute. În el reuneam toată tristețea, toată singurătatea, toată furia mea.

Am închis, mi-am băgat telefonul în buzunar şi am luat-o încet spre elegantul apartament unde eram aşteptat.

De îndată ce am intrat, un bărbat cu halat albastru m-a întrebat la ce etaj merg, mi-a verificat răspunsul şi mi-a deschis uşa liftului. Era portarul şi m-am uitat la el mult timp pentru că niciodată nu mai cunoscusem un portar şi nici pe altcineva care să mă trateze cu atâta amabilitate. Aproape că-mi venea să râd când l-am văzut alergând ca să ajungă la lift înaintea mea.

Ascensorul era vechi, cu multe uşi şi o banchetă de lemn înăuntru. M-am aşezat. Parcă era într-un parc de distracţii. Când am ajuns sus, mi-a deschis uşa un bărbat cu sacou şi cravată.

— Dumneata eşti Éric? m-a întrebat.

Am spus că da, dar aproape că nu mi s-a auzit glasul.

— Aşteaptă aici o clipă.

Apartamentul era imens. Numai vestibulul era aproape de două ori mai mare decât livingul mătuşii mele. Erau acolo o oglindă mare aurie, un covor foarte pufos şi o piesă de mobilier care părea să coste o avere. Părea un muzeu. Ţi se făcea frică să calci pe covor.

— Bună, Éric, intră. Te aşteptam. Mulţumesc că eşti atât de punctual, a spus o voce, înainte să apară un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu părul cărunt şi care părea să aibă mulţi bani.

Mi-a strâns mâna şi m-a invitat înăuntru. Am trecut printr-un living cu şi mai multe oglinzi şi câteva canapele şi ne-am oprit în faţa unei uşi.

— Soţia mea şi-a pus multe speranţe în tine. Ştii că eşti primul băiat care răspunde la anunţ? L-am postat în urmă cu mai bine de o lună. Au sunat câteva fete, dar eşti primul băiat. Noi căutăm un băiat, credem că este mai bine aşa. Te rog, nu ne înşela aşteptările.

M-am speriat. Cum trebuia să mă port ca să nu înşel aşteptările soţiei domnului cel amabil? Habar n-aveam. M-am emoţionat. A deschis uşa, am păşit înăuntru. Am rămas fermecat de cum am intrat. Toţi pereţii erau tapetaţi de cărţi. Cărţi de la podea până la tavan, în toate părţile. Un ceas de perete dintr-un colţ măsura timpul cu tic-tacul lui. În mijloc se afla o canapea, şi pe canapea o femeie care mă privea surâzând. Eu mă uitam întruna la toate etajerele.

— E incredibil, am spus.

— Ia loc, te rog, a spus bărbatul. Ea este Adela, soţia mea. Iar eu sunt Jaime. Ne-ar plăcea să te auzim citind. Dacă nu te superi.

Avea o amabilitate extraordinară. Amândoi se uitau la rana de pe faţa mea, dar niciunul n-a întrebat nimic. Femeia mi-a înmânat o carte pe care o avea pregătită. *Povestiri*, Edgar Allan Poe, am citit pe copertă. Era o ediţie de

lux, ilustrată, cartonată. S-au aşezat unul lângă celălalt pe canapea. Ea cu mâinile în poală, el picior peste picior. Eu m-am aşezat în faţa lor, de cealaltă parte. Inima îmi bătea de emoţie.

— De la pagina unde e semnul, te rog, a spus Jaime, arătând cartea.

Între pagini stătea un şnur auriu ca semn de carte. Am deschis volumul. Titlul povestirii era *Pisica neagră*. Mi-am dres vocea şi am încercat să-mi domolesc emoţiile. Am început să citesc:

— „Pentru povestioara incredibilă şi totuşi cât se poate de obişnuită pe care am să o încredinţez condeiului nu aştept şi nici nu pretind crezare. Nebun de-a binelea aş fi dacă aş face-o într-un caz în care până şi simţurile-mi resping propria lor dovadă. Însă mâine voi fi mort, iar astăzi vreau…“[5]

5. Edgar Allan Poe, *Pisica neagră şi alte povestiri de groază*, trad. de Liviu Cotrău, Polirom, Iaşi, 2019, p. 7 (n. tr.).

Povestea era despre un bărbat, o pisică şi un fel de casă vrăjită. Era foarte sângeroasă şi captivantă. Când în sfârşit reuşisem să uit de probă şi eram mai intrigat de soarta felinei, Adela a ridicat o mână ca să mă întrerupă:

— Suficient, a spus.

Mi-a fost ciudă că rămân fără să aflu finalul. Cred că amândoi au observat.

— Din partea mea, este perfect, a spus Jaime, privind-o pe soţia lui.

Ea a dat din cap, dându-i dreptate. Aparent, trecusem proba.

— Mai trebuie să stabilim condiţiile financiare, a spus el. Ţi s-ar părea potrivit să primeşti cincisprezece euro pe oră?

Am calculat în minte. M-am emoţionat. Mi se părea minunat. Mai mult decât minunat. Mi se părea nemaipomenit.

— Sigur că da, am spus, încercând să nu-mi fac simţită euforia.

— Perfect. Atunci, nu mai rămâne decât să-l cunoşti pe fiul nostru, Hugo.

Adela a apăsat pe o sonerie ascunsă în braţul fotoliului.

— Sunt sigură că vă veţi înţelege de minune. Şi el este un cititor împătimit. Întotdeauna i-a fost greu să găsească persoane cu aceleaşi gusturi.

În aceeaşi clipă s-a deschis uşa bibliotecii şi a apărut domnul cu sacou şi cravată (care în realitate era majordomul, după cum am aflat) împingând un scaun cu rotile în care se afla un băiat cam de vârsta mea, foarte slab (chiar mai slab decât mine), destul de înalt şi cu un chip inexpresiv. De cum l-am văzut am înţeles cărui fapt i se datorau toate acele demersuri: Hugo era orb.

— Hugo, ţi-l prezentăm pe Éric. Va fi cititorul tău.

— Salut, ce faci? am salutat, încercând să fiu normal într-o situaţie atât de stranie.

— Aţi vorbit cu el despre lovele? Poate se cară, ca şi cel dinainte.

Adela şi Jaime s-au jenat. Nimeni nu-mi spusese despre un cititor

precedent.

— Mi-au spus despre lovele, am intervenit.

— A, a fost surprins Hugo, cu un zâmbet cinic. Atunci ştii deja că părinții mei sunt nişte zgârciți.

— Nu mi s-au părut aşa, dar o să fiu atent, am spus; şi cred că încercam să fiu simpatic sau amuzant, ca să mă simpatizeze.

— Mai bine să vorbim despre cărți, a spus. Care sunt autorii tăi preferați?

Inima mi-a luat-o la goană.

— Am citit lucruri îngrozitoare, am spus, gândindu-mă la biblioteca din închisoare.

— Sigur, ca toată lumea, a răspuns Hugo.

— Şi mi-ar plăcea să fi citit mai mult.

— Nimic nou, a zis el.

— Dar cred că autorii mei preferați, deocamdată, sunt J.D. Salinger şi Antoine de Saint-Exupéry.

— Ce gusturi proaste ai! a sărit el.

— Asta pentru că acasă nu aveam bibliotecă, am spus. Dacă mă plictiseam, nu puteam să citesc decât instrucțiunile cuptorului cu microunde.

Adela şi Jaime au schimbat o privire complice şi s-au ridicat de pe canapea în acelaşi timp. Am înțeles că făceau la fel cu fiecare băiat pe care-l intervievau.

— Vă lăsăm puțin ca să vorbiți despre ale voastre, a spus Jaime în timp ce ieşea şi înainte să închidă uşa.

Am rămas singur cu acel orb nefericit.

— Câți ani ai? am îndrăznit să-ntreb.

— Tot atâția ca şi tine. De asta te afli aici. Părinții mei cred că am nevoie de un prieten.

— Ai avut un accident? am întrebat.

— Nici vorbă, a întins ambele picioare, pe care le mişca perfect. Dar părinții mei preferă să mă plimbe prin casă într-un cărucior, de parcă aş fi un bebeluş.

— Şi ce ai pățit la ochi?

— De ce nu-mi pui întrebări despre maică-ta, dobitocule? Ai o plăcere bolnavă să afli ce-am pățit, sau ce?

— Adevărul e că un pic, da, am recunoscut. Ție nu-ți place să ştii ce-au ceilalți, mai ales când sunt cu capsa pusă?

S-a gândit puțin şi a spus:

— Ba, adevărul e că da.

— Nu-mi răspunde dacă nu vrei. La întrebarea despre ochi.

— Nici nu mă gândeam. De fapt, nu te priveşte.

— Ai dreptate. Dar am putea să facem schimb de informații morbide. O

frază tu, una eu. Să vedem cine se scandalizează mai tare. Pun pariu că eu câştig.

— Ce-ai? Te crezi interesant, sau ce?

— S-ar putea să te surprind.

— Uite, meştere, nu mă interesează toate astea, a spus supărat. Nu vreau ca un tocilar bădăran ca tine să vină să mă compătimească. De unde-ai apărut? Eşti nepotul vreunui prieten de-al părinților mei? Vrei să câştigi bani ca să-ți cumperi nişte schiuri? Nu înțeleg ce cauți aici şi de ce-ți pierzi timpul. Eu n-am nevoie de nimeni.

E ciudat, dar imbecilul enervant, încrezut şi plin de bani mi s-a părut simpatic. Însă nu pentru vreunul dintre motivele astea, asta-i clar.

— Dar poate că eu da.

— Ce?

— Poate că eu am nevoie de cineva.

A rămas tăcut, cu privirea inexpresivă pierdută într-un punct de pe perete.

— Ce vrei să spui?

— Ai citit *Micul prinț*? l-am întrebat.

— Cu ani în urmă.

— Îți aminteşti începutul? Când protagonistul desenează un elefant într-un boa şi toată lumea se încăpățânează să vadă o pălărie obişnuită?

— Sigur. Pasajul ăla e supercelebru.

— Ei bine, tu faci acum acelaşi lucru.

S-a gândit o clipă.

— Şarpele boa care devorează elefantul se presupune că eşti tu?

— Toată lumea crede asta. Tu eşti singurul care vede doar o pălărie.

— Serios? – ton cinic. Frate, nu mă călca pe nervi. Ce-ai? Te crezi special, sau ce?

Am coborât puțin tonul, în eventualitatea în care părinții lui m-ar fi putut auzi.

— Am petrecut patru ani într-o închisoare de minori, acuzat de crimă cu premeditare, am spus.

A rămas impresionat. Cu adevărat impresionat. Am observat-o în gesturi, în tăcerea lui.

— Drace! a spus.

— Vrei să ştii cum am făcut-o sau dacă am făcut-o?

— Clar!

— Atunci va trebui să-mi spui ce-ai de eşti supărat pe toată lumea.

A făcut-o, mai mult sau mai puțin în silă. Simulând că nu-i pasă, că poate să îndure:

— La nouă ani mi-a fost diagnosticată o boală degenerativă a retinei. Mi s-a spus că înainte de cincisprezece ani voi orbi complet. Ar trebui să fiu bucuros; a întârziat puțin. Acum spune-mi cum ai făcut-o.

— Data viitoare, am rostit brusc. Aşa ai un motiv să fii amabil cu mine.

Cred că asta l-a scos din sărite. A strâmbat din buze într-o expresie ciudată. S-a întors cu scaunul, s-a îndreptat spre uşă şi a bătut în ea. Imediat a apărut majordomul.

— Du-mă în camera mea, i-a ordonat enervat.

Am rămas singur în bibliotecă, gândindu-mă că am făcut o mare gafă. După câteva secunde am auzit nişte paşi care se apropiau pe covoarele pufoase. Jaime a intrat în bibliotecă, aparent debordând de bucurie.

— A mers foarte bine. Hugo te place, a spus ca şi cum asta ar fi fost ceva imposibil.

N-am ştiu dacă să mă bucur sau să mă îngrijorez.

— Când poți să începi?

— Zilele astea sunt liber, am spus, făcând pe interesantul.

— Atunci jobul e al tău. Dar cu două condiții – a ridicat o mână cu toate degetele strânse, mai puțin arătătorul şi mijlociul: să nu lipseşti în nicio zi şi să ne promiți că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu vei renunța mai devreme de o lună.

Fraza cu „indiferent ce s-ar întâmpla“ suna rău. Cu toate astea, am spus:

— De acord.

Jaime mi-a strâns mâna. Părea fericit.

— Atunci, pe mâine, Éric.

Dragă Éric,

Mama m-ar omorî dacă ar şti. Ieri, în timp ce făcea duş, i-am luat telefonul mobil şi am căutat printre mesaje. Am găsit numărul tău. Am citit ce ai scris şi răspunsul pe care ți l-a dat. Mi-a venit să plâng de furie. Apoi am văzut un apel pierdut de la un alt număr. Am format numărul căsuței vocale şi am ascultat. Am ascultat cu inima bătându-mi nebuneşte.

Odată mi-ai spus că iubeşti tăcerea. În mesajul acela era doar asta: tăcere. Dar o tăcere imposibil de iubit, o linişte forțată, dureroasă, încărcată de reproşuri. Pe fundal se auzea zgomotul oraşului. În apropiere, nimic. Am ascultat cu atenție, sperând să te aud respirând. Ştiam că eşti tu. Aşa-mi doream să-ți ascult respirația! Chiar şi atât, o mică, o minusculă parte din tine. Şi, totuşi, n-am auzit nimic.

Nimic? Nu, nu-i aşa. Am perceput foarte limpede câte ceva. De exemplu: deznădejdea ta, singurătatea ta, nevoia de a spune o mulțime de lucruri, chiar şi frica ta. Câte nu pot ajunge la noi prin tăcere atunci când avem nevoie să împărtăşim ce ni se întâmplă, nu-i aşa?

Ceea ce simți tu simt şi eu, iubirea vieții mele. Sentimentele noastre comunică, chiar dacă noi nu suntem lăsați s-o facem.

Am ştiut că cel care a sunat eşti tu, chiar dacă nu-ți ştiam numărul.

Voiam să ştii toate astea.
Te iubesc.
Xenia

Sweety

La întoarcere am luat metroul de la Piața John Fitzgerald Kennedy. Am cumpărat un bilet pentru o singură călătorie, pentru că refuzam în continuare să cumpăr o cartelă de zece călătorii, şi m-am gândit că mi se termină iarăşi banii, dar cel puțin de data asta nu trebuia să-mi fac griji pentru mâncare. Pe lângă asta, găsisem ceva similar unui job. Ciudat, dar un job.

După trei sferturi de oră am ajuns în cartier şi am luat-o pe jos liniştit spre mătuşa şi unchiul. Nu mă grăbeam deloc să ajung. De departe am zărit maşinile de poliție, sirenele, mulțimea de curioşi. Erau trei maşini de patrulă parcate pe trotuar în fața barului Carmen. Am grăbit pasul, temându-mă că li s-a întâmplat ceva mătuşii sau unchiului. Bineînțeles, nu m-am gândit doar la asta.

Când am ajuns, un agent în uniformă m-a întrebat:

— Éric González Pascual?

— Eu sunt, am spus.

— Asta e a ta? mi-a arătat ursulețul de pluş pe care scria „Pink“ şi „Sweety“ pe lăbuțe.

Mi-am amintit de Alberto. „Ce ar vrea el să spun?“, m-am gândit.

— De fapt, ursul nu este al meu, am spus.

— Sigur, istețule, a spus polițistul. Şi ce se afla înăuntru…? Ştii ceva de asta?

— Vă voi spune în prezența avocatului meu, am răspuns, ca şi cum aş fi avut multă experiență cu arestările (de fapt, aveam una).

Am văzut-o pe mătuşa mea reținută de poliție în pragul barului, cum mă privea, frământându-şi şorțul în mâini. Nu ştiu dacă pe chipul ei se citea mai degrabă tristețe sau mai degrabă reproş. Clătina din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă ce-am făcut. Lângă ea era unchiul meu, iar în cazul lui nu aveam îndoieli: după față, părea că vrea să mă omoare.

— Va trebui să ne însoțeşti, a spus agentul, scoțând cătuşele pe care le ținea prinse la centură.

Prin mulțimea de curioşi l-am recunoscut pe domnul care bea cafea cu

rom şi pe fratele Martei Villanueva. Totodată şi pe Vero, fosta mea colegă de clasă, cu un bebeluş în braţe. Cineva a strigat „Criminalule!“ şi de îndată mai multe glasuri au repetat în cor. M-am gândit la şarpele boa care devorează un elefant şi la cât de dificil este să ne schimbăm felul de a privi lucrurile. M-am mai gândit şi că în noaptea respectivă toţi acei oameni aveau să doarmă liniştiţi crezând că în cartier s-a făcut dreptate.

N-am opus rezistenţă. Am fost încătuşat cu mâinile la spate, de parcă aş fi fost un infractor periculos. M-am lăsat condus la maşina de poliţie cu docilitatea unui miel. Când uşa s-a închis, m-am simţit uşurat. Acum strigătele se auzeau în depărtare, de parcă veneau din altă lume.

Maşina a pornit. Secţia de poliţie nu era prea departe. Aveam să-mi petrec noaptea acolo şi a doua zi probabil aveau să mă ducă la Barcelona, la judecătorie. Aveau să-mi pună întrebări, să-şi noteze răspunsurile şi să le predea unui judecător. De data aceasta aveam să fiu judecat ca adult. Dacă nu găseam modalitatea de a-mi demonstra nevinovăţia, mi se dădeau mulţi ani ca pedeapsă.

În realitate, nu-mi păsa prea tare de nici unul dintre lucrurile astea. Cu excepţia unui detaliu: Xenia. Şi am plâns de disperare gândindu-mă la ea, la părinţii ei, la viitor. Pe ascuns, pentru că nu voiam să mă vadă plângând cei doi poliţişti. Condamnarea adevărată era că nu aveam s-o mai văd.

Am încercat să mă gândesc la ceva pozitiv, orice. Laura spune mereu că şi în cele mai grele momente este posibil să găseşti ceva bun la care să te gândeşti.

Se rezolvase: în sfârşit plecam din cartier.

Pariuri

Mi s-a spus că am dreptul la un apel telefonic. L-am sunat pe Alberto şi i-am lăsat un mesaj:

— Alberto, frate, sunt arestat. Deţinere de droguri. La secţia de poliţie din El Prat. Îmi pare, sincer, foarte rău.

Celula în care m-au închis era strâmtă şi incomodă, dar cel puţin nu era roz. M-am întins pe saltea (era destul de murdară) şi m-am gândit: „N-o să pot dormi toată noaptea“. Jumătate de oră mai târziu mi s-a spus că am o vizită. Nu ştiam că se pot primi vizite imediat ce-ai fost arestat. Poate că şi lucrurile astea se întâmplă doar la mine în cartier.

Am fost dus într-un fel de sală de aşteptare. Semăna cu cea a unui spital,

cu scaune albe de plastic şi o plantă artificială oribilă. De data asta nu m-au încătuşat. Nu ştiu de ce, n-am fost deloc surprins să mă întâlnesc acolo cu Horacio Medina în persoană. Purta sacoul şi cravata lui impecabile, de parcă tocmai se îmbrăcase ca să vină să mă vadă. Era însoţit de doi dintre bodyguarzii obişnuiţi, doi Medina mari cât un dulap, îmbrăcaţi în negrul de rigoare. Unul dintre ei purta nişte cizme roşii de cowboy. M-am uitat pentru că erau foarte ţipătoare. Era imposibil să nu te uiţi.

— Salut, băieţaş, a salutat şeful. Ce mă bucur să te revăd aşa de curând!

M-am aşezat în faţa lui şi am ascultat ce-avea să-mi spună. Probabil că era ceva important dacă venise să mă vadă personal.

— Îmi pare tare rău că ai probleme, a minţit. Tu ştii că mi-eşti simpatic. Am venit să-ţi fac o propunere. Să nu crezi că fac asta cu toată lumea.

Bodyguardul mi-a arătat nişte hârtii pe care cineva le pregătise cu minuţiozitate.

Eu tot nu spuneam nimic.

— Am aflat că gaborii ţi-au percheziţionat camera şi te-au prins cu patruzeci de grame de…

Începeam să mă enervez. Pentru ce-mi spunea ceea ce ştiam amândoi?

— Poţi să treci la subiect? i-am retezat-o.

— Deţinere. E grav, ştii? Dacă se mai şi demonstrează că eşti dealer şi că aparţii unei bande criminale, pot să-ţi dea zece sau doisprezece ani de închisoare.

— Dar eu nu aparţin…

A clătinat din cap, m-a privit cu o afecţiune falsă.

— Ştii ce uşor poate fi să incriminezi un papă-lapte ca tine? Îmi trebuie doar doi martori care să spună că te-au văzut că vindeai la uşa unei discoteci. Nimic mai simplu. Pentru bani lumea spune orice. Cea de-a doua chestiune este şi mai simplă. Plus că e adevărată. Dacă ai drogurile de la mine înseamnă că lucrezi pentru mine. O să-ţi pice o condamnare zdravănă, băieţaş. Nu ştii cât de rău îmi pare.

— Şi care-i planul B? am întrebat.

— Planul B este cel bun – a zâmbit –, şi nu doar pentru că l-am ticluit eu. Să-ţi spun: eşti liber în câteva ore, fără nicio acuzaţie, iar analizele poliţiei arată că ce ţi s-a confiscat nu era cocaină, ci pudră de talc.

— Aha. În schimbul a ce?

— În schimb, îmi semnezi nişte hârtiuţe pe care ţi le-am adus.

Mi-a arătat hârtiile pe care le ţinea bodyguardul. Cedarea dreptului de proprietate. Strada Profetului, numărul 20. Voiau apartamentul meu. Locul pe care chiar ei îl transformaseră într-un centru de distribuţie a drogurilor.

— Putem să te trimitem la închisoare, sau să ajungem la un acord, a continuat Horacio Medina. Tu alegi.

Preferam cea de-a doua opţiune, iar el ştia foarte bine asta. Clanul

Medina ştie întotdeauna totul, ei nu fac niciodată un pas greşit. Este ca la jocul de pocher când ai cărţile marcate, ştii întotdeauna c-o să ai mână bună. Dar, oricât de bune ar fi cărţile tale, nu poţi niciodată să fii sigur de cele ale adversarului. De aceea m-am hotărât să risc. Aveam mână bună.

— Şi eu am o propunere.

Am spus-o cu voce hotărâtă. La pocher este la fel de important să ai cărţi bune şi să-l convingi pe celălalt că le ai. Horacio a ridicat din sprâncene surprins. S-a rezemat de spătar. A scos o gumă verde dintr-un buzunar al sacoului, i-a scos ambalajul încetişor, a băgat-o în gură şi a început s-o mestece. Totul s-a îmbibat de o aromă delicioasă de clorofilă.

— Dacă nu te pricepi să joci la cacealma, mai bine te retragi, a spus.

Ben n-a vrut niciodată să mă înveţe să joc pocher, cu toate că eu l-am rugat de multe ori. Am învăţat în închisoare şi am avut maeştri buni. Sunt lucruri care în închisoare se învaţă mai bine decât în oricare alt loc.

— Tu mă scoţi de aici fără nicio acuzaţie şi eu, în schimb, îţi spun unde se afla nepotul tău Ángel înainte să moară, am spus.

Şefului i s-a înăsprit chipul. S-a oprit din mestecat. Planul lui B se pare că nu era cel mai bun. Exista şi un plan C. Şi probabil şi un plan D, aşa cum aveam să descoperim foarte curând.

— Ce ştii tu despre asta? a spus.

— Câte ceva.

— Nu se poate. Este o cacealma.

— Va trebui să rişti.

— Foarte bine, atunci să mărim miza. Tu ai început – a spus, aplecându-se înainte şi privindu-mă sfidător. Îţi propun altceva şi este ultimul meu cuvânt: tu semnezi nenorocitele de hârtii şi-mi spui ce ştii despre nepotul meu, iar eu nu-i fac nimic Xeniei.

Numai la auzul numelui Xeniei în gura acelui criminal de cartier mi-am dat seama că negocierea s-a terminat. Deşi nici eu nu ştiam dacă el mergea sau nu la cacealma. A continuat parcă pentru a-mi risipi îndoielile:

— Prietenei tale îi place să trimită scrisori, ştiai? Nu uită niciodată să scrie adresa expeditorului. Apropo, este foarte frumoasă. Acum, că e-n vacanţă, merge zilnic la sala de fitness, pe acelaşi traseu. Ar fi aşa de uşor, că aproape e plictisitor.

— Las-o-n pace! am strigat, pierzându-mi deodată tot calmul pe care mi-l păstrasem până în acel moment.

— De tine depinde, băieţaş. Dacă-mi semnezi hârtiuţele şi-mi spui ce ştii despre Ángel, poate mă mai gândesc.

Am semnat totul. Le-am făcut cadou apartamentul. Apartamentul pe care Ben l-a cumpărat pentru amândoi şi la care visase toată viaţa. Le-am spus şi tot ce văzusem cu două nopţi în urmă: strigătele, beţia, pachetul cu droguri, tricoul, bila de grăsime care se uita pe fereastră… În timp ce mă asculta, mi s-

a părut că şeful bombănea ceva printre dinți, ceva de genul „nenorocitul de grăsan trădător“. Când am terminat, bodyguardul a strâns toate documentele şi le-a băgat într-o mapă.

Horacio Medina s-a ridicat încet, şi-a scuturat poalele sacoului, mi-a aruncat o privire părintească şi-a spus:

— Trebuie să recunosc că ai sânge-n tine, băieţaş. Probabil că eşti un jucător de pocher bun. Într-o zi mi-ar plăcea să jucăm o partidă.

— De unde ştiu că nu-i veți face nimic Xeniei? am întrebat.

— Ai cuvântul meu, a spus foarte serios. Întotdeauna mi-am ținut cuvântul. Dacă Ben sau mama ta ar fi aici, ar putea să confirme.

Altă surpriză: Horacio Medina o cunoştea pe mama? Nu că m-ar interesa prea tare, dar m-a surprins. Când tocmai pleca i-am adresat o ultimă întrebare:

— Când pot să plec?

A ridicat din sprâncene din nou şi m-a privit cu superioritate.

— Să pleci? Nu, nu. Asta era prima înțelegere, băieţaş. Înainte să te încăpățânezi să măreşti miza prea mult. Acum va trebui să fii mulțumit că nu i se va întâmpla nimic rău iubitei tale şi că supărarea mea nu va dura mult. Ia-o încet – mi-a dat două palme prieteneşti pe obraz şi a plecat, cu aerul acela de învingător de care era nedespărțit. Eu m-am întors în celula mea, la salteaua mea tare, încercând să-mi accept înfrângerea.

III
STRĂLUCIRE

Alberto

Dimineața a sosit Alberto, părând îngrijorat. Era sâmbătă. Era îmbrăcat în trening şi pantofi sport. Îmi ascultase mesajul în dimineața aceea, când se întorcea de la alergat. Puțin câte puțin se întorcea la normalitate după câteva zile triste în care nu putuse să se ocupe decât de decesul mamei lui.

— Îmi pare rău, puştiule, am fost pe altă lume, mi-a spus în chip de scuză. Ce s-a-ntâmplat?

I-am povestit totul cât de cât cronologic, fără să-i ascund niciun detaliu. Apartamentul meu, grăsanul, Ángel, clanul Medina, bătaia, întoarcerea, mătuşa, drogurile, arestarea şi vizita şefului de clan.

— Indivizii ăia ți-au întins o capcană, a fost concluzia lui înainte să apuc să termin.

— Iar eu am picat în ea ca un idiot.

— Auzi, putea să fie şi mai rău. Puteai să vinzi drogurile, de exemplu. Atunci chiar că rămâneai pătat.

— Da? Putea să fie mai rău decât acum?

Alberto s-a uitat la mine. Tristețea din privirea lui era un răspuns.

— Bine, trebuie să plecăm de la ce avem. Deținerea nu este cea mai gravă dintre infracțiuni. În plus, erau patruzeci de grame, nu două kilograme. Contează şi asta. Şi avem cazul tău, cei patru ani de regim închis pentru nimic. O să lucrez la o strategie, nu-ți face griji. Ai încredere în mine?

În realitate n-aveam încredere în nimeni altcineva. Alberto e un tip cinstit.

— Te rog doar un lucru, am spus: Xenia să nu ştie nimic despre asta. Şi dacă va trebui să mă întorc la închisoare, vreau să-mi promiți că-i vei spune ceva.

— Spune.

— Că n-o mai iubesc.

— Cum? a făcut el un pas în spate. Nu dramatiza, puştiule. Dacă-i spui asta o să-i frângi inima.

— Da, ştiu. Şi o să mă urască. Dar apoi va găsi pe altcineva. Ascultă, m-am gândit toată noaptea. Dacă va trebui să mă întorc la închisoare, o voi face doar eu. Nu vreau s-o trag după mine şi nici să fie iubita unui condamnat. Xenia este diferită, ştii? Merită mult mai mult. Pe cineva mult mai bun decât mine. Promite-mi.

— Bine.

A făcut-o cu jumătate de gură, dar a făcut-o. Apoi s-a dus să vorbească nu ştiu cu cine, să dea telefoane şi să se gândească la strategiile lui. Ca să fii avocat trebuie să ştii mult mai multe strategii decât legi.

După o oră s-a întors în celula mea strâmtă însoțit de un polițist.

— Éric, aranjează-te. Plecăm.

Nu înțelegeam nimic. Era influența lui Horacio Medina, care se înduplecase de mine? Strategiile eficiente ale avocatului meu? Sau judecătorului i se făcuse milă de mulțimea mea de ghinioane?

— Chestiunea n-a ajuns la judecător, a clarificat avocatul meu. Nu sunt urme materiale ale infracțiunii. Adică: n-ai făcut nimic. Ți-au întins o cursă, da, dar nu chiar cea la care ne gândeam.

Eu eram confuz.

— Nu am făcut nimic? Vrei să-mi spui că în cele din urmă ce era în pungă era pudră de talc?

— Nu, a clătinat Alberto din cap. Era făină. De grâu, din aceea fină şi specială pe care o folosesc cofetarii.

Habitat

Polițistul de la intrare şi-a luat la revedere de la mine cu un „Pe curând“ care numai liniştit nu m-a lăsat. Cu toate astea, căldura soarelui mi-a confirmat că sunt liber şi că merg pe stradă alături de avocatul meu în trening. Ca şi cum totul ar fi normal.

I-am spus lui Alberto că nu voi mai dormi nici măcar o noapte la mătuşa, că vreau să plec odată din cartier.

— Bine. Azi vii la mine, a spus. Mai târziu dau un telefon şi văd dacă-ți găsesc ceva mai bun, de acord? Ai bani?

— Am ceva, am spus.

Îmi mai rămăseseră opt euro.

Am mers cu maşina până la barul Carmen. Alberto m-a aşteptat la uşă cât timp mi-am strâns lucrurile şi mi-am luat rămas-bun de la mătuşa: singura persoană căreia simțeam că-i datorez o explicație.

Încă-i mai citeam pe chip dezamăgirea când s-a uitat la mine de cealaltă parte a tejghelei. Clienții din bar au tăcut şi m-au privit de parc-ar fi intrat un Medina. A fost o senzație ciudată. Am rugat-o pe mătuşa să mergem sus. Nu voiam să vorbesc la bucătărie, în fața lui Hussam. N-aveam încredere în Hussam. Eram convins că lucrează pentru Horacio. Unul dintre numeroşii

supraveghetori pe care-i aveau în diverse puncte din cartier, care-l avertizau despre orice, cu jumătate de secundă înainte să se întâmple.

Mătuşa m-a urmat pe scări în silă. I-am spus că plec şi că sigur de data asta va fi pentru totdeauna. I-am spus că, dacă rămân în cartier, nu voi reuşi niciodată să fiu altceva decât o muscă prinsă într-o pânză de păianjen. I-am spus că eu nu sunt ca ea sau ca Ben sau unchiul Anselmo, ori chiar ca verişoarele mele, nu ştiu, ca oamenii puternici care pot trăi toată viaţa într-un astfel de loc pentru că s-au obişnuit cu legea junglei. I-am spus că eu, cine ştie de ce, sunt altfel. Poate că o port în gene. Poate că semăn cu mama, care a plecat şi ea de tot, ori poate că semăn cu un tată pe care nu-l cunosc şi care era şi el altfel, sau slab sau cum o fi fost (când am spus asta, mătuşa a strâmbat din buze a neplăcere). Ideea e că nimeni nu poate să locuiască în afara habitatului său, iar eu simt că eu aparţin altui loc. Eu vreau să studiez, vreau să fiu profesor, să predau o materie inutilă şi vreau să uit cât mai curând primii optsprezece ani din viaţa mea. Nu mă aşteptam să mă înţeleagă, dar cel puţin voiam să ştie, pentru că-i eram recunoscător din toată inima pentru ceea ce făcuse pentru mine în zilele acelea şi în timpul revizuirii procesului meu, ca şi atunci când eram mic şi-mi dădea un sendviş cu tortilla în schimbul unui milion de pupici.

Niciodată n-o văzusem plângând pe mătuşa Carmen, dar în ziua aceea cred că i s-au umezit ochii. Doar un pic, pentru că este o femeie dură. Mă privea neclintită ca o statuie, până când a spus:

— Dacă vreodată-l vezi pe Marcelo, spune-i că mama lui îl înţelege.

Apoi m-a îmbrăţişat în tăcere, lung şi de-adevăratelea, şi a adăugat:

— Am clienţi care aşteaptă – şi a plecat în mare grabă în jos pe scări.

Am pus hainele lui Ben în două pungi de plastic împreună cu unul dintre seturile lui de cărţi de pocher. Am aruncat pungile în portbagajul maşinii lui Alberto şi am plecat de acolo sub privirea atentă a tuturor clienţilor care la ora aceea îşi beau aperitivele matinale.

Sergentul

Alberto locuia într-un apartament din Poblenou[6] cu prietena lui şi cu un motan negru pe nume Vader. Nu aveau copii, iar apartamentul nu era prea mare: doar un dormitor (al lor), bucătăria, o baie şi un living cu o canapea extensibilă.

6. Cartier din Barcelona (n. tr.).

În acea primă zi de sâmbătă eu şi Alberto am mâncat de prânz la o pizzerie (a făcut el cinste) şi am trecut în revistă toate detaliile celor întâmplate. I-am mulțumit de mii de ori pentru că mă scosese din secția de poliție şi pentru că mă lăsa să stau la el, iar el a spus de o mie de ori că şi-ar fi dorit s-o fi făcut de la bun început. Cu el nu aveam impresia că mă aflu în fața avocatului meu, mă simțeam în compania unui prieten. Am vorbit şi despre Xenia, despre cât de greu era să rămân departe de ea şi despre cum, de o mie de ori pe zi, îmi doream ca toate să se aşeze.

Tocmai termina de mâncat când i-a sunat telefonul şi a avut o conversație scurtă.

— E cineva care vrea să te întâlnească. Nu te speria, vine spre noi acum.

M-am gândit la Xenia. Întotdeauna ne gândim la ceea ce ne dorim mai tare. În schimb, persoana care şi-a făcut apariția era un bărbat robust, cu ochelari de soare, cămaşă albă şi blugi, care părea polițist chiar şi fără uniformă.

— Ți-l prezint pe sergentul Roig, a spus Alberto. Ne cunoaştem din facultate.

I-am privit pe amândoi, neînțelegând nimic. Sergentul Roig a luat loc, a comandat o cafea cu gheață şi s-a rezemat de spătarul scaunului. Se vedea că el şi Alberto aveau încredere unul în celălalt. Au vorbit puțin despre chestiuni personale, printre râsete şi glume. Apoi sergentul Roig a început să-mi povestească o mulțime de lucruri. Îmi vorbea numai mie, de parcă Alberto dispăruse dintr-odată. Mi-a povestit că poliția organiza o operațiune ce avea ca scop să dea o lovitură definitivă clanului Medina. Aveau deja multe informații despre Horacio Medina şi despre unii dintre oamenii lui de încredere şi, pentru prima dată după mult timp, erau gata să-l lege. A spus că erau siguri că se va întâmpla ceva în zilele următoare. Urma să aibă loc înmormântarea fastuoasă a nefericitului de Ángel şi aveau să participe mulți membri ai clanului şi toți colaboratorii lui. Se spunea chiar că aveau să-l lase să iasă din închisoare pentru câteva ore pe însuşi don Nicolás, cu toate că asta nu era sigur. Profitând de prezența numeroşilor oaspeți, avea să se organizeze o mare partidă de pocher la vila familiei Medina din Collserola. Şi poliția se pregătea. Ocazii ca aceea nu se iveau în fiecare zi. Trebuia să acționeze acum şi fără greş. De aceea echipa lui îşi mărea efectivele şi colaboratorii, îndeosebi cu oameni care-i ştiau pe Medina şi modul lor de a acționa. Numai în cartier găsise deja mulți oameni dispuşi să ajute, chiar dacă nu toți erau de încredere.

Ajunşi aici a făcut o pauză, s-a uitat la Alberto şi apoi la mine. Alberto a făcut semn că-l aprobă.

Atunci sergentul Roig mi-a explicat diferența între un turnător şi un

informator. Amândoi lucrează pentru poliție, dar din motive foarte diferite. Turnătorii sunt cei care aduc informații valoroase într-o investigație criminală. De multe ori aparțin aceloraşi bande criminale şi acționează din răzbunare sau pentru o reglare de conturi. Alteori sunt martori oculari la o infracțiune şi se limitează la relatarea celor văzute din întâmplare. Informatorii, în schimb, sunt colaboratori mai apropiați. Lucrează cu structura superioară de poliție, în baza ordinului unui judecător, la investigarea unor cazuri concrete şi primesc un salariu pentru asta. Este o ocupație periculoasă; mulți dintre ei riscă să fie descoperiți chiar de către infractorii pe care încearcă să-i prindă. Chiar îşi pun în pericol viața, ceea ce înseamnă că nu toată lumea poate fi informator. Trebuie să fii isteț, să cunoşti terenul şi să te afli în banda potrivită. Şi să ai curaj, bineînțeles, pentru atunci când va fi nevoie.

Încă nu reuşeam să înțeleg cărui fapt se datora toată acea poliloghie, când sergentul Roig a adăugat:

— Ne-ar plăcea să mergi la petrecerea familiei Medina, Éric. Vrem să fii informatorul nostru.

Rosa_solitara

La şapte fără două minute seara sunam la apartamentul din aleea Bonanova. Majordomul m-a invitat în bibliotecă. Ceasul de perete a bătut ora şapte chiar în clipa când majordomul intra din nou împingând scaunul cu rotile cu Hugo.

— Salut, meştere, care-i treaba? am zis.

— Vreau să-mi spui dacă eşti criminal sau nu, a rostit pe nepusă masă.

— Mai târziu. Întâi citim. Pentru asta mă plătesc ai tăi. Ce vrei să-ți citesc?

Avea pe genunchi un exemplar din *De veghe în lanul de secară*. Mi l-a dat.

— Credeam că gusturile mele literare sunt proaste, am spus.

— Începe odată. Pierzi vremea.

— Ai dreptate.

Am deschis prima pagină şi am citit (cu toate că puteam să n-o fac, pentru că ştiu romanul aproape pe dinafară):

— „Şi dacă vreți cu adevărat să aflați ce şi cum, presupun c-o să vreți să ştiți din capul locului unde m-am născut, cam ce copilărie nasoală am avut,

cât de ocupați erau ai mei până să mă facă, toate aiurelile gen David Copperfield, dar, ca s-o zic pe-aia dreaptă, n-am niciun chef să intru-n chestii de-astea. Unu, că mă plictisesc, şi doi, că părinții mei ar face două hemoragii de persoană dacă povestesc ceva mai intim despre ei.“[7]

7. J.D. Salinger, *De veghe în lanul de secară*, trad. de Cristian Ionescu, Polirom, Iaşi, 2011, p. 5 (n. tr.).

Două ore şi 117 pagini am citit fără întrerupere. Aproape jumătate de roman. Hugo mă asculta cu atenție, dar fără nicio reacție, de parcă-i era indiferent. Ştiam că, în realitate, nu-i era. Că era doar demoralizat şi făcea pe durul. Ceasul de perete a bătut sferturile de oră şi ora fixă. Când a bătut ora nouă, Hugo a spus:

— A sosit timpul. Spune-mi dacă eşti un criminal.

Am închis cartea.

— Poate vei fi dezamăgit când vei afla adevărul, am spus.

— Adevărul nu dezamăgeşte niciodată.

— Nu sunt, am răspuns.

— Îmi închipuiam.

— Dar am cunoscut câțiva, am adăugat.

A strâmbat din buze în semn de dispreț înainte să spună:

— Cu imaginația asta atât de bogată, ar trebui să te faci scriitor.

S-a apropiat de uşă şi a ciocănit, aşa cum făcuse cu o zi înainte. Imediat a apărut majordomul.

Voiam să-i spun că mi-ar plăcea mult să fiu scriitor, că mă gândesc să povestesc tot ce mi s-a întâmplat din ziua în care am ieşit din închisoare şi că mi-ar plăcea să-i citesc povestea lui înaintea tuturor. Dar el deja se îndepărta. Am putut să adaug doar atât:

— Pe mâine, meştere.

Aveam de gând să-l rog pe Jaime să-mi dea anticipat din plata pentru noul job de cititor pe oră, dar majordomul mi-a spus că „domnii au plecat la cumpărături“. Averea mea se ridica la puțin peste cinci euro. Măcar mai aveam de un bilet de metrou.

În drum spre Alberto mi-am petrecut vremea uitându-mă la profilul meu de Twitter. O singură persoană care mă urmărea: Alberto. Câtă activitate!

Am intrat şi pe pagina bibliotecii, ca să văd dacă cineva citise opinia mea despre *Micul prinț* şi lăsase cumva un comentariu. Începea să-mi placă toată chestia asta cu rețelele sociale.

Am avut o surpriză plăcută când am descoperit că am un mesaj privat. Era de la Elena, prietena mea bibliotecară. Spunea: „Ai sunat pentru anunțul pe care ți l-am trimis? E totul bine?“ Am răspuns imediat. I-am spus că obținusem jobul şi că o invit la o cafea în ziua în care voi primi primul salariu.

Probabil că şi ea era conectată, pentru că mi-a răspuns pe loc: „Accept cu plăcere.“ A trebuit să încetez să mai zâmbesc ca prostul pentru că ceilalți pasageri din metrou mă priveau ciudat.

A doua surpriză a fost să descopăr că opinia mea despre romanul lui Saint-Exupéry avea trei comentarii. Primele două erau de la utilizatori ai bibliotecii cărora cartea le-a plăcut mult şi lor şi-mi împărtăşeau entuziasmul. Al treilea era semnat de o oarecare Rosa_solitara. Spunea: *Când eşti foarte trist, e frumos să priveşti cum apune soarele. Niciodată nu mi-au plăcut amurgurile atât de mult ca acum, când nu mai eşti. Mi-e dor de tine, Holden*.

Mi-am amintit pasajul din *Micul prinț*. Inima mi-a zvâcnit. L-am citit de şase ori, ca să fiu sigur. De data asta inima nu mă înşela. Era stilul ei, aş fi recunoscut-o dintr-un milion de mesaje. Rosa_solitara, trandafirul planetei mele micuțe şi îndepărtate, era Xenia.

Sam

Nu era o idee bună să rămân în casa lui Alberto. Mi-am dat seama duminică dimineața, când m-am trezit la unsprezece, după prima mea noapte odihnitoare de când eram liber şi l-am surprins pe motanul Vader privindu-mă fix. Pe masă era un bilet de la Alberto pe care scria: „Ai mic dejun în bucătărie. Noi am plecat să luăm micul dejun la barul de jos.“

Nu e drept să nu poți lua micul dejun la tine acasă într-o zi de duminică pentru că ai un „chiriaş“ în living. Mi-am dat seama că trebuie să plec de acolo, ca să nu deranjez. Problema era că în continuare n-aveam unde merge. Mi-am pregătit un pahar cu lapte şi o felie de pâine prăjită cu unt şi am făcut un duş. Am strâns canapeaua extensibilă, am măturat puțin în living, am deschis bine ferestrele ca să se aerisească şi aş fi curățat şi baia dacă proprietarii apartamentului nu ar fi sosit chiar în acel moment.

Prietena lui Alberto era foarte simpatică, dar mă trata cu acea amabilitate puțin artificială a celui care de fapt vrea să rămână deoparte.

I-am spus lui Alberto că trebuie să vorbim şi l-am rugat să-mi caute un loc unde să stau până reuşesc să închiriez o cameră undeva. La început s-a arătat reticent, dar n-a durat mult până s-a lăsat convins. Oricât de bun la suflet ar fi şi oricât de apropiat m-ar considera, nimeni nu vrea să-şi aducă problemele de serviciu acasă. Iar eu eram, înainte de toate, o problemă de serviciu.

Cu puțin înainte de prânz mi-a spus că a găsit o soluție provizorie şi că

vrea să mă prezinte cuiva.

— Un om deosebit. O să-ți placă.

Mi-am luat la revedere de la prietena lui, mi-am strâns lucrurile şi am urcat în maşină. A condus până la El Paralelo. Am intrat pe o străduță, am parcat şi am sunat la un apartament cu fațada îngustă şi murdară. O voce jovială la interfon ne-a invitat să intrăm.

Pe palier ne aştepta un domn cărunt, cu față rotundă, îmbrăcat cu nişte blugi şi un tricou roz. Primul lucru pe care l-am văzut din apartament a fost un enorm crucifix atârnat pe perete şi o inscripție pe care se putea citi: „În casa mea toți sunt bineveniți“.

— Ți-l prezint pe părintele Samuel, a spus Alberto, arătând spre bărbatul acela.

Ne-am strâns mâinile. Am trecut în bucătărie şi părintele Samuel ne-a invitat la o bere. Eu am preferat un suc de portocale.

Alberto îi vorbise despre mine. Eu, în schimb, nu ştiam nimic despre el.

— Părintele Samuel sau Sam, pentru prieteni, lucrează de ani de zile cu foşti condamnați. Le oferă un loc unde să doarmă şi trei mese pe zi până-şi găsesc primul job sau află unde sunt familiile lor. Lucrează şi cu persoane care au nevoie de dezintoxicare ori care au tulburări de sănătate mintală.

— Aici avem de toate – a zâmbit blajin bărbatul –, dar nu avusesem până acum nevinovați. Tu eşti primul.

Mi-a arătat unde aveam să dorm. Era o cameră atât de mică, încât părea mai degrabă un dulap. Pe jos era o saltea, un set de cearşafuri şi altul de prosoape. Baia era comună. Nu era un palat, dar cel puțin acolo nu deranjam pe nimeni.

— Aici luăm micul dejun la ora opt, prânzul la ora două şi cina la nouă. Dacă nu poți să ajungi, trebuie să anunți, a spus Sam.

I-am spus că n-am să ajung la cină pentru că tocmai la ora aceea termin munca.

— În cazul ăsta o să-ți las ceva în cuptorul cu microunde.

Mi s-a părut simpatic omul acela. I-am cunoscut şi pe câțiva dintre colegii de apartament. Erau cel puțin doisprezece. Toți păreau fantome în căutarea drumului de întoarcere spre lumea celor vii. Probabil şi ei gândeau acelaşi lucru despre mine.

— Nu-i o minunație, dar cel puțin n-o să te mai simți stingherit. Şi e provizoriu, a spus Alberto, pe când se pregătea să plece.

— Frate, mulțumesc din suflet. Este mult mai mult decât aveam înainte să apari.

Kevin Martínez, cunoscut şi ca „bila de grăsime“, „bila de untură“ sau, pur şi simplu, „grăsanul“, a fost găsit mort în apartamentul lui din strada Profetului dimineața devreme, duminică spre luni, după ce o vecină de pe aceeaşi scară, alertată de țipete, a anunțat poliția. Femeia a declarat că a văzut intrând, cu puțin înainte să înceapă scandalul, trei oameni „foarte masivi“, îmbrăcați în negru din cap până-n picioare, care mai fuseseră acolo şi cu alte ocazii. A mai spus că vecinul ei primea mulți vizitatori zilnic, „toți dependenți de droguri, dealeri sau prostituate“.

Din apartament agenții au confiscat 470 de grame de cocaină, 190 de heroină, mai multe telefoane mobile şi ustensile pentru prelucrarea şi prepararea drogurilor, precum şi peste două milioane de euro în numerar, împachetați în hârtie de ziar şi ascunşi sub chiuveta de la bucătărie. Pe balconul apartamentului, proprietarul cultiva plante de marijuana, aparent pentru consumul propriu. L-au găsit pe Kevin cu fața în jos în baie şi cu capul în cadă. Avea gâtul tăiat cu un cuțit de bucătărie şi sângerase „ca pe vremuri porcii în ziua tăierii“. Aşa au scris agenții de poliție în actele de cercetare penală.

Eu am văzut totul cu ochii mei. Sergentul Roig mi-a cerut să-l însoțesc ca să percheziționeze apartamentul. A fost puțin ciudat să intru în locul acela care se presupunea că trebuia să fie casa mea şi care peste noapte devenise scena unei crime. Dacă n-ar fi fost acest mic detaliu, mi s-ar fi părut chiar un loc plăcut.

Poliția n-a avut nicio îndoială şi a atribuit crima clanului Medina. În mod sigur, creierul trebuie să fi fost Horacio, după ceea ce i-am spus în noaptea arestării mele. Autorii materiali puteau să fie oricare dintre asasinii care-l însoțeau peste tot. Poate chiar cel care mă bătuse pe mine cu câteva zile înainte. Cauza era clară: răzbunarea.

De câteva luni, Kevin îl folosea pe tânărul şi naivul Ángel pentru afacerile proprii. A profitat că Ángel era foarte ambițios şi era supărat pe unchiul lui (care încă nu-i dădea voie să se implice în treburile familiei) ca să-l facă partener într-o escrocherie. A început să deturneze drogurile din pachetele lui Horacio. Le prelucra în stilul lui: cu o puritate mai mare. Apoi le ambala în punguțe de un gram şi jumătate, pe care Ángel le comercializa în discotecile din Maremágnum[8]. Băiatul primea treizeci la sută, iar Kevin se îmbogățea fără să-şi asume riscuri. Singurul pericol era că ar fi putut fi descoperit, dar nici măcar acela nu părea prea mare: acoperirea lui era nepotul preferat al şefului de clan.

8. Centru comercial din Barcelona (n. tr.).

În privința morții lui Ángel, nimeni nu ştia prea bine ce s-a putut întâmpla. Probabil au încercat să-l jefuiască. Ori s-a împiedicat şi a căzut în apă. La cât de beat umbla, era normal să se înece. Lumea se gândea că probabil nu se va afla niciodată. Aşa cum nici Kevin nu se gândea că în noaptea aceea eu stăteam la pândă. Asta înseamnă să mergi frecvent pe sârmă: creşte probabilitatea de a cădea în gol.

Astfel că, în definitiv, eu am fost vinovat de moartea lui Kevin. Poliția a vorbit mult despre răzbunare. „Horacio Medina se răzbună întotdeauna pe cei care îndrăznesc să-l trădeze“, spuneau. Nimeni nu s-a gândit la Ben. Nimănui nu i-a trecut prin cap că eu tocmai îi răzbunasem moartea.

Cel mai straniu lucru dintre toate, după câte mi s-a spus, a fost că priveghiul lui Kevin şi cel al lui Ángel au avut loc în două săli alăturate ale aceleiaşi capele. Priveghiul lui Ángel a adunat toate ramurile arborelui genealogic al enormului clan Medina, îmbrăcate în negrul de rigoare, unele jelind moartea rudei lor în gura mare, de parcă chiar le părea rău de cele întâmplate. În mijlocul mulțimii, protejată de toți, se afla mama lui, întruchiparea durerii. Alături, în linişte absolută, sicriul lui Kevin a fost singur toată ziua. Probabil că rudele lui s-au temut de întâlnirea cu faimosul clan. Probabil că de multă vreme nimeni din familia lui nu mai ştia nimic despre el şi nici nu voia să ştie. După-amiază doar vecina lui de la etajul întâi a venit să-şi ia adio de la el şi să se roage la căpătâiul lui. Ori poate că a venit doar ca să se asigure că e mort de-adevăratelea şi că din acea noapte poate să doarmă liniştită.

Deznodământ

Duminică după-amiază am ajuns la Hugo cu zece minute mai devreme. L-am întrebat pe majordom dacă domnii sunt acasă şi mi-a spus că da. Am cerut voie să-l văd pe Jaime. M-a rugat să aştept în bibliotecă.

Jaime nu a întârziat nici măcar un minut. S-a prezentat în halat şi papuci de casă. Mi-am închipuit că aceea era vestimentația lui de duminică după-amiază.

— Ia spune, Éric, m-a salutat el pe un ton grijuliu.

— Trebuie să-ți spun ceva, am spus timid.

A adoptat o atitudine defensivă. S-a încruntat. A spus:

— Te-ai angajat să nu renunți, cel puțin în prima lună.

— Nu, nu, nu am de gând să renunț.

A părut surprins.

— De fapt, jobul îmi place, iar Hugo mi-e simpatic. Uneori e puțin cam nepoliticos, dar îl înțeleg. Şi eu m-aş purta la fel dacă aş fi în locul lui. Presupun că trebuie să se obişnuiască. De fapt, vreau să-ți vorbesc despre altceva. Despre ceva care mă preocupă puțin.

— Ia spune.

— Este despre mine. Prefer să ştiți cât mai curând posibil. Nu ştiu dacă Hugo v-a povestit ceva…

Aveam speranța că-mi netezise drumul, însă Jaime a negat dând din cap.

— Hugo nu vorbeşte prea mult cu noi în ultima vreme, a răspuns.

Probabil că am răsuflat sau poate am bombănit ceva, nu ştiu. Ideea e că şi-a dat seama de cât de greu îmi era să spun ceea ce aveam de spus.

— Ascultă, relaxează-te, a adăugat. Cu adevărat, nu ne interesează deloc ce-ai făcut în trecut. Ne interesează să stai cu fiul nostru în prezent. Şi sper să-i poți fi prieten în viitor. Restul ne este indiferent. A făcut o pauză, probabil a evaluat necesitatea de a-mi mai da o explicație în plus şi în cele din urmă a continuat: Eu şi soția mea am trecut prin momente grele când am văzut cum avansează boala lui. L-am văzut pe băiatul nostru foarte nefericit. De când vii tu, e mult mai bine. Ne-am pus multe speranțe în tine. Ne este indiferent de unde ai apărut. Singurul lucru de care ne pasă este să nu pleci.

La naiba. Mă aşteptam la orice de la Jaime, mai puțin la asta. Am mormăit o mulțumire, cred. Uitându-se la ceasul de pe perete, m-a întrebat:

— Aproape că a sosit ora. Mai ai nevoie de ceva?

— De fapt, da, am spus, făcând un efort. Stau cam prost cu banii.

Mai aveam fix pentru biletul de întoarcere.

— Ai putea să-mi dai un avans pentru orele lucrate până acum? Cu asta voi reuşi să mă descurc până la salariu şi…

— Sigur, e ca şi rezolvat, a spus el, ferm. Ți-i pregătesc chiar acum. Majordomul meu ți-i va da la plecare. Iar acum, mă duc. Nu vreau să perturb ora voastră de lectură. Apropo, ce citeşti?

— *De veghe în lanul de secară*, m-am dat eu mare, însă mi s-a părut că pe el îl lăsa rece.

Mi-a strâns mâna şi a ieşit din încăpere chiar în clipa când intra majordomul care împingea scaunul lui Hugo.

Am salutat.

— Salutare, meştere, eşti gata?

N-a spus nimic. Am deschis cartea şi am început să citesc de unde rămăsesem în după-amiaza trecută. Am citit peste 150 de pagini fără oprire, timp în care el mă asculta în linişte, fără să schițeze nicio mişcare. Când

ceasul a bătut ora nouă, mai aveam două capitole până la final. Am observat că-i era ciudă că nu puteam să terminăm. L-am înțeles foarte bine: şi mie mi-ar fi fost.

— Vrei să mai rămân puțin ca să terminăm? am întrebat.

A fost prima dată când l-am văzut reacționând la ceva. A ridicat capul, cu ochii care priveau în gol, şi m-a întrebat:

— Nu trebuie să pleci?

— Ba da, dar nu putem să rămânem aşa, fără să aflăm finalul. Vrei să termin?

— Tu ştii deja finalul. Tu ai citit-o deja.

— Vrei să termin sau nu?

— Tu ce crezi?

Am deschis din nou cartea şi am terminat de citit, fără grabă, până la ultima pagină.

— Mi-a plăcut, a apreciat Hugo, după ce s-a gândit trei secunde. Retrag ce-am spus despre gusturile tale. Îmi pare rău că am spus asta.

— Nu-i nimic, am spus. Pe mâine, amice.

În momentul acela cred că am simțit că vom fi buni prieteni. Nu ştiu de ce şi nici cum mi-am dat seama. Ştiu doar că asta am simțit.

La ieşire majordomul mi-a înmânat un plic. L-am deschis în lift, în timp ce coboram aşezat pe băncuța de lemn care-mi amintea de o piesă de muzeu. Conținea nouăzeci de euro. Două bancnote albastre şi una portocalie. Primul salariu din viața mea.

M-am uitat la acele bancnote minunate şi pentru o secundă m-am simțit omul cel mai bogat din lume.

Antrenament

Se apropia noaptea partidei de la clanul Medina. Sergentul Roig m-a sunat ca să mă întrebe dacă ştiu să joc pocher.

— Da, dar am cam ruginit puțin. N-am mai jucat de mult.

— Păi ar trebui să te antrenezi un pic. Va trebui să joci.

— Şi ce se presupune c-o să pun la bătaie?

— De asta ne ocupăm noi, a răspuns.

Aşa că în noaptea aceea, când am ajuns acasă, am scos dintr-o pungă setul de cărți al lui Ben şi am ieşit din cameră în căutarea unui partener de joc. N-au ezitat un sirian care, aşa cum spunea mătuşa despre Hussam, abia vorbea

spaniolă, şi un galician care avea doar doi dinți. Amândoi ieşiseră de curând din închisoarea Modelo şi aveau o situație destul de nasoală. Ştiam pentru că uneori îi auzeam vorbind cu părintele Samuel.

Preotul stătea aplecat pe o parte într-un fotoliu, în fața televizorului, somnoros, ca în fiecare seară la ora aceea. Probabil că a observat că la bucătărie se întâmplă ceva, pentru că s-a ridicat şi a venit să-şi bage nasul.

— Hei, voi acolo nu cumva puneți la cale o partidă de pocher?

— Da, am spus.

A tras un strigăt:

— Fără mine? Nici vorbă!

A deschis dulapul din bucătărie şi a scos un borcan cu boabe de năut.

— Punem asta la bătaie, a spus, împărțind boabele jucătorilor.

Treptat, toți locatarii apartamentului s-au alăturat partidei.

Părintele Sam s-a dovedit un jucător excelent. Ne-a jumulit de bani pe toți de două ori. În final am câştigat eu. Prada mea: optzeci şi nouă de boabe de năut.

A fost un antrenament bun.

Ne-am culcat fericiți la cinci dimineața.

Partida

Nu credeam că voi fi atât de neliniştit în noaptea partidei de la clanul Medina. Sergentul Roig a recapitulat cu mine de mai multe ori ce trebuia să spun şi să fac dacă mă descopereau. Microfoanele erau foarte discrete (şi fără fir) şi bine ascunse sub sacou şi sub cămaşa mea albă. Era prima dată când mă îmbrăcam aşa şi mă simțeam puțin deghizat, chiar dacă cel puțin purtam blugii mei negri. Roig îmi spusese că exista o dronă de supraveghere care survola reşedința şi filma tot şi peste douăzeci şi cinci de agenți pregătiți să intervină. Mi-a mai spus şi că eu nu eram singurul infiltrat, dar că, din motive de siguranță, niciunul nu cunoştea identitatea celorlalți. Înainte să plec, mi-a dat un plic plin cu bancnote de cincizeci de euro.

— O sută de mii de euro, a spus. Vreau să-i pierzi la partida cu Horacio.

— Să-i pierd?

— Cât timp va câştiga nu se va gândi la altceva şi vom putea să acționăm.

Am luat un taxi până la jumătatea drumului şi am mers în continuare pe jos până la intrarea în reşedință, unde două gorile mi-au cerut invitația. Le-am

arătat-o (mi-o dăduse sergentul) şi m-au lăsat să trec. Am mers pe o alee nepietruită, străjuită de lumânări până am ajuns la o piscină (iluminată şi ea) dincolo de care se vedea Horacio Medina primindu-şi invitaţii.

A părut să se bucure că mă vede.

— Ce elegant eşti, băieţaş! a salutat. Te-ai răzgândit? Vii să-mi ceri de lucru?

— Cine ştie… am zâmbit, încercând să par normal.

Din fericire, a sosit alt invitat şi s-a despărţit de mine cu un:

— Intră, mănâncă, bea, distrează-te!

M-am pregătit să ţin seama de sfat. În salonul principal erau multe mese pline cu mâncare. Am numărat cinci mese de bar cu băuturi, unde-ţi serveau tot ce ai fi cerut. M-am apropiat de una dintre ele şi am cerut un suc de portocale.

— Cu votcă? m-a întrebat chelnerul.

— Mai bine simplu, mulţumesc.

Cu paharul în mână am continuat turul de recunoaştere. Era multă lume. Bărbaţi de toate vârstele, deşi cei mai mulţi erau boşorogi. Femeile erau toate frumoase şi tinere şi cu puţine haine pe ele. Frumuseţi plătite, cum le plăceau amfitrionilor.

Pe terasă era deja pregătită masa de joc. Puţin mai departe, bodyguarzii lui Horacio erau pe poziţii. La o partidă ca aceea, trebuie să fii pregătit pentru orice, m-am gândit eu. Ei trebuiau s-o ştie mai bine decât oricine.

Am ieşit în grădină. M-am uitat la invitaţi. Am ascultat câteva conversaţii. Se vorbea despre Ángel, bietul de el, cât de bun era şi ce viitor promiţător îl aştepta. Nimeni nu spunea că era un beţivan şi un idiot. Se mai vorbea şi despre Kevin, căruia şeful îi dăduse ce merita. Unii încheiau afaceri. Negociau preţul a ceva care valora mulţi, foarte mulţi bani.

Într-una dintre „bisericuţe“ am descoperit un chip familiar. Râdea de gluma pe care tocmai o făcuse cineva şi imediat a început să spună bancuri în viteză. Mi-a fost puţin cam greu să-l recunosc fără şorţ şi dând din gură ca un papagal. Era Hussam, bucătarul de la barul mătuşii.

Am mai petrecut o vreme prefăcându-mă că nu era prima dată când mă aflam într-un loc atât de luxos, recunoscând chipuri pe care le mai văzusem undeva şi încercând ca bătăile inimii să nu-mi trădeze nervozitatea. Dintr-odată un glas de fată din spatele meu m-a înfiorat:

— Éric? Nu-mi vine să cred! Eşti tu?

M-am întors şi am descoperit o frumuseţe blondă cu fustă mini, cocoţată pe nişte tocuri de zece centimetri şi cu un corp impresionant, care-mi zâmbea cu buzele de un roşu-pasiune.

Inima mi-a tresărit de bucurie. Era Merche! Singura prietenă adevărată pe care am avut-o în închisoare. Singura persoană dintre toţi cei de faţă pe care mă bucuram s-o văd. Am simţit imboldul de a o îmbrăţişa, dar m-am abţinut

la timp. Mi-am amintit că sergentul Roig îmi recomandase să fiu discret. Un informator nu trebuie să iasă în evidență. Nu trebuie să sară de bucurie îmbrățișând-o pe una dintre fetele superbe de la petrecere, de exemplu.

— Merche! Ce faci aici?

— Ce să fac? a răspuns ea. Lucrez.

Altă tresărire a inimii. De data asta de furie, de tristețe. Mi-am amintit ce-mi spusese în închisoare. Dac-aş fi putut s-o opresc!

— Dar tu? m-a întrebat. Ce faci aici?

— Afaceri.

— În cele din urmă te-au recrutat?

Pe chip i s-a aşternut tristețea.

— Presupun că era destinul nostru – am disimulat. Nimeni nu scapă vreodată de ceea ce este.

Ardeam de nerăbdare să-i spun adevărul, dar nu era nici locul şi nici momentul. În plus, poate că ea nu mai era prietena pe care o cunoşteam eu. Poate că acum lucra pentru Medina, ori era una dintre fetele lui preferate. Nu puteam să am încredere în ea.

A mai pus o întrebare:

— Eşti mulțumit că te afli aici, cel puțin?

M-am hotărât să folosesc altă frază din *Micul prinț*, ca să fac pe misteriosul:

— Nimeni nu-i mulțumit vreodată cu locul lui[9].

9. Antoine de Saint-Exupéry, *Micul prinț*, trad. de Marieva Ionescu, Humanitas, Bucureşti, 2017, p. 74 (n. tr.).

În jurul mesei de pe terasă începea să se îngrămădească lumea. M-am despărțit de Merche fără ca măcar s-o sărut pe obraz. Probabil a crezut c-o disprețuiesc pentru ceea ce ajunsese. În realitate, eram doar trist. Aş fi preferat să n-o întâlnesc acolo. Să nu ştiu că se culca cu acei oameni dezgustători.

M-am apropiat de masa de joc. Horacio Medina era deja acolo, aşezat într-un fotoliu cu brațe care părea un tron. În spatele lui, gorila cu cizme de piele roşie.

— Joci, băiețaş? m-a întrebat.

Am dat din cap că da.

— Ştii că aici jucăm pe bani mulți?

Am scos banii şi i-am pus pe masă. A făcut ochii mari. Probabil că se întreba de unde-i scosesem şi ce fel de afaceri învârteam despre care el nu ştia.

— Aşază-te! mi-a ordonat. Începem.

L-am ascultat. Cred că niciodată nu fusesem atât de neliniştit. Nici în noaptea în care m-au arestat pentru moartea Martei Villanueva, nici în ziua primului proces, nici când am ajuns la închisoare. Horacio Medina şi-a dat

seama şi m-a întrebat:

— Ai pățit ceva?

— E prima mea partidă, am mărturisit, şi cel puțin asta era adevărat.

A sorbit lung dintr-un pahar plin cu un lichid de culoare caramel şi, după ochi, părea că vrea să-mi spună secrete din trecut.

— Ți-am zis că eu am cunoscut-o foarte bine pe mama ta? a întrebat.

N-am vrut să spun nimic. Nu-mi plăcea subiectul. Nu voiam să ştiu cum se întâmplase. A cunoscut-o la o petrecere de-a şefului celui mare? Pe atunci familia Medina plătea deja femei uşoare pentru petreceri? Mama era deja prostituată, sau a devenit după ce i-a cunoscut? S-a culcat cu ea? Dar el avea mare chef de vorbă.

— Mi-eşti simpatic, băiețaş. Câteodată cred că semeni puțin cu mine.

Eram gata s-o şterg, dar mi-am amintit că nu pot. Îmi venea să-i spun că eu şi cu el nu semănam la nimic. Nici pe dinăuntru şi nici pe dinafară. În plus, era evident. El era brunet, eu blond. El era puternic, şi eu firav. El era un infractor, şi eu un tip cinstit. Din fericire, partida a început imediat şi Horacio a tăcut dintr-odată. Un crupier ne-a împărțit cărțile şi jocul a pornit.

Cel mai greu a fost să țin minte că trebuie să pierd. A fost uşor la început. Am avut o primă mână foarte proastă: doar o pereche de aşi. Am pierdut zece mii de euro dintr-un foc. Horacio a prins curaj, aşa cum prevăzuse sergentul Roig. La a doua mână mi-a căzut un full, dar Horacio avea cărți bune. Am observat asta de la început, analizându-i reacțiile. Îi tremura un ochi când îi mergea bine. Foarte puțin, trebuia să te uiți cu atenție. La pocher e important să păcăleşti, dar şi să-ți citeşti adversarul. Horacio era un adversar uşor de citit.

Timp de patru sau cinci mâini mi s-a părut că nu bănuia nimic, când deodată a întrebat:

— Ascultă, băiețaş, nu crezi că ai mare ghinion astă seară?

Am disimulat, normal. În cel mai bun mod care mi-a trecut prin cap: am încercat să câştig o mână. Am reuşit o chintă. Nu era rău. Alt jucător avea un full de decari şi şeptari. Am mai pierdut treizeci de mii de euro.

Deodată Medina s-a uitat la mine şi a dat un pumn în masă.

— Ce dracului faci? Aici vrem doar jucători de elită.

Un chelner ne-a oferit ceva de băut. Eu am cerut un suc de portocale.

— Băiețaşului să-i aduci un whisky, a spus Horacio înainte să se apropie de mine şi să spună: O să-ți dau un stimulent. Dacă nici aşa nu câştigi, nu mai ştiu ce să fac.

A pus pe masă contractul de cedare a dreptului de proprietate asupra apartamentului meu din strada Profetului. Cel pe care m-a obligat să-l semnez în seara în care a venit să mă vadă la poliție. M-am gândit: „O să câştig. O să-mi recuperez apartamentul.“

— Şi tu? Ce pui la bătaie? a întrebat el.

Am pus tot ce-mi rămăsese. Şaizeci de mii şi plicul.

— Bun. Să-i dăm înainte!

S-a înveselit şi i-a cerut crupierului să împartă cărţile.

Mi-a căzut un trio de decari. Horacio nu clipea. Am crezut că n-are cărţi bune. La prima împărţire a cărţilor a sosit al patrulea decar. Am mers la cacealma, m-am prefăcut că mă descurajez, astfel încât ceilalţi să fie siguri pe ei.

— *Showdown*, a ordonat deodată Horacio.

Ceilalţi jucători şi-au arătat cărţile: un full de popi şi patru, perechi duble, nimic…

Era rândul lui Horacio, care zâmbea şmechereşte, iar eu încercam să nu tremur ca să nu mă trădez.

— Mi-ai făcut-o, băieţaş? a întrebat Horacio. Eşti şi tu un trădător nenorocit?

Nu ştiu cum îşi dăduse seama. Probabil că jucătorii de pocher experimentaţi îşi dau seama de orice. Am simţit o căldură teribilă care-mi urca pe şira spinării în timp ce mă gândeam la un răspuns. N-am ştiut ce să spun.

În momentul acela poliţia a dat buzna în sală ca o explozie. Zece, douăzeci, treizeci de agenţi. S-au auzit ţipete, câte un foc de armă, lumea a luat-o la fugă şi s-a creat o debandadă generală. Unui chelner i-au căzut paharele şi băuturile de pe tavă. Horacio a ieşit în mare grabă, protejat de gorila cu cizme roşii, şi a luat-o la fugă prin grădină. Eu am profitat de confuzie – şi de faptul că rămăsesem singur – ca să fac ferfeniţă contractul pe care Medina îl lăsase în centrul mesei şi să-l arunc pe jos. Atunci mi-am dat seama că rămăseseră pe masă cărţile lui Medina. Le-am întors, ros de curiozitate. Avea o chintă de culoare. Cea mai bună combinaţie. Nimeni nu l-ar fi învins.

Grădina era plină de poliţişti. Erau îmbrăcaţi în uniformă, dar şi în civil. Toţi îşi scoseseră armele din dotare şi le îndreptau spre Medina şi bodyguarzii lui, cu toţii încercuiţi. Erau poliţişti îmbrăcaţi în smoching şi deghizaţi în invitaţi la petrecere. Alţii purtau sacou alb şi papion – uniforma de ospătar. Iar alţii aveau haine puţine şi pantofi cu toc cui, ca Merche.

Merche îşi scosese şi ea pistolul şi-l îndrepta spre Medina în timp ce mă căuta cu privirea. Eu eram la masă, vorbeam cu aghiotanţii sergentului Roig.

Când am înţeles, am zâmbit amândoi.

Succes

A fost o operaţiune poliţienească fără precedent. Horacio Medina a picat

împreună cu opt dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui. Pe lângă mulți bani cash s-au confiscat peste trei kilograme de droguri. Reuşita a apărut în ziare. S-a vorbit despre ea la buletinele de ştiri ale tuturor televiziunilor. Sergentul Roig a acordat mai multe interviuri în media, în cadrul cărora a vorbit despre avantajele de a avea o echipă bună şi „un grup bine selectat de colaboratori curajoşi şi anonimi“.

În zilele care au urmat operațiunii s-au întâmplat multe. Alberto m-a ajutat să demonstrez că apartamentul din strada Profetului îmi aparține de drept şi în cele din urmă am putut să recuperez ce era al meu. Puțin mai târziu l-am scos la vânzare, pentru că nu-mi plăcea deloc ideea de a locui acolo unde fusese ucis grăsanul. De fiecare dată când aş fi vrut să fac duş mi-aş fi amintit cum a murit şi mi-ar fi trecut cheful. Mai bine îmi căutam alt loc, unde nu murise nimeni. Un loc fără amintiri neplăcute care trebuie uitate. De îndată ce voi reuşi să-l vând voi investi banii în achiziționarea altuia. Un loc pe care să-l pot considera casa mea.

A doua zi după ce mi-am primit primul salariu de cititor cu ora, i-am scris un mesaj Elenei şi am invitat-o să luăm o gustare împreună. Am vorbit peste trei ore, mai ales despre cărți. Mi-a spus că-i era dor să dea sfaturi utilizatorilor bibliotecii, chiar dacă noul ei job nu părea să-i displacă. Am rugat-o frumos să-mi dea sfaturi în continuare despre ce cărți pot să citesc. Şi i-am povestit despre Hugo. I-am spus că voi avea nevoie de câteva recomandări extra. În cele din urmă i-am povestit (puțin ruşinat) că vreau să studiez literatura la facultate, că mă hotărâsem. I s-a luminat fața când a spus:

— Ce veste bună, Éric! E o alegere importantă!

Nu m-a privit ciudat nici o secundă şi nici nu mi-a spus să aleg altceva. Ea nu credea că literatura este inutilă sau ceva de genul ăsta. Îmi plac astfel de oameni. Era atât de entuziasmată, că am îndrăznit chiar s-o întreb dacă ea crede că cineva ca mine ar putea fi scriitor.

— Bineînțeles că da. Ca să fii scriitor nu ai nevoie decât de o poveste de istorisit şi de mult chef de muncă. Tu le ai pe ambele, mi-a spus şi cred că era puțin emoționată. A adăugat: Ar trebui să-ncepi să-ți scrii povestea imediat.

A fost imboldul definitiv, exact ceea ce-mi trebuia. Am descoperit că uneori ceea ce te transformă în scriitor sunt ceilalți, chiar fără s-o ştie.

La trei zile după operațiunea Medina am fost să-l văd pe sergentul Roig la birou. Voiam să-i cer o favoare. I-am spus despre Xenia, despre părinții ei, despre trecut, despre pălărie, boa, elefant, despre cât de dificil este să gândeşti diferit şi despre viitor. Singurul viitor care mă interesează cu adevărat: ea. I-am cerut ajutorul.

Sergentul a sunat-o pe mama Xeniei şi i-a explicat diferența între un turnător şi un informator. I-a spus că eu sunt acum informator, unul dintre cei mai buni pe care-i cunoscuse, şi că voi lucra în continuare ca atare. I-a mai spus şi că sunt responsabil, un om bun şi nu ştiu câte alte lucruri care mă fac

să roşesc. I-a cerut ca o favoare personală ca ea şi soţul ei să vorbească cu mine şi să mă asculte. S-a comportat ca un prieten adevărat. Mama Xeniei l-a ascultat până la capăt, fără să devină nepoliticoasă şi fără să-l întrerupă nici măcar o dată. Apoi i-a mulţumit şi i-a spus că se va gândi serios la tot ce-i spusese.

După câteva zile am primit un mesaj:

Îmi pare rău că am fost aşa de dură cu tine, Éric.
Îţi cer iertare din toată inima.

Era de la mama Xeniei.

Cu Marcelo n-a fost chip. Nici acum nu mă sună. Nu ştiu dacă o va face vreodată. Îl urmăresc pe Twitter şi din când în când aflu ceva despre viaţa lui. Că s-a căsătorit, de exemplu. Pe soţul lui îl cheamă Germán şi lucrează într-un magazin dintr-un mare centru comercial (şi are şi el Twitter). În mai multe după-amiezi am vrut s-o pornesc într-acolo şi să vorbesc cu el, să-i spun că mi-ar plăcea să am veşti de la Marcelo, chiar dacă n-o să vorbim despre trecut, despre cartier sau despre Ben. Până acum n-am îndrăznit s-o fac. Nu ştiu dacă am dreptul să dau năvală în viaţa lui şi să-i amintesc tot ceea ce a vrut să uite. Dacă ţii la cineva trebuie să-i respecţi toate deciziile. Mai ales pe cele care-ţi plac cel mai puţin.

Nu mai sunt chestiuni de rezolvat pe lista mea de lucruri urgente, foarte urgente şi importante.

Cea de-a doua carte pe care i-am citit-o lui Hugo a fost *Micul prinţ*, de Antoine de Saint-Exupéry. I s-a părut proastă.

A doua zi după telefonul sergentului Roig, când ieşeam din casa lui Hugo şi pornisem spre metrou, am văzut-o pe Xenia aşezată pe una dintre băncile din piaţetă, uitându-se la mine. Zâmbea. Era splendidă. După chip, obţinuse o victorie care părea imposibilă. Era singură, nici urmă de mame sau taţi supraveghetori. Am fugit spre ea, am îmbrăţişat-o, am sărutat-o. Ea mi-a şoptit la ureche:

— În sfârşit…

Eu nu ştiam ce să-i spun. Aveam atâtea să-i povestesc. I-am spus primul lucru care mi-a venit în minte: că nu vreau să ne despărţim niciodată.

Până acum, am reuşit.